

BIGGLES

in oriente

PROTI KAMIKADZE

W.E. JOHNS

riopress

W. E. Johns

BIGGLES PROTI KAMIKADZE

BIGGLES V ORIENTĚ

Riopress

PRAHA 1995

Překlad Jan Nemejovský
První vydání Oxford University Press 1945
Red Fox 1992
© W. E. Johns Publications Ltd. 1945
ISBN 80-85611 – 49 – x

První kapitola

DO SVĚTA

Hydroplán Jejího Veličenstva pokřtěný jménem Kozoroh políbil tyrkysové vody základny námořního letectva u Calafrany na Maltě s vážnou důstojností královny udělující audienci a v přívalu pěny se uvelebil u své kotevní boje, přičemž bezpočet drobných plavidel rozhoupal na vlně, která se měla vzápětí rozbít na betonových plochách, svažujících se šikmo do vody. Jiskřivým ovzduším středozevního svítání vystupoval zřetelně každý detail skalnatého pobřeží s jasností neobvyklou na severní polokouli.

V kabině se velitel letky Bigglesworth, lépe známý mezi přáteli (a pravděpodobně i mezi jeho nepřáteli) jako Biggles, protáhl a zazíval a sáhl po svém batohu, který ležel v prostoru na zavazadla nad jeho hlavou.

„Prima jsem se vyspal,“ prohlásil bezmyšlenkovitě k důstojníkům své letky, kteří si zapínali bundy, obouvali boty a podobně, připravující se na vyloďení.

Byla to ta samá parta známých válečníků, která pod jeho velením válčila v Bitvě o Británii, na Západní Sahaře a jinde a mnozí z nich na památku z těchto bojišť měli na svém těle jizvy po zraněních. Že nikdo nebyl zabit byl skutečně nepochopitelný zázrak. Někteří to přičítali úžasnému dobrému osudu. Jiní to přičítali velení, které dokázalo zkombinovat správným způsobem opatrnost s odvahou. Dalšími důvody bylo nepochybně skvělé létání, bezchybná střelba a těsná spolupráce – jinými slovy to bylo pevné kamarádství, které znamenalo

dát vždycky přednost týmu před sebou samým. Pravda ale byla asi někde uprostřed, v kombinaci všech těchto faktorů.

Byli tu tři velitelé: Algy Lacey, světlavlasý a pihatý, Lord „Bertie“ Lissie, trochu zženštilý v rysech tváře i svým vystupováním a věčně lešticí své brýle z důvodů, na které nikdo nikdy nepřišel. A Angus Mackail, stodvacet kilo svalů s irským přízvukem se starou plukovní lodičkou na hlavě. Všichni měli purpurově bílou stužku čestného kříže letectva.

Ostatní, to byli řadoví letci. Všichni už měli být dávno povýšeni, jenomže to by znamenalo opustit eskadru, kde nebylo žádné uplatnění pro vyšší šarže a tudíž žádná možnost postupu, takže raději oželeli povýšení, aby mohli zůstat v dosavadní partě. Byl tu „Ginger“ Hebblethwaite, nalezenec, který se přidal k Bigglesovi a Algymu před válkou a který už skoro zapomněl na slumy, ve kterých se narodil. „Tex“ O'Hara, produkt široších plání Texasu, „Taffy“ Hughes, jehož předkové z otcovy strany mohli patřit k velšským hrdlořezům, kteří pomohli Černému princovi, aby se proslavil svou odvahou. „Tug“ Carrington, Angličan patřící k londýnské městské chudíně mluvící Cockney a patřičně na tuto charakteristiku hrdý, se šikovnými rukama a nenávidějící všechny možné agresory a zvláště nacisty tak vášnivě, až to mnohé překvapovalo. Henry Harcourt, štíhlý, bledý student Oxfordu se zamyšlenými očima, který válku ze srdce nenáviděl, ale naučil se bojovat. A Ferocity Ferris, který se narodil v proletářském předměstí Liverpoolu a své postavení nezískal žádnou náhodou, ale přesto, co občas tvrdil, jediné díky svému pilotnímu umění.

Tato podivná kolekce lidských typů, kterou mohl dát dohromady jedině divoký vír válečných událostí, tvořila eskadru R.A.F. 666. Obvykle se o ní ale mluvilo na místech, kde se setkávají letci, jako o Bigglesově partě. A to byla doslovná pravda, protože Bigglesovi posílali samozřejmě, že s jeho vědomím – letce zvláštní povahy, lidi, kteří měli na mysli jenom dvě věci a ty měli všichni jako jeden muž: absolutní nedostatek strachu a současně tendenci nepodléhat disciplíně příliš snadno.

Tyto dvě vlastnosti obvykle působí ruku v ruce. Nicméně svým osobním příkladem, silou své osobnosti a tou podivnou nekonvenční disciplínou, která vypadala jakoby uvolněně, ale ve skutečnosti byla tvrdě nesmlouvavá, je Biggles zformoval do jednotliho týmu s takovou pověstí, že nebyl známý pouze Ministerstvu letectví, ale i jejich nepříteli. Výsledkem byl třetí společný rys – loyality. Loyality k letectvu, týmu a především k jejich veliteli.

„Vyjíždí kutr, zřejmě aby nás vzal na břeh“, upozorňoval Algy ze sedadla, které mělo perfektní vyhlídku na pobřeží. „Teď se dozvíme, oč tady vlastně jde. Musím se přiznat, že jsem trochu zvědavý proč najednou ten spěch, abysme byli na Maltě.“

„Rozhodně není obyklé, aby komodor letectva vyrážel ven přivítat nové síly,“ poznamenal Ginger. „Na palubě toho kutru je totiž Komodor – jasně vidím jeho zlatý frčky.“

„Třeba je to nový předpis. Vítejte, pánové, ve vašem novém domově a takové ty řeči – chápete, co mám na mysli?“ bystře uvažoval Bertie.

Minutu nato už komodor vstupoval na palubu. Šel přímo k Bigglesovi, který vypadal trochu překvapeně nad nenadálou a neobvyklou návštěvou.

„bré ráno, Bigglesworthi,“ vítal ho komodor letectva.

„bré ráno, sire,“ odpověděl mu Biggles.

„Všechno v pořádku?“

„A proč by nemělo být?“ zeptal se Biggles.

„Ale, já nevím,“ opáčil komodor letectva. „Nejvyšší velení si o vás dělá obzvláště velké starosti. Snídaně je pro vás připravena v kantýně. Raději neztrácejte čas – máte jenom hodinku.“

Udivený výraz na Bigglesově tváři se ještě zvětšil.

„Hodinku na co, pane?“

„Abyste si protáhli nohy, předpokládám.“

„Ale tomu nějak nerozumím,“ zamručel Biggles. „Dostal jsem rozkaz přivést sem svou partu. Zcela přirozeně jsem předpokládal, že bude sloužit tady na ostrově.“

„O tom já vůbec nic nevím,“ opáčil striktně komodor.

„Můj rozkaz – zachycený vysílačkou dnešní noci – je, abych vám dal snídani a poslal vás dál do Alexandrie. Letadlo odstartuje z hladiny za hodinu. Můj člun vás odveze na pobřeží. Svoji bagáž si můžete klidně nechat rovnou v letadle.“

„Dobře, pane.“

Komodor letectva přešel dopředu k pilotovi.

„No ať se propadnu!“ tiše zaklel Ginger. „Co si o tom myslíte?“

Biggles pokrčil rameny. „Já si o tom nemyslím nic. Máme své rozkazy. Zjevně to má být Alexandrie. Pojdme na břeh, dáme si sprchu a plátek slaniny.“

Osm hodin nato se Kozoroh snesl na hladinu zálivu v Alexandrii. Biggles vstal a natáhl se pro svůj ruksak.

„Ještě moment,“ řekl Ginger. „Další lampasák se sem hrne v kutru z velitelství!“

Biggles vyhlédl oknem. „Máš pravdu,“ potvrzoval. „Vypadá to, jako kdyby byl Blízký Východ zaneřádný samými leteckými komodory. Pokud se nemýlím, tak to je Buster Brownlow. To je správný voják. Velel Skupině deset v Bitvě o Británii.“

Komodor letectva vystoupil na palubu.

„Buďte zdrav, Biggles!“ přivítal ho srdečně. „Hodte sebou – máte jenom hodinku!“

Biggles nadzvedl obočí. „Cože, zase?“

Ted' nadzvedl obočí komodor. „Co tím chcete říci – zase?“

Biggles se zasmál. „No, včera večer jsem zničeho nic dostal rozkaz, abych předal veškeré zařízení a odvezl celou letku po souši do přístavu Pembroke, kde už čekal Kozoroh, aby nás odnesl na Maltu. Po příjemném letu jsme se snesli za úsvitu a Malta nás poslala sem. Ted' nám zase vy říkáte –“

„Že se tu nezdržíte. To je pravda. Na letištní ploše na vás čeká bombardér Wimpey, aby vás dopravil do Bagdádu. Takže si pospěšte na pevninu.“

„Nevíte náhodou čeho se tohle všechno týká?“ ptal se Biggles zvědavě.

„Nevím o nic více než vy,“ odvětil komodor a vrátil se do motorového člunu.

„Přidej se k Air Force, ať uvidíš kus světa,“ reptal Ferocity Ferris, opakuje známý slogan verbířů britského královského letectva.

„To je ono. Letectvo se chová přesně podle své staré dobré tradice, že jo?“ poznamenal sarkasticky Bertie.

Slunce už zapadalo za zlatými kopulemi Kadamajnu, tou nejnápadnější památkou ve starobylém městě kalifů, když se Wellington zastavil na zaprášeném povrchu letiště Hinaidi u Bagdadu.

Biggles vstal. „Možná, že se teď dozvíme, k čemu je tenhle cirkus.“

Otevřely se dveře kabiny a dovnitř nahlédl důstojník s distinkcemi kapitána skupiny. „Hod’te sebou, hoši,“ volal pobaveně. „Protivítr vás sem přivál s desetiminutovým zpožděním! Letíte dál za padesát minut. Nechte si bagáž tady a pojd’te na večeri do kantýny!“

Biggles se zamračil. „Co má být tohle – nějakej vtíp?“

„Vtíp?“ Kapitán vypadal upřímně překvapen. „Rozhodně ne, pokud vím já. Z čeho usuzujete na něco tak absurdního?“

„Jenom z toho, že obvykle důstojníci znají cíl své cesty,“ odpověděl suše Biggles. „Ráno jsme byli na Maltě.“

„No a zítra ráno budete v Indii,“ stejným tónem mu odpověděl kapitán. „Můj rozkaz zní vypravit vás do Karáčí. Až se tam dostanete, někdo vám třeba řekne, proč. Takže zatím.“

Biggles se ohlédl přes rameno na svou partu důstojníků, kteří zaplnili kabinu s bagáží připraveni vystoupit na konečné stanici.

„Slyšeli jste, ne?“ prohodil k nim bezmocně. „Jsme na cestě do Indie. Ministerstvo letectví se rozhodlo, že si potřebujeme odfrknout a poskytlo nám rychlotůru kolem světa. Jestli to takhle půjde dál, tak se můžeme potkat, jak už se vracíme zpátky!“

„Já to nechápu,“ zamumlal Tex.

„Zjevně to nemá pochopit žádný z nás,“ zabručel Biggles. „Nicméně, když to vydržíme dost dlouho, časem to pochopíme.“

Hvězdy na nebi už bledly, když následujícího rána přistával jejich letoun na letišti Drigh Road u Karáčí.

„Tohle by měla bejt konečná,“ prohlásil sebevědomě Tug.

„Na to bych si nevsadil,“ otráveně zabručel Henry Harcourt.

Piloti vystoupili. Jak si tak protahovali strnulé údy, přiřítily se po vyprahlé hliněné cestě dva džípy. Zastavily smykem a z jednoho vyskočil velitel perutě.

„ráno, Biggles,“ vítal je spěšně. „Naloďte sem svoje hochy a já vás dovezu ke kantýně. Káva už čeká. Nemáte moc času.“

„Oukej, oukej, já vím,“ přerušil ho Biggles netrpělivě. „Máme jenom hodinu a pak nás pošlete do – kam to bude tentokrát?“

„Dum-dum. Náš čtyřmotorák Liberator už na vás čeká. Hezky mu poděkujte.“

„To teda mockrát děkuju,“ vyštěkl Biggles. „Osmačtyřicet hodin už oblítáváme zeměkouli a mně se z toho začíná drobet točit hlava!“

„Já myslel, že Dum-dum je druh střeliva,“ zavrčel Taffy.

„To také je,“ ozval se Biggles. „Jenže to je také náhodou jedno letiště asi dvě míle od Kalkaty, na opačném konci Indie. Kdysi za starých časů se říkalo, že odtamtud pocházejí první kulky Dum-dum. Teď by se mi zrovna nějaká hodila. Jdem. I když jsme odsouzeni k tomu, abysme se honili za duhou, můžem se přitom najíst.“

Bylo už pozdě odpoledne, když se Liberator zbavil svého nákladu pilotů v Kalkatě. Biggles vystoupil jako první, připraven na to, že se setká s dalším důstojníkem a ten bude mít v ruce rozkaz k dalšímu přemístění. Místo toho ale jeho zrak padl na člověka, kterého by tady rozhodně nečekal. Byl to komodor Raymond od Letecké zpravodajské služby, který, pokud mu bylo známo, se málokdy vzdaloval z budovy Ministerstva letectví.

„Hello,“ pozdravil ho komodor s omluvným úsměvem ve tváři.

Biggles zasmušile potřásl hlavou. „To jsem mohl tušit,“ z jeho hlasu bylo slyšet jisté znechucení. „Bylo to lítání a spěch sem a tam opravdu nutné?“

„To si rozhodněte sám, až si spolu trochu popovídáme,“ odvětil komodor s vážnou tváří. „Chcete si odpočinout, nebo se do toho dáme hned?“

„To pozvání se týká celé party?“

„Ne. Nejdříve bych si s vámi rád promluvil o samotě. Svým hochům to můžete všechno říci potom. De fakto budete muset. Ale velitel leteckých operací v Indii a velitel pozemních sil GOC už čekají, aby si s vámi promluvili. To vám dá představu té celé záležitosti, kvůli které jste museli tolik spěchat.“

„Dobrá, pane. V takovém případě bysme se měli věnovat našim pohlavárům ihned. A co mí důstojníci?“

„Ti se mohou zatím ubytovat ve svém novém působišti. Všechno je připraveno. Máte i svou vlastní kantýnu.“

„Tak tohle je tedy opravdu konec cesty?“

„Nechci vypadat pesimisticky, ale tohle je opravdu konec každé cesty, v každém smyslu toho slova. Jsme proti tomu sami, Biggles! a když to říkám já, tak jistě tušíte, že je to pěkně zlé.“

„Takže jste poslali pro mne,“ zamyšleně pravil Biggles. „My jsme měli nárok na dovolenou.“

„Já jsem pro vás neposlal,“ zavrtěl hlavou komodor.

„To zařídil velitel operací v Indii společně s ministerstvem. Ale já se přiznávám, že jsem zmínil vaše jméno. Tady vidíte kam to vede, když je někdo slavný. Ve skutečnosti ani já jsem se necítil příliš potěšen, že mne vytáhli až sem. Jsem tu už tři dny.“

Biggles se obrátil na Algyho. „Přebíráš velení, já se k vám vrátím za chvíli.“

Komodor už beze slova vedl Bigglese k budovám velení, kde už v kanceláři čekali dva generálové.

„Omlouvám se, že jsme vás sem museli takhle kvapem přivést, Bigglesworthi, ale máme pro to důvody,“ vysvětloval velitel leteckých operací s napřaženou rukou.

Biggles mu potřásl rukou a přikývl. „Už jsem dost dlouho ve službě, pane, abych věděl, že se tady nic neděje bezdůvodně.“

„Přivezli jsme vás tímto způsobem ze dvou důvodů. Zaprvé kvůli rychlosti, zadruhé kvůli utajení. Čím méně lidí ví, že jste tady, tím lépe. Vrchní velení japonských ozbrojených sil o vás ví všechno, takže kdyby se dozvěděli, že jste na cestě sem, dají si dvě a dvě

dohromady.“ V hlase polního maršála se ozvala hořkost. „Mohli se dokonce pokusit zmařit váš přilet. Samozřejmě dříve nebo později na to přijdou sami, ale do té doby už se dáte do práce – jak doufám. Přijměte místo.“ Maršál si sedl utíraje si z čela pot velkým kostkovaným kapesníkem. Byl tu horký dusný vzduch. „Raymonde, myslím, že byste měl začít s vyprávěním.“

Kapitola druhá

STRAŠIDELNÉ NEBE

Se zapálenými cigaretami seděli všichni čtyři důstojníci kolem stolu celého pokrytého mapou Východní Asie.

Letecký komodor začal dívaje se na Bigglase. „V téhle válce válek je jedna či druhá strana čas od času konfrontována novou zbraní nebo nějakým vojenským zařízením, které v každém případě jistou dobu odolává všem protiopatřením. Výsledkem je pak dočasná výhoda té strany, která tuto novinku zavádí. Typickým příkladem jsou Hitlerovy magnetické a akustické miny. My jsme mu také poskytli pár pořádných oříšků k rozlousknutí. Po chvíli se samozřejmě vždycky to tajemství odhalí, ale dokud ještě trvá, nejvyšší velení nemůže klidně spát. Tady u nás, ve válce s Japonskem, jsme narazili na něco, co nám začalo zvyšovat naše ztráty velmi znepokojivým tempem, ale hlavně, ovlivňuje to negativně morálku pilotů a posádek a nepřímo pak i morálku pěchoty tam, kde piloti nejsou schopni zabezpečit jejich krytí ze vzduchu.“

„To je krajně neobvyklé,“ zabručel Biggles.

„Neobvyklé, ale pochopitelné, jak budete vzápětí, doufám, souhlasit,“ pokračoval komodor. „Britské bojové síly jsou zřídkakdy zneklidněny bojem proti přesile či jiné nepříznivé situaci, ale jen za předpokladu, že vědí, proti čemu bojují. Když je ovšem člověk náhle postaven před cosi neznámého, před něco, co zabíjí, aniž by se to ukázalo, no, potom má nárok na to, abychom mu

prominuli, že jeho nervy začínají trpět. Vy víte stejně jako já, že za takových okolností slabší charaktery začnou hledat dánskou kuráž, neboli začnou pít více než snesou. Už jsme tu měli jeden či dva těžké případy. Abych to řekl otevřeně, narazili jsme tu na cosi velmi ošklivého a co horšího, nemáme ani tu nejmenší představu, co by to mohlo být. Samozřejmě tady v Orientě mysl funguje jinak než u nás, ale ani naši orientální experti nejsou schopni uhodnout, oč by tu mohlo jít. A nyní, než to probereme dále, vám povím, oč tu jde.“ Komodor udusil cigaretu v popelníku.

„Potíže se poprvé objevily na letecké trase mezi Indií a Čangkingem v Číně,“ pokračoval. „Pravděpodobně jste něco slyšel o tom zvláštním spojení. Když Japončíci vtrhli do Barmy a vyřadili z používání naši zásobovací cestu, museli jsme najít jiný způsob jak dostat válečné zásoby do Číny. Naši odpovědí byla nová zásobovací tepna nahoru do Himalájí a Tibetu, přes Tibetskou planinu do Číny. Zprvu tu práci pro nás dělali kuliové nosíce náklady na zádech. Ale to je velmi pomalé. Abych to zkrátil, zavedli jsme leteckou přepravu, která se zdaleka vyhnula Barmě a možným japonským útokům. Nějakou dobu všechno klapalo. Potom ale z nějakého nepochopitelného důvodu začaly selhávat stroje. Ne všechny. Příležitostně jsme doletěli k cíli podle letového řádu. Jenže to jenom prohloubilo tajuplnou neskutečnost celé té záležitosti. Třeba bych měl tento bod ještě lépe vysvětlit. Přirozeně, když naše stroje začaly hned zpočátku mizet, předpokládali jsme, že se Japončíci nějak domáklí, kde máme novou trasu a vybudovali si předsunutou základnu, ze které operují svými stíhačkami. A to může být skutečně pravda. Ale

udivující je, že naši piloti, kterým se podařilo dostat se k cíli, hlásili naprosto bezpečný let. Po celou dobu nikde nezahlédli ani známku nepřátelského stroje. To je těžké vysvětlit. Pokud Japonci tu trasu znají a útočí na ni, pak je podivné, že by dovolili některým našim strojům proletět bez problému. V kostce řečeno, naše stroje buď doletěly bez škrábnutí, nebo nedoletěly vůbec. Nic mezitím. Snažím se vám jasně vysvětlit, že stroje, které nedoletěly, úplně zmizely ze světa. Ani v jednom případě nedošlo k tomu, že by si pilot sám probojoval cestu zpátky. Za normálních okolností by člověk čekal, že se stroje dostanou zpět na svou základnu těžce prostřílené, aby hlásily, že je napadly nepřátelská letadla. Jenomže to se nikdy nestalo. Jak jsem řekl, tu a tam uskuteční náš pilot naprosto nerušený dolet a zbytek prostě někde zmizí.“

„To je opravdu podivné,“ zamumlal Biggles. „Jak vypadá situace s naší trasou teď?“

„Mezi námi, rozhodli jsme se dočasně zásobování přerušit. Museli jsme. Zbývající piloti jsou podráždění a velící důstojník nechce posílat lidi na jistou smrt. Během posledních pár dní se přihlásilo několik dobrovolníků, aby dovezlo nejnnutnější léky. Nikdo z nich tam nedorazil. Takhle už to dál nejde.“

„Ale přece,“ zamýšlel se Biggles, „s vysílačkou může pilot hlásit nepříteli v ten moment, jak se objeví. Ať by potíže byly jakékoli, má čas, třeba pár sekund, vyslat signál, ne?“

Komodor přikývl. „Čekal jsem, že to řeknete. Dotkl jste se té nejjáhadnější části celé téhle záležitosti. Nikdy jsme žádný takový signál totiž neobdrželi. V každém

případě se vysílačka naprosto odmlčela. Jednou jsme vyslali letadlo s instrukcemi hlásit se každých pět minut.“

„A co se stalo?“

„Signály začaly chodit přesně jako podle chronometru, ale jen půl hodiny. Potom prostě slábly, až zmizely.“

„Dobrý Bože!“ Biggles vypadal užasle. „To se vůbec nedivím, že vaši piloti začínají být nervózní. Povězte mi, objevuje se ta porucha na obou koncích trasy?“

„To je další záhadná věc. Ne. Žádný stroj neměl i jen ty nejmenší potíže při cestě z Číny do Indie. To jenom trasa Indie – Čína má ty problémy.“

„To tedy je oříšek,“ zamumlal Biggles. „Nedává to ale smysl. Zkusili jste noční operace?“

„Zkusili,“ ujišťoval ho rychle komodor. „To bylo to první protiopatření, které jsme zkusili. Ale žádný rozdíl. Naše stroje mizely stejně jako ve dne.“

Biggles potřásl hlavou. „Žádný div, že jste z toho nesví.“

„Ale ještě moment,“ pokračoval komodor. „To nejhorší teprve přijde. Stejný pech mají teď jinde u pravidelných armádních linek. Momentálně nám už čtyři základny nahlásily abnormálně vysoké ztráty, aniž by měly pro to sebemenší vysvětlení. V každém případě dochází k naprosté ztrátě letadla. Druhá základna, kterou to postihlo, byla přímo tady, u Dum-dumu. Třetí je v Trichinopolu, Madras, v půli cesty po pobřeží a čtvrtá na Ceyloně, až na samém konci ostrova.“

„Což pro nás může znamenat, že se Japíci domnívají, že mají vyhráno a začali tu věc rozšiřovat – ať už je to cokoliv,“ chmurně pronesl Biggles.

„Přesně,“ vložil se do toho suše maršál. „Nemusím snad ani zdůrazňovat, že jestli to takhle půjde dál, nebudeme mít za chvíli v téhle části světa vůbec žádné letectvo. Spoléháme na vás, že tomu přijdete na kloub.“

Biggles vypadal zděšeně. „Ale pane, jestliže selhali všichni vaši techničtí experti, co si myslíte, že s tím budu moci udělat já?!“

Maršál královského letectva pokrčil rameny. „Nemám nejmenší tušení. My jsme tady definitivně uzemnění a neschopní pohybu, takže dělejte, co můžete.“

„To je všechno moc pěkné, pane,“ protestoval Biggles.

„Pokud to chápu, tak vyslat mé lidi do vzduchu, aby pátrali nevím po čem, by bylo jako je poslat na jatka bez jakéhokoli rozumného důvodu.“

„Vy jste naše poslední naděje, Bigglesworthi,“ pronesl zoufale komodor. „Přece nemůžeme zrušit veškeré letecké operace – to bysme to mohli rovnou zabalit!“

„Jestli ale budete pokračovat a ztrácet stroje i s piloty tak jako dosud, tak to dopadne stejně!“

Maršál královského letectva se opět vložil do hovoru. „Udělejte, co bude ve vaší moci, Bigglesworthi. Dostanete zelenou, neomezené operační dispoziice, jakékoli přístroje a zařízení, dělejte si co chcete, jeďte kam chcete, ale ta věc tady musí přestat!“

Biggles si poklepal cigaretou na hřbetě ruky. „Dobrá, pane. Mně nevadí pustit se do toho, ale nebude to moc pěkný pocit, když budu muset žádat na svých hoších, aby prakticky spáchali sebevraždu. Když jim řeknu, tak půjdou, ale rád bych, abyste věděli, co si o tom

myslím já. Situace, kdy se musíte dívat, jak vaši důstojníci jeden za druhým –“

„Stejně tak to cítí i velitelé ostatních základen. Bigglesworthi,“ přerušil ho komodor unaveně.

Biggles vytáhl zápisník a tužku. Chvilí si dělal jakési poznámky. Potom se zeptal: „A co letová výška? Hraje nějakou roli?“

„Vůbec žádnou,“ odpovídal komodor. „V naprostém zoufalství jsme vyháněli naše letadla hned po startu až do maximální výšky než opustí okruh letiště. Ale stejně zmizela.“

„Aha. Jaká je nejdelší doba, po kterou jste mohli udržovat radiový kontakt s letadlem, které potom zmizelo?“

„Čtyři hodiny. To bylo při trase do Čangkingu. To je tisíc mil.“

„Žádné mezipřistání?“

„Žádné.“

„A jaká je nejkratší doba, kdy jste ztratili kontakt se strojem?“

„Jedna hodina.“

Biggles pokrčil rameny. „Začíná to být podivné. Časový interval mezi jednou a čtyřmi hodinami převedený do vzdálenosti znamená šest nebo sedm stovek mil! Jak můžeme začít hledat nějakou věc, která útočí v tak obrovském pásmu? Vy mi tvrdíte, že všechny vaše stroje zmizely zničehonic, Mám tomu rozumět tak, že jste nikdy neobjevili žádné stopy po havárii?“

„Naneštěstí je to tak.“ potvrzoval komodor. „Vy jste přeletěl Himaláje a Barmskou džungli, takže víte, oč jde. Bylo by jednodušší najít jehlu v kupce sena.“

„A tyhle havárie se vždycky odehrávají nad územím obsazeným nepřítelem?“

„Bud' tam, nebo nad mořem. My odtud operujeme nad Barmou. Z Madrasu a Ceylonu se většinou létá nad Indickým oceánem.“

„Nikdy nedošlo k nevysvětlitelné havárii nad Indií?“

„Došlo k jedné či dvěma haváriím – ne více než by člověk čekal během obvyklé letecké rutiny. Samozřejmě se tyto havárie prošetřovaly, ale víte sám jak taková havárie na zemi pak vypadá.“

„Žádné neobvyklé údaje se během vyšetřování neobjevily?“

„Žádné. V každém tom případě došlo k zabití pilota, takže pokud by nám byl býval chtěl něco říct, tak to nešlo. Před dvěma dny došlo na tomto letišti k havárii. Pilot se moc snažil něco nám říci než zemřel, ale tak to ostatně bývá kdykoliv.“

„Byl nad nepřátelským územím?“

„Ano.“

„A co jeho stroj?“

„Nebylo s ním nic v nepořádku. Pokud jsme mohli zjistit.“

„Jak dlouho byl pilot ve vzduchu?“

„Asi dvacet minut. Opustil formaci a obrátil se zpět.“

„Proč?“

„To nevíme. Nebylo na tom nic zvláštního. Občas se nám stroje vracejí. Ať už z toho či onoho důvodu.“

„Na co se snažím přijít je,“ vysvětloval Biggles, „jestli někdy došlo k případu, že by se letadlo nebo pilot zasažení nepřítelem, zřítily na naši stranu fronty?“

„Pokud víme, tak ne – kromě snad toho pilota, o kterém jsem se právě zmínil. To ale vypadá velmi nepravděpodobně, protože byl jedním z desetičlenné formace. Kdyby byl býval napaden, tak by byli napadeni i ostatní.“

„Vyprávějte mi o tom posledním případě.“

„Byl to poslední velký letecký útok, který jsme chtěli odstartovat z našeho letiště,“ odpovídal komodor. „Ten virus zkázy se už značně rozšířil, takže piloti a jejich posádky, které se ho účastnili, byli připraveni na potíže. Máme tady totiž čtyři eskadry – nepočítaje tu vaši. Dvě z nich jsou bombardéry a dvě stíhací. Vy jste sem byl mimochodem přidělen jako spojovací letka. Před dvěma dny se hned po svítání zvedla naše jedna bombardovací letka se všemi stroji, které dala dohromady – bylo to deset Blenheimů –, aby zaútočily na letiště Akyab okupované nepřítelem. Přímou cestou přes Bengálský záliv to je k cíli asi čtyři sta mil. Vzlet byl určen vlastně na svítání, ale protože byla trochu mlha, start byl odložen, až se trochu vyčistí vzduch.“

„A vy říkáte, že si byli piloti vědomi té tajemné nepřátelské zbraně?“

„Ano. Veškeré osazenstvo bylo tak říkajíc v plné pohotovosti.“

„Pokračujte, pane.“

„Asi dvacet minut po startu jsme uviděli, jak se jeden Blenheim vrací zpět. Letěl dost nízko a klouzal způsobem, který bych nazval nejistým.“

„Což naznačuje, že už měl pilot problémy?“

„Ano, ale kdyby neměl problémy, tak by asi neopouštěl svou formaci.“

„Mluvil vysílačkou?“

„Ne.“

„Takže vy nemáte tušení, jaký problém měl?“

„Ani to nejmenší. Krátce poté, co letadlo přeletělo okraj letiště, se zřítilo s výsledkem, o kterém jsem vám už vyprávěl. Při vyšetřování se došlo k závěru, že se taková nehoda může stát i bez přičinění nějaké tajné zbraně. De fakto to byl ten druh nehody, která se může stát a stává pravidelně i za normálních okolností.“

„Jak se ten pilot jmenoval?“

„Cratton.“

Biggles si udělal poznámku. „Co se stalo se zbytkem té původní formace?“

„Nálet skončil katastrofou,“ odvětil těžce komodor.

„Hodinu po startu jeden ze zbývajících strojů ještě předtím, než začal útok na nepřátelský cíl, šel do vývrtky a spadl do moře. Těsně před cílem spadl za přesně stejných okolností i druhý. Jedno letadlo spadlo při protiútoky nad cílem. Šest přeživších shodilo bomby a obrátilo se domů. Cestou zpátky spadly ještě v nepravidelných intervalech čtyři. Jenom dva letouny se vrátily na základnu, piloti v naprostém pořádku, pouze těžce otřesení tragickým koncem svým kamarádů a také v depresi nad tím, že je čeká stejný konec.“

„Fvzicky s nimi nebylo absolutně nic v nepořádku?“

„Nic.“

„A co stroje?“

„Ty byly také v pořádku.“

„A přeživší piloti nenabídli žádné vysvětlení proč ostatní spadli?“

„Vůbec žádné. Bylo to stejné jako v předchozích situacích. Zasažený stroj letěl chvíli špatně a pak zjevně

přestal reagovat na řízení. Někdy se odmlčely motory, někdy letadlo zasáhlo zemi s běžícím motorem.“

Biggles si zapálil novou cigaretu. „Chápu co máte na mysli, když říkáte, že piloti jsou nervózní. Za takových okolností by každý ztratil hlavu. Co se týče toho tajemství tak člověka mimoděk napadnou nějaké smrtící paprsky, které se často používají, jak věřím, v literatuře, ale nikdy ve skutečnosti. Vědci tvrdí, že takový paprsek prostě není možný – ale na druhé straně vědci nemají vždycky pravdu.“

„Takže vy si myslíte, že by na těch paprscích smrti mohlo něco být?“ naléhal maršál. „Samozřejmě se uvažovalo i o tom.“

„Upřímně řečeno, nemyslím si to,“ odpověděl Biggles. „A hned vám řeknu, proč. Pokud by něco takového použili, potom bych předpokládal, že to zasáhne všechny stroje na dosah. Za denního světla většina letadel udržuje poměrně těsnou formaci. Chci říci, když ta věc byla schopna srazit jedno letadlo, určitě by srazila i ostatní. Stěží si můžeme představit, že některé stroje jsou zranitelné a druhé ne. Jak je možné, že se ti dva vrátili? Byli přece naprosto stejní jako ti, co se zřítily, ne? A potom, proč ta přestávka, než spadly poslední stroje?“

Maršál reagoval rychle. „Naši armádní experti jsou naprosto pevně přesvědčeni, že paprsky smrti ještě nejsou reálné, ale může existovat jakýsi paprsek, který ničí elektrické zařízení leteckého motoru. Vzhledem k nedostatku jakéhokoli jiného vysvětlení jsme nakloněni tento názor přijmout.“

„Já ne,“ prohlásil Biggles otevřeně.

„Proč ne?“

„Zaprvé proto, že selhání motoru nemusí nutně znamenat, že letoun jde dolů a stane se neovladatelným. Každý pilot by automaticky nařídil letadlo na klouzavý let a mezitím by měl spoustu času vyslat nějaké signály. A pak, posádky přece nosí padáky. Jestliže byl letoun životně zasažený, všichni muži měli vyskákat. Mně to spíš připadá, jako že došlo k sabotáži na zemi.“

„Sabotáž můžete klidně vynechat,“ pravil komodor. „Ty Blenheimy byly prověřeny, testovány a zkontrolovány do posledního detailu, než vzlétly. Když se tady děje tohle, můžete si být jistý, že všechno zařízení se přísně sleduje –“

Biggles na okamžik přemýšlel. „Nepopiratelný fakt holt je, že tady něco neklape. Jestliže nejsou potíže ve vzduchu, tak musí být potíže někde na zemi. Proti poruše ve vzduchu mluví fakt, že nebyly nalezeny žádné konstrukční závady, které by hned objevily další stroje ve formaci. Já si pořád myslím, že je velmi zvláštní, že nikdo z těch posádek nevyskočil padákem nebo se o to alespoň nepokusil.“

„Opustit letadlo, které je neovladatelné, není jen tak,“ namítl komodor.

„A v případě Blenheimů nad Bengálským zálivem neměli kam skákat,“ připoměl maršál. „Záliv je plný žraloků.“

„To by tedy mohl být důvod,“ souhlasil Biggles. „Ale co se mě týče, tak posádky letadel nad Čínou se mohly pokusit o seskok. Jenže kdyby se dostaly dolu živé, asi by se stejně pěšky nikam nedostaly.“

Následovala chvilka ticha. Oči přítomných byly upřené na Bigglese, který přemítal.

„Povězte mi,“ pokračoval po chvílce. „Je tu nějaké pravidlo o počtu pilotů v kabině těch ztroskotaných letadel?“

Chci říct, jestli došlo někdy ke havárii letadla se dvěma piloty v kabině?“

Odpověděl mu maršál královského letectva. „Tím si nejsem jist. My tady musíme piloty šetřit, takže ve většině případů – jenom nad Čínou – jsme přišli o dva piloty najednou.“

Opět se rozhostilo ticho. Biggles zamyšleně žvýkal sirku. Venku se rozhostilo krátké tropické šero, ale dusné horko trvalo. Letecký komodor rozsvítil světlo. Otevřeným oknem vletěl do místnosti velký bílý mol a začal poletovat kolem koule stínidla se šustotem způsobovaným naivním tlukotem křídel proti světlu.

„Žádné další otázky, Bigglesworthi?“ ptal se Maršál s nadějí v hlase.

Biggles vzhlédl. „Ne, pane.“ Usmál se slabě. „Dali jste mi toho hodně k přemýšlení. Rád bych se na to vyspal.“

„Takže se – ehm – do toho pustíte?“

„Udělám co budu moci, pane.“

„Je to naléhavé – zoufale naléhavé.“

„To je asi tak jediný aspekt celé téhle záležitosti, který je evidentní, pane,“ odpověděl Biggles. Vstal. „Půjdu si teď promluvit se svými důstojníky. Mezi sebou třeba na nějakou stopu přijdeme. A pokud ano, tak se budu hlásit u komodora. Předpokládám, že nikdo na základně nebude znát skutečný důvod našeho příjezdu?“

„Na to já dohlédnu.“ slíbil komodor. „Dokonce i velitel základny, kapitán skupiny Boyle, vás považuje za

normální spojovou letku, vyslanou sem za zvláštním úkolem.“

„Nebude nám dělat žádné potíže?“

„Ne. Řekl jsem mu, že podléháte rozkazům přímo vyššího velení. Přítomnost AOC tady to ostatně potvrzuje.“

„Velmi dobře, pane. Mimochodem, zůstáváte tady?“

„Rozhodně teď ano,“ odpověděl komodor Raymond.

„Můžete mne považovat za jakéhosi styčného důstojníka mezi vámi a velitelstvím leteckých operací. Kdybyste cokoli potřeboval, zajděte za mnou.“

Biggles zasalutoval a odešel. Hluboce zamyšlený a s hlavou plnou starostí, kráčel po letištní ploše k ubytovně, která byla přidělena jeho eskadře.

Kapitola třetí

BIGGLES SE INFORMUJE

Konverzace rázem ustala, když Biggles vešel do předsíně a zavřel za sebou dveře. Jenom rádio pokračovalo v programu, reprodukujíc swing z Londýna. U nízkého stolu s měděným podnosem s konvicí kávy a šálky stál menší obtloustlý muž středního věku a olivové pleti a oblečen do bílých kalhot a saka obsluhujícího personálu vojenské kantýny a na tváři mu zářil úsměv.

Biggles na něho zavolaal: „Hej vy, to je všecko!“

„Spousta kávy, sahibe. Třeba byste si trochu dal?“ odpověděl na to číšník.

„Až budu něco chtít, dám vám vědět,“ odpověděl mu Biggles. „Dejte si odchod.“

„Velmi dobře, sahibe.“ Stále ještě se zářivým úsměvem se steward chopil svého podnosu a odešel.

Biggles pohlédl na Algyho. „Kdo je to?“

„Lal Din.“

„Kdo je to?“

„Jeden z číšníků v kantýně. Ten je náš.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil Biggles suše. „Ale bude lepší nemluvit před personálem. Rád klábosí.“ Ukázal palcem na rádio. „Vypněte to někdo.“

Angus ho poslechl.

„Co se vaří, šéfe?“ ptal se horlivě Tex.

„Vaří se něco, co pěkně smrdí a ještě hůř chutná,“ odpověděl tiše Biggles. „Pojďte sem všichni a já vám o tom povím. Mimochodem, byl někdo venku ze základny?“

Několik hlasů mu odpovědělo. „Já jsem se byl poohlédnout kolem a podívat se na stroje, které máme lítat,“ odpověděl Algy. „Pár lidí se bylo projít a dát dohromady svoje věci.“

„V tom případě jste třeba něco zaslechli?“ vyzvídál Biggles.

„Já jsem nezaslechl nic, ale v hlavní kantýně je pěkně ponurá atmosféra,“ vložil se do toho Ginger. „Bylo tam jen pár hochů, ale ty se na mně dívali, jako kdyby mě sem právě přivál vítr z hnoje.“

„Já jsem na obvodu základny vrazil do Johnnyho Crispa,“ přihlásil se Algy. „Vzpomínáte si na něho – to je ten, co ve Wilksově letce přidal ke svému DFC dvě frčky. Je teď u 818. eskardy poručíkem. Taky mi moc neřekl. Ginger má pravdu o té atmosféře tady. Je taková nervózní, jako kdyby tady všichni seděli na nevybuchlé bombě, která má každou chvíli explodovat. Johnny od té doby, co jsme se posledně setkali, před pár měsíci, zestárl o deset let.“

Biggles přikývl. „To mě nepřekvapuje. Hned vám řeknu proč.“

Příštích dvacet minut věnoval shrnutí té záležitosti, o které se dověděl na vedení. Nikdo ho nepřerušoval. Všechny oči se upíraly na jeho tvář. Když dokončil, chvíli nikdo nepromluvil.

Biggles se pak sám musel zeptat. „No tak, chce k tomu někdo něco říct?“

„Co se k tomu dá říct?“ zeptal se Ginger.

„Jasně, to máš teda pravdu,“ přidal se Tex, vyfukuje oblak cigaretového dýmu. „Vypadá to, že jsme urazili zatraceně dlouhou štreku, abysme zjistili, že jsme v průšvih. Takže co můžem dělat?“

„Má někdo nějakou představu o téhle záležitosti?“ ptal se Biggles.

Žádná odpověď.

„To mě podržte!“ zvolal Biggles. „Vy jste tady chytrá sebranka! Copak za vás musím myslet jenom já?“

„K čemu by to bylo vymýšlet něco, co se stejně vymyslet nedá?“ zabručel Tug.

„A co si o tom myslíš ty, kamaráde?“ zeptal se rozpačitě Bertie.

„Upřímně řečeno, ani myslet nemůžu,“ přiznal Biggles, „protože máme jediný fakt, kterého se můžeme chytit. Něco působí na naše piloty a na naše stroje. Nevíme vůbec co. To je to první, co musíme zjistit.“

„Ty nám řekni jak a my se do toho hned dáme,“ navrhoval Ferocity.

„Bylo by mnohem jednodušší, kdybych věděl, co máme vlastně hledat,“ pokračoval Biggles. „Jedna věc je ale jistá. Nenajdeme nic, když tady budeme jen tak sedět. Musíme vyrazit ven – tam co byli ostatní. To ale bude znamenat – ztráty. A to to říkám velmi ohleduplně. Nejsme tady na základně sice jediná sebevražedná letka, ale to podle mě nedělá naši situaci o nic lehčí. Já jsem ještě nikdy nikoho nežádal, aby udělal něco, co bych neudělal já sám, takže já to začnu. Pak už to bude práce jenom pro dobrovolníky. Jestli toho chce kdokoli nechat, může. Teď je čas to udělat.“

Nikdo se ani nepohnul.

Biggles se rozhlédl po přítomných. „Prima, jestli je tohle váš názor. Teď víte, co se může stát a tak se do toho můžeme pustit. Já začnu zítra tím, že poletím do Jangpuru, toho indického konce Čínské trasy, abych se tam trochu porozhlédl. Mám v plánu tu trasu proletět.“

„Chceš říct, že poletíš do Čangkingu?“ vykřikl Algy.

„Ano.“

„Ale to je blbost,“ protestoval Algy. „Jak si myslíš, že něco najdeš, když nevíš co máš hledat, he?“

„Má někdo z vás nějaký alternativní návrh?“ Ozval se sbor hlasů, každý se nabízel, že poletí sám, ale Biggles je mávnutím ruky umlčel. „Nemluvte všichni najednou a nehádejte se, kdo poletí. Na všechny z vás dojde. První show bude moje. To je rozhodnuto. Jestli se nevrátím, tak velení přejímá Algy. Jestli zmizí i on, tak ostatní převezmou velení podle služebního postavení, dokud se nenajde ta tajemná věcička, nebo až nikdo, kdo by po ní pátral, nezbyde. Je to docela jednoduché. Jaké stroje jsme dostali, Algy?“

„Takovou směsici.“ zněla odpověď. „Vypadá to, jako kdyby dal Raymond dohromady všechno, co by mohlo být užitečné. Máme tu Wimpeye, Beaufightera, Mosquita, tři Hurricany, tři Spitfiry a jednoho Typhoona. Jestli jsi pevně rozhodnutý letět, tak by sis mohl vzít Beua a někdo by mohl dělat doprovod. Kdyby se cokoliv stalo, druhý pilot by se pak vrátil domů.“

„Jak jsem to pochopil, tak dva piloti v jednom letadle jsou dobří jenom k tomu, aby zdvojnásobili ztráty. Přijdeme o dva místo jednoho. Ať už ta nová zbraň působí na lidi nebo stroje, všechno jde do pekla.“

„To tak docela neodpovídá tomu, co mi říkal Johnny Crisp,“ ozval se náhle Algy.

„Co ti říkal?“

„No, vypadá to tak, že jsou tu někteří chlapci, co jsou buď neuvěřitelně šťastní, nebo mají – respektive jejich mašiny – kliku, že na ně nepůsobí ta nová zbraň.“

„Co tím chceš přesně říci?“

„Johnny mi povídal, že udělal jedenáct letů od té doby, co ty potíže začaly a nikdy neviděl ani neslyšel nic, co by ho vyplašilo. Ale přitom viděl ostatní jak padají jako postřelený ptáci kolem něho – tak to aspoň řekl. Taky mi říkal, že jak čeká, že na něho přijde každým okmžikem taky řada, je z toho úplně trop na nervy. Jednou se vrátil sám z pěti. Další chlápek, nějaký Scrimshaw, byl ve vzduchu devětkrát a zatím mu to taky prošlo.“

Biggles zíral na Algyho s užaslým výrazem ve tváři. „To tedy je rozhodně zajímavé,“ řekl potom pomalu. „U jakých letek jsou ti chlapi?“

„Oba jsou u 818. letky a pilotují modifikovaný Hurricany na bombardéry – Hurrybombers. Už je jich v letce jenom pět, přesto, že je párkrát doplňovali. Někteří piloti šli dolů už při prvním vzletu.“

„Předpokládám, že to je věc štěstí, ale vypadá to rozhodně moc divně,“ mumlal si Biggles. „Jejich stroje nemohou být nijak zvláštní, jsou všechny typizované.“

„A stejně pokaždé neletěli stejnýma mašinama,“ zdůrazňoval Algy.

„Takže tím jejich štěstím zjevně nebyla technika, ale oba ti hoši musí být přece z masa a krve jako všichni ostatní. Takže to musí být štěstí. Nevidím žádný jiný důvod.“

„Jestli je ale tahle zbraň tak perfektní, proč jí teda nepředali Japíci svým partákům – náckům?“ ptal se Henry Harcourt.

„Zeptej se mě na něco jednoduššího.“ odvětil Biggles.

„Ale stejně, Henry, myslím, že na tom něco je. Dosud máme ty potíže jenom na Východě. Člověk by

předpokládal, že to Japíci předají náckům. No, jestli to udělají, tak říkám jen – Bůh nám pomoz!“

„Třeba Japíci náckům nevěřejí,“ přidal se Ferocity. „Mají třeba obavy, že kdyby se náhodou nepohodli, mohli by to náckové použít proti nim.“

„To je možná odpověď,“ souhlasil Biggles.

„A co takhle plyn?“ navrhoval Henry. „Nepomysleli jste na něj?“

„Napadlo mě to taky!“ zamyšleně odpovídal Biggles. „Ale proti tomu existuje několik důvodů. První je, že velké množství plynu se dá dopravit jen do určité výšky a někdo by ho tam musel dovézt nebo vystřelit. Jenže nikdo nepozoroval ani žádné letadlo, ani nějakou raketu, která by to dokázala. A potom – co let ve formaci? Jestliže někdo rozprostřel po obloze pásmo plynu, proč to působilo jenom na některé piloty? A jak si zdůvodníme ty nepravidelné intervaly mezi pády jednotlivých letadel? Nevěřím tomu, že by Japonci dokázali rozmístit v různých výškách plyn po velké ploše, aniž by si jich někdo všiml. A konečně, kdyby používali plyn, co by před ním ochránilo je, když víme, že plyn nezůstává na jednom místě a oni by do něho mohli vletět? Vítr, různé proudy, víry, to by rozfoukalo plyn všude. Ale přesto tu možnost budeme brát v úvahu.“

„To byl jen takový nápad,“ zamumlal Henry.

„Vrat'me se k otázce akce,“ navrhoval Biggles. „Musíme tu skrytou příšeru najít a pak teprve s ní něco udělat. Nepochybuji, že to někteří z nás dokáží. Objevilo ji už spousta jiných pilotů, ale naneštěstí nedokázali informace o ní dopravit domů. Jinými slovy, řečeno bez obalu, ten, kdo tu věc najde, umírá. Náš problém je tedy ji najít a žít – žít dost dlouho na to, abychom mohli naše

odhalení předat dál. To znamená jít létat a já to začnu a sice tam, kde ta věc zaútočila poprvé, to jest na trase Jangpur-Čangking. Vy tady zůstanete, než se vrátím. To je rozkaz. V žádném případě nikdo jiný nikam nepoletí a nikdo se nebude zmiňovat, ať už tady nebo kdekoli jinde, že jsme sem přišli speciálně proto, abysme tu věc odhalili. Neustále musíte předstírat, že jsme to, co máme být, totiž komunikační letka vyčleněná pro spolupráci se silami mimo Indii. Zahálet ale nemusíte. Dokonale prohlédněte stroje a udělejte kompletní údržbu. Já poletím do Jangpuru v Typhoonu. Algy, od tebe bych rád dostal vypracovaný seznam všech lidí, kteří pracují tady na základně mimo příslušníky Air Force a všech, co mají přístup z jakéhokoli důvodu na základnu.

Bude to zřejmě spousta domorodců, tak to vždycky na základnách v Indii bývá. Ale pro informaci těch, co ještě nebyli v Indii, tady slovo domorodec s nimi neužívejte, je to nezdvořilé. Raymond možná už takový seznam má. To bude první věc – hledat sabotéry. Pokud se kdokoli zeptá, kam jsem letěl, tak řekněte, že jsem na zkušebním letu – což bude konec konců pravda. A teď se jděte trochu vyspat.“

Kapitola čtvrtá

BIGGLES SE SÁZÍ

Následujícího rána první rozbřesk svítání už viděl Bigglese, jak se žene v Typhoonu na sever do Jangpuru, indické konečné celé té Čínské trasy. Nemusel letět moc daleko – pouhých sto či něco přes sto mil. Jak přistával a pak roloval k dřevěné budově kanceláří, zaregistroval neobvyklý nedostatek pohybu, atmosféru pasivity. Přišel ho uvítat službu konající důstojník letectva. Jeho chování bylo uctivé, ale nervózní a zájem o jeho osobu byl zjevně formální. Oznámil Bigglesovi, že velitel základny, velitel letky Frayle, je ve své kanceláři.

A tam ho také Biggles našel vypadajícího jako kdyby nejméně týden nespal. Jeho oči byly nevyspáním oteklé, jeho vlasy nečesané a jeho tvář neoholená. Na stole byl nepořádek, nemyté šálky, talíře a sklenice.

Zdálo se, že si toho Biggles nevšiml. „Dobré jitro,“ pozdravil zvesela. „Jmenuju se Bigglesworth.“

Oči velitele se rozjasnily. „Tak vy jste Biggles? Už jsem o vás slyšel. Posad'te se. Můžu vám něco nabídnout?“

„Ne, díky,“ odpověděl Biggles. „Tuhle ranní hodinu já vždycky radši pracuji na lačný žaludek.“ Přitáhl si židli a zapálil cigaretu.

„Co vás, u čerta, přivádí do téhle Bohem zapomenuté, sluncem propálené popelnice?“ ptal se zvědavě Frayle.

„Bylo mi řečeno, že tady máte potíže,“ odpovídal zběžně Biggles. „Poslali mě sem z domova, abych se to pokusil vyžehlit.“

„Jen do toho,“ hořce mu pokynul Frayle. „Letiště je vaše – a jste tady vítaný. Já jsem přišel o čtyři stroje a čtyři piloty za čtyři dny – de takto poslední čtyři, co odstartovali. To by vám mělo stačit, abyste si raději stoupnul na něco pevnějšího, než je podlaha trupu letadla. Z osmnácti důstojníků mi zbyli tři. To je slušný výsledek, co?“

„Slyšel jsem, že situace je pěkně ponurá.“ prohlásil Biggles hlasem plným porozumění.

„Ponurá! Je černější než peklo!“ Fraylův hlas nabíral tón zahořklého podráždění. „Tak ponurá, tomu říkají! Peklo je to! Dovedete si představit, co to pro mne je, sedět tady celý dny a posílat kluky do vzduchu a vědět, že je už nikdy neuvidím?!“

„Dovedu si to představit,“ odpověděl tiše Biggles.

„Další odlétá dneska ráno,“ pokračoval Frayle. „Já mu to ale nenařídil. Já ne. Já už jsem skončil s losováním, kdo bude ten příští. On mi prostě oznámil, že letí. V Čangkingu zoufale potřebují léky a obvazový materiál. Zítra budu mít už jenom dva piloty.“

„Nepokusil jste se to proletět sám?“

„Ne. Ale mám pocit, že by mi to sedlo. Mám rozkaz zůstat na koberci. Prý je moje práce tady na základně. No, ale zítra, zítra stejně poletím, rozkaz nerozkaz. Já už tohle prostě nevydržím!“

„Takhle mluvit nemá cenu, Frayle,“ měkce mu domlouval Biggles. „Já vím, co cítíte, ale nemá cenu, abyste se tomu takhle poddával. Seberte se. Copak

nevidíte, že tím jak se tady sesypáváte, jenom nahráváte nepřátelům? Co ten hoch – už odstartoval?“

„Ne, nakládají mu právě letadlo.“

„Fajn. Zarazte ho.“

Frayle vzhlédl. „Ale tenhle lékařský materiál se musí přepravit.“

„Já vím. Nebojte se. Zastavte ho.“

„Ale co mám říct velitelství?“

„Nemusíte jim nic říkat. Já to odvezu.“

„Vy?“

„Ano.“

„Vy jste se zbláznil!“

Biggles se usmál. „Možná máte pravdu, ale já tenhle náklad do Čangkingu stejně odvezu. Pošlete pro toho hochu, co měl letět. Jak se jmenuje?“

„Bargent. Je to důstojník, Jihoafričan. Zjistíte, že je tak příjemný jako nosorožec, kterému jste nasypal do zadku celou dávku srnčích broků.“

„Já si s ním promluvím. Vy si dejte koupel, strčte bradu pod břitvu a něco zakousněte. Budete se cítit mnohem líp. A zatímco to budete dělat, já zařídím ostatní.“

Frayle vydal patřičný rozkaz. Za chvíli vstoupil Bargent.

„Co zas je?“ vyštěkl.

„Neletíte,“ odpověděl mu Biggles.

„Kdo to řek?“ vystřelil Bargent vztekle.

„Já,“ odpověděl klidně Biggles.

Bargent praštil čepicí o zem, což Bigglesovi jasně prozradilo, v jakém stavu má pilot nervy.

„A milý hochu, jestli se tady začnete na mne vytahovat, tak vás nechám zavřít až zčernáte,“ zahřměl Biggles na pilota, až ten zůstal zírat.

„Ale já chci letět, pane,“ zareagoval konečně Bargent úplně jiným tónem.

Biggles se na okamžik zamyslel. „Dobře. Jestli chcete, můžete se ke mně přidat.“

„K vám?“

„Jak jsem řekl?“

Jihoafričan se pousmál. „Oukej. Mašina je už celá připravená.“

Biggles se obrátil na Frayla. „Kolik strojů vám ještě zbývá?“

„Na tu dlouhou štreku jenom dva.“

„Typ?“

„Wimpey.“

„A jeden už je naložený?“

„Ano.“

„Byla o tom zmínka ve včerejším večerním rozkaze?“

„Ano.“

„Normálně ty ostatní stroje stály celý den v hangáru?“

„Ano,“

„Máte ještě jednu stejnou dodávku lékařského materiálu?“

„Máme tady celou stovku tun a všechny už měly být dávno předané.“

„Kde to máte?“

„Ve skladu.“

„Zamčené?“

„Ano.“

„Kdo je tam skladník?“

„Desátník Jones.“

„Prima,“ prohlásil Biggles. „Pokusím se být poněkud neortodoxní. Pro začátek tu naloženou mašinu vyložíme a rozebereme každý balíček na kousky. Potom rozebereme na kousky celé letadlo.“

„Ztrácíte jenom čas.“

„Co tím chcete říct?“ rychle se zeptal Biggles.

„Zkusili jsme to nejméně tucetkrát. Vy podezíráte někoho ze sabotáže? My taky. A první, co jsem udělal, bylo to, co navrhuje teď vy. Myslel jsem, že někdo nám strká časovaný bomby do nákladů. Ale nikdy jsme neobjevili žádnou bombu ani nic podobného.“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Hm. To jsem chtěl zkusit. Ale když jste to už udělali, nemá smysl to opakovat, takže přejdeme k druhé části našeho plánu. Chci, abyste soukromě řekl desátníku Jonesovi, aby připravil druhý náklad. Ať ho nikdo nevidí. Ať na to přísahá. Za jednu dvě minuty tam přijedu s náhradním strojem a sami si to naložíme.“

„Co mám dělat s prvním nákladem? Letoun je připravený ke startu.“

„Nechte ho zatím tak jak je. Dejte k němu stráž.“

„Mně to všechno připadá jako ztráta času, ale jsem ochoten zkusit všechno možné,“ prohlásil Frayle.

„Tak jděte a promluvte si s Jonesem. Ať sebou hodí. A pak vám radím, abyste se dal do pořádku. Možná jste nemocný, ale dávat to takhle najevo, to není k ničemu.“

Frayle odešel.

Biggles se obrátil na Bargenta. „Vy nepředpokládáte, že se z tohoto výletu vrátíme, co?“

„Moc ne. A vy?“

„Já ano. Myslím, že máme docela slušnou šanci.“

„Co vás vede k tomu, abyste se považoval za něco jiného, než jsou ostatní?“ Bargent nedokázal zapřít sarkasmus ve svém hlase.

„Já jsem neříkal, že jsem něco jiného. Ale mám za sebou spoustu létání a ještě jsem nikdy ve vzduchu neviděl nic, co by dokázalo sundat letoun, aniž by se to zároveň ukázalo samo. Moc pochybuji, že vůbec něco takového vůbec existuje. Dosud všechno, co jsem kdy uviděl, jsem dokázal zvládnout nebo se tomu vyhnout. Zní to možná jako sebeklam, ale doufám, že to tak bude se mnou i nadále.“

„Chtěl byste se vsadit?“

Biggles zaváhal, ale jenom na chvíli. „Já moc na sázení nejsem, ale risknu rád stovku cigaret.“

„To беру,“ prohlásil Bargent. „Řek bych, že jste vsadil na špatnou kartu.“

„Sázka tedy je, že do oběda budu v Čangkingu a zpět na večeři budu tady.“

„Doufáte, že se vrátíte?“

Biggles se rozesmál. „No, vyhrát v žádném případě stejně nemůžete!“

Bargent vykulil oči. „Jak to?“

„Jestli prohrají – tedy se nevrátím – pochybuji, že budu schopen sázku vám splatit a vy nebudete v situaci, abyste si ji mohl vyzvednout. Budeme oba buď někde v horách, nebo v džungli mezi Čínou a naší základnou.“

„Já jsem blbec! Vůbec jsem na to nepomyslel,“ procedil Bargent mezi zuby a pak se hlasitě rozesmál.

„Takhle je to lepší,“ poznamenal Biggles. „Dokud máte smysl pro humor, máte šanci. Pojd'te, jdeme si pro Wimpeye.“

Ignorující stroj, který byl připraven na start i s hloučkem nakladačů, šli do hangáru, kde stála rezervní letadla. Biggles se vyšplhal do kabiny. „Vy zůstaňte kde jste,“ přikázal Bargentovi. „Až vyjedu, půjdete vedle mne a budete sledovat, jak jedu ke skladu. Jestli se kdokoli pokusí dostat se na méně než deset yardů k letadlu, něco po něm hod'te. Jestli někomu dovolíte, aby se jenom dotkl, hochu, tak vás do tohoto letadla nevezmu. Můžu při tomhle letu přijít o víc jak stovku cigaret a tak nebudu nic riskovat. Chápete?“

„Oukej.“

Biggles nastartoval motor a pomalu roloval oslňujícím sluncem k budově skladu. Cestou k nim vyrazili někteří z pomocného personálu obsluhujícího druhé letadlo, ale Bargent je máváním rukou a křikem zahnal. Pak se sehnul a zvedl ze země kámen, který hodil na jednoho muže, který běžel dál, zatímco ostatní už zůstali stát. Muž se pak také zastavil.

Frayle, v koupacím plášti, se objevil na prahu dveří skadiště.

„Jsou zásoby připravené?“ křičel Biggles. „Ano, všechno je tady!“

„Tak nám to pomozte naložit. Přikažte Jonesovi, ať dá jednu do nosu každému, kdo by se chtěl přiblížit.“

Frayle učinil, jak mu bylo řečeno, ale neubráníl se poznámky: „Vy ale míváte divné nápady!“

„Možná proto jsem pořád ještě tady,“ zamručel Biggles.

Za deset minut byl veliký letoun naplněn zásobami, ranci z britských a amerických skladišť s nápisy Čangking.

„Co kdybyste si něco snědl, než vyrazíte?“ navrhoval Frayle.

„Ne, díky,“ rázně odmítl Biggles. „Bude to dlouhý let.“

„My to vydržíme.“

„Ani si nedáme nic k pití?“ žasl Bargent.

„Ani drink na rozloučenou,“ rozhodl pevně Biggles. „Já zásadně dělám najednou jenom jednu věc a tou teď je dostat tuhle rachotinu do Čangkingu. Nastupte si. Nashle, Frayle. Hodlám se vrátit na čaj.“

„Budu ho mít připravený,“ slíbil Frayle.

„Dejte mého Typhoona hlídat. Ať se ho nikdo jiný ani nedotkne!“

„Oukej.“

Ještě než se Bargent uvelebil pořádně na svém sedadle, Biggles přidal plný plyn a veliký stroj se s řevem rozehnal přes polní letiště.

„Už jste tuhle trasu letěl?“ ptal se Biggles, zatímco ubíral plyn na plynulou letovou rychlost dvou set mil za hodinu.

„Čtyřikrát.“

„To musíte mít kliku.“

„Možná. Ale hádám, že to takhle nemůže jít dál. Spoléhat pořád jenom na štěstí je nesmysl.“

„Předpokládám, že jste to chtěl proto zkusit dneska znovu?“ zeptal se Biggles ironicky.

„Pche! Jednou spadnout musím a potom, co jsem viděl, jak padají všichni ostatní, jsem se rozhod, že čím dřív spadnu, tím líp.“

„Zoufalec,“ zamručel Biggles. „No, uvidíme. Mějte oči na stopkách.“

„Asi si uvědomujete, že letíme bez kulometčků ve věžích?“ řekl najednou Bargent. „To si říkáme o potíže, nebo ne?“

„Já mám pocit, že na téhle cestě nebudeme potřebovat žádné zbraně.“

„Proč ne?“

„Berte to takhle. Zbraně ostatní posádky také nemohli zachránit. Jestliže tuhle epidemii havárií nedokázaly zbraně zarazit, k čemu bysme sebou měli brát kulometčíky? V případě, že by se něco nepovedlo, bysme jenom znásobili seznam padlých. Panebože! Tam dole to je opravdu pěkně drsná krajina!“ Biggles se díval dolů a před sebe na hrůzné, ale současně i nádherné panorama vrcholů hor, které se táhly od horizontu k horizontu.

„Takhle to většinou vypadá skoro všude na té Čínský cestě,“ tvrdil Bargent. „Tam kde nejsou hory, je to, čemu učebnice říkají panenský prales. Kdokoli do něho spadne, nemá žádnou šanci. Říká se, že je naprosto neprozkoumaný.“

„Doufejme, že ho nebudeme muset prozkoumávat my,“ opáčil vesele Biggles. „Dejte mi ihned vědět, jakmile uvidíte cokoli divného na zemi nebo ve vzduchu.“

Poté se oba piloti odmlčeli. Wellington si to brumlal dál požíraje prostor pravidelným tempem dvě stě a dvacet mil za hodinu. Hory, pohoří a hřebeny, jednotlivé štíty, mnohé korunované věčným sněhem a ledem rolovaly dole pod nimi jako na pásu. Údolí a nížiny se dusily temnými věčnými lesy.

„Je na čase, abysme do něčeho už narazili,“ prohlásil najednou Bargent dívaje se na své hodinky. „Už musíme být nejméně v půli cesty.“

„Začíná to vypadat, že vás tenhle výlet bude stát stovku cigaret, hochu,“ odpověděl Biggles zlomyslně a úkradkem pohlédl na svého společníka.

„Když nepřijdu o víc než tohle, tak si nebudu stěžovat,“ odpověděl Biggles.

„Nestavíme se na oběd?“

„Nestavíme se na nic.“

Bargent zavrtěl hlavou. „Vy ale jste divnej pták,“ zamumlal.

„Říká se to o mně. Ale komplimentů si nevšímejte. Jakmile tam budeme, seskočíte a budete udržovat všechny lidi hezky daleko od stroje. Nechci, aby se ho někdo dotkl. Já všechny zásoby vyházím sám. Můžou si to probrat, až budeme pryč. Motory nechám běžet.“

„Oukej.“

Jakmile se Wellington dotkl země, rozběhl se k němu dav Číňanů. Ale Bargent je udržoval v patričné vzdálenosti divokou gestikulací. Biggles vyhazoval zásoby ven.

Přistoupil k nim čínský důstojník mluvící anglicky. „Dál už ne!“ křičel Bargent. „Tady máte svoje věci. Další ještě dojdou.“

„Vy moc spěchat,“ řekl Číňan netečně. „Musíme hned zpátky,“ odpovídal mu Bargent. „Žádná benzín?“ Bargent se podíval na Bigglese.

„Ne!“ zakřičel Biggles. „My máme dost, na cestu domů to stačí!“

„Vy nezůstat jíst?“ ptal se dál Číňan.

„Dneska ne, díky,“ opáčil Bargent. „Já mám rande s jednou slečnou v Kalkatě a jestli se nevrátím včas, tak mě nechá, chápete?“

„Já kapírovat,“ zašklebil se Číňan.

„Oukej, Bargente!“ zavolal Biggles. „Nastupte si. Letíme zpátky!“

Jihoafričan se prodral balíky, které Biggles naházel na zem z letadla, vyšplhal se nahoru, zavřel dveře a usedl. Motory se rozburácely naplno, stroj se obrátil kolem své osy, rozehnal dav čumilů a octl se čelem k polím. Další minutu už byl nahoře ve vzduchu směrem Indie.

„Připravte si ty cigarety,“ řekl Biggles. Bargent se rozesmál. „Pomůžu vám je vykouřit.“

„To tedy ne,“ prohlásil Biggles rozhodně. „Já je vyhraju a hotovo.“

Na cestě domů neměli absolutně žádné potíže. Neviděli žádný nepřátelský roj, žádné letadlo, ať už jakéhokoli typu, žádného přítele ani nepřítele. Když klouzali na přistání, přiznal se Bargent, že se v životě tak dobře necítil.

Přivítal je Frayle v uniformě. „Takže jste se vrátili?!“ křičel hlasem, ze kterého jasně zněl nedůvěřivý úžas.

„No jestli si myslíte, že tohle je nějaký zjevení, tak si zkuste jít hlavou proti nějakému šroubu,“ vyzval ho Biggles.

„Zjistíte, že je to dostatečné hmotné, za to ručím.“

„No, to je tedy záhada,“ odpověděl stále ještě udivený Frayle.

„Už ne taková záhada jako předtím,“ usmál se Biggles.

„Co budete dělat teď?“. Biggles pohlédl na slunce, teď už nízko nad západem.

„Chci se dostat do Dům-dumu ještě před setměním, ale mám dost času na svačinu.“

„Myslíte si, že teď už je trasa bezpečná?“

Biggles rychle reagoval. „To jsem neřekl. Číňané teď mají trochu zásob, takže vy si můžete dovolit udržovat všechno hezky na zemi, dokud se vám zase neozvu. Já vím, že tentokrát nám to prošlo, ale tenhle náš trik třeba už nebude příště fungovat. Tím, že jsme na poslední chvíli vyměnili stroje, jsme nepříteli trochu doběhli. Víc vám v téhle chvíli nedokážu říct. Potřebuji, abyste s Bargentem opravdu mlčeli a nic nikomu o tomhle letu neříkali. Jestli promluvíte, může vás to stát vaše životy. Nechte mašiny na zemi. Já se vrátím. A teď se pojd'te najíst.“

O hodinu později se v rudé záři zapadajícího východního slunce Biggles snášel na letišti Dům-dum a rychle spěchal k důstojnické jídelně, kde ho přivítala nadšená eskadra.

„Tedy řeknu ti, kamaráde, to je prostě senzační – absolutně senzační,“ prohlásil Bertie. „A nepovídej, žeš byl až v Číně?“

„Tam a zpátky,“ odpověděl Biggles. „Pojďme dovnitř, musím si s vámi promluvit, hoši, i když se přiznám, že bych se radši schoulil někde v rohu a pěkně si zchrupnul. Vypadá to, že jsem se v poslední době dost nalítal.“

„Jestli jsi unavený, můžeme to nechat na zítra,“ navrhoval Algy.

„Zítra ráno budu mít stejně takový fofr jako dneska, a vy taky.“

„Hlavní je, jestli jsi uviděl někde tu tajnou zbraň?“ naléhal Ginger.

„Není po ní nikde ani známka,“ odvětil Biggles s úsměvem. „Teď ale vážně, všichni. Zamkni dveře,

Gingere. Já jsem dneska vykonal to, čemu bysme mohli říkat experiment," pokračoval, když se všichni usadili. „A ten vede, jako většina experimentů, zase k dalšímu experimentu. Zítra ráno pojedu na průzkum nad Barmou.“

„Zase sám?“ podezíravě se zeptal Algy.

„Přiznávám, že mě nenapadlo, že bych měl vzít někoho sebou.“

„Vem si aspoň někoho do kabiny, něco na tom nápadu se dvěma piloty třeba bude," naléhal Algy.

„To není proto, že bych chtěl lítat sám, ale proto, že se chci vyhnout větším ztrátám, pokud je to možné. Nemá smysl používat víc mužů na věc, která vyžaduje třeba jen jednoho. Jeden stroj docela stačí na to, co mám pro zítřek naplánováno. Proč bych měl riskovat dva?“

„A co kdyby sis vzal Beaufightera nebo Mosquita a někdo ti v něm dělal společnost?“ navrhoval Algy.

„Ano, to bych mohl," souhlasil nakonec Biggles.

Ozval se celý sbor hlasů nabízejících se k letu, ale Biggles zvedl odmítavě ruku. „Existuje jenom jeden způsob, jak tohle vyřešit a to je los. To ale neplatí pro velitele. Ti dostanou příležitost, jestliže se nevrátím. Algy, napiš šest jmen na kousky papíru a dej je do čepice.“

„To nám ani neřekneš, co se dneska stalo?“ dotíral Tex, zatímco Algy dával dohromady losování.

„Vlastně není ani co říkat," odpověděl Biggles. „Nic se nestalo a to je fakt.“

Algy předstoupil před ostatní s čepicí, ve které leželo šest složených papírků.

„Zamíchej to," nařídil mu Biggles.

Algy zamíchal papírky.

Biggles zavřel oči a natáhl ruku. Prsty sevřely jeden papírek. Zvedl jej. Za naprostého ticha jej rozbil a pohlédl na jméno. Podal jej Tugovi a usmál se.

„Jsi to ty, Tugu.“

„Jupí! To je klika!“ hulákal Tug. „To je poprvé, co jsem v životě něco vyhrál!“

„Jestli tohle ale není tvůj šťastný den, tak to může být tvůj poslední.“ zažertoval ponuře Biggles.

„Já to risknu,“ zapáleně prohlašoval Tug. „V kolik hodin se zvednem z koberce?“

„To rozhodneme, až uvidíme, jaké je počasí,“ odvětil už bez úsměvu Biggles.

„Vezmem si padáky?“

Biggles pokrčil rameny. „Nezdá se mi, že by zrovna v téhle záležitosti hrály nějakou roli, ale předpokládám, že je vezmem. Nezmiňujte se o téhle hlídce nikomu, ani tady, ani mimo jídelnu. Kdyby se někdo ptal, co děláme, tak můžete říct, že zaháníme nudu a čekáme rozkazy. To je všechno. Jde se na večeři.“

Kapitola pátá

SEBEVRAŽEDNÁ HLÍDKA

Byla ještě tma, ale s tou typickou slabou září, která hlásí příchod svítání na východě, když Bigglese vzbudil hřmot leteckého motoru. Na letišti to samozřejmě není žádný neobvyklý hluk a proto se Biggles obrátil, aby si ještě naposledy trochu zdříml, protože si myslel, že to je asi kontrola nějakého motoru. Ale když se ozval druhý a pak třetí stroj, vyskočil z postele a přeběhl k oknu. V slabém světle mohl rozeznat jenom siluety čehosi, o čem se domníval, že jsou Hurricani pohybující se pomalu na konci letištní plochy. Na sekundu či dvě tam stál, zaháněl spánek a na čele se mu objevily vrásky. Pak si přes pyžamo přehodil župan a zvedl telefon.

Dvě minuty nato již přispěchal Algy, také v pyžamu. „Co je?“ ptal se rozespale.

Biggles zavěsil sluchátko. „Podívej se ven. Těch pět co přežili 818. skvadronu odlétá bombardovat nepřátelské území. Bože, ti mají ale odvalu!“

Algy přikývl. „Ano, teď si vzpomínám. Johnny Crisp mi včera říkal, že byla řeč o nějakém posledním pokusu najít tu věc, která zabila ostatní.“

„To jistě dokáží, o tom nepochybuji – alespoň někteří z nich.“

„Johnny taky povídal, že z toho blázní, když musí sedět na zadku a nesmí nic dělat. Protože on je jediný zbývající velitel letky, povede nálet. Osobně si myslím, že má pravdu. Víte, jak to chodí. Když někomu začnou

povolovat nervy, jeho jedinou šancí je, pokud chce ještě někdy létat, jít do vzduchu.“

„Možná. Ale tihle chlapi fakticky páchají sebevraždu a určitě to vědí.“

„Johnny a ten druhý chlápek, o kterém jsem ti povídal, Scrimshaw, se vždycky vrátili v pořádku,“ připomínal mu Algy.

„Až dosud. Ale existuje taková věc jako pokoušení štěstí.“ Biggles vyrazil. „Moment! Ano, to je ono! Pověším se za ně a budu pozorovat, co se děje. Všechny důkazy, které máme jsou jenom z doslechu.“

Algýho oči se dokořán rozevřely. „Ale –“

„Nestůj tady a nekoukej. Běž, vytáhni Tuga z postele a pověz mu, ať je za pět minut u mne na dráze.“

„A co snídanež?“

„Na tu bude dost času, až se vrátíme.“

„Chceš říct jestli se vrátíte,“ řekl Algy s lehkým sarkasmem. „Dobře.“ Odběhl.

Za pět minut, když Biggles vyšel ven, už tam byl Tug a čekal s padákem přes rameno. Byl tam také celý zbytek letky, všichni se tvářili patřičně ponuře a byli neobvykle zamlklí. Pět Hurricanů právě startovalo posílající oblaka prachu přes vyprahlou letištní plochu.

„Jen se na ně koukněte,“ řekl Biggles tiše. „Tamhle letí. To je pro vás příklad odvahy. Jdeme, Tugu. Dohoníme je v Mosquito.“ Nenapadlo ho vůbec, že se on vlastně chová stejně jako ti piloti. Mrkl kolem na ty ustarané tváře a usmál se tím svým zvláštním úsměvem, který všichni tak dobře znali. „Na shledanou, hoši. A kormidla vzhůru!“

„Kamaráde, pozor na to, co děláš a vůbec,“ vyhrkl Bertie.

„Můžu letět za váma ve Spitu?“ nabízel se Ginger.

„Ne,“ odvětil stručně Biggles. „Ale –“

„Slyšeli jste mě. No tak jdeme, Tugu. Musíme sebou hodit, nebo se nám ti šílení Hurricani ztratí z dohledu!“

Za pár minut už byl Mosquito, pravděpodobně ten nejlepší a nejrychlejší střední bombardér dlouhého doletu na světě, ve vzduchu. Nenesl žádné bomby. Biggles byl u řízení a Tug seděl za ním, místo aby zaujal obvyklou nakloněnou pozici, kterou dovozovala speciální konstrukce tohoto typu letadla. Oba měli na sobě předepsané padáky. Oněch pět Hurricanů se jim už jevilo jen jako malé tečky na rychle se jasnící obloze, ale Mosquito se k nim začínal rychle přibližovat.

Dole pod nimi se jako armáda černých hadů vinuly směrem k východu nejružnější přítoky tvořící povodí řeky Ganges. Byly to celé řeky, potoky, zavlažovací kanály a říčky rozprostírající se na plochem monotónním terénu a zařezávaly se hluboko do něj tvoříce soustroví než se vyprázdnily do Bengálského zálivu. Tu a tam se v náručí rýžových políček mihla vesnička nebo se krčila nejistě na samém okraji jednoho z přemnoha hlubokých lesů, dobývajících úrodnou půdu od východu. Když lesy ustoupily ještě temnější neproniknutelné barmské džungli, obloha se změnila z fialové na modrou a Mosquito byl asi o míli východně a dva tisíce stop nad formací Hurricanů.

„Známe jejich cíle?“ ptal se Tug.

„Přes řeku Manipur je důležitý most, který by armáda strašně ráda odrovnala, aby Japoncům přerušila pozemní komunikace.“

„Víš, kde to je?“

„Přesně ne, ale je to někde severo-západně od Mandalaje. Najdeš to na mapě.“

Tug si rozložil mapu na kolenou a studoval ji minutu velmi pečlivě. „Oukej, už to mám,“ poznamenal.

„Musíme být pěkně blízko nepřátelského území, i když nejsme ještě nad ním. Okamžitě mi dej vědět, kdybys viděl cokoli podezřelého. Moh by ses podívat, jestli neuvidíš nějakou nepřátelskou aktivitu?“

Tug si klekl a chvíli zkoumal skleněnou stěnou krajinu pod sebou. Potom se vyšplhal zpátky do sedadla. „Ani živáčka. Vidím jediné stromy a řeky. Žádné známky zákopů nebo opevnění, které by značily území nikoho mezi našima a Japíkama.“

„S tou džunglí tady a maskováním jsem ani nic jiného nečekal,“ odvětil Biggles. Měl oči upřené na Hurricany.

„Poslyš, Tugu. Měli bysme si udělat nějaký plán. Já budu pozorovat naší formaci a ty budeš pozorovat oblohu. Když uvidíš něco, cokoliv, hned mi dej vědět. Zní to možná hloupě, ale jestli se začnu chovat nějakým způsobem, který by se ti zdál divný, převezmi řízení a leť okamžitě rovnou domů.“

Tug se zakřenil. „Oukej. Je to samo o sobě směšný čekat takhle, až se něco vyvrbí.“

„Myslím, že směšné není to správné slovo,“ odporoval mu Biggles. „Já bych spíš řekl, že je to zatraceně nepříjemné. Teď už jsme určitě nad nepřátelským státem, takže se něco může stát každou chvíli. A hele – tohle nám potvrzuje, kde teď jsme.“

Na obloze kolem formace těžkých bombardérů se objevilo několik obláčků černého kouře, které však nepřiměly formaci ke změně kurzu.

„To je normální protiletadlová baterie,“ volal Tug.

Biggles se na to chvíli pozorně díval, než odpověděl. Dokonce i přiletěl blízko k jednomu takovému oblaku, podezíravě ho zkoumal a potom jej rozprášil proudem vzduchu od vrtulí.

„Myslím, že máš pravdu, je to normální protiletecká střelba.“

Ta brzy ustala a další žádná nenásledovala. Čtvrt hodiny uplynulo bez jakékoli další události. Hurricany burácely dál ke svému cíli a Mosquito je ze vzdálenosti následoval.

„Vsadím se, že si ti hoši říkají, co asi sleduje tenhle Mosík, když se jim tak lepí na paty,“ zašklebil se Tugy. „Zatím to vypadá, že jsou v pořádku.“

„My taky.“

„Třeba se ukáže, že to byl planý poplach.“

„Třeba.“ Bigglesův hlas zněl neutrálně. Ani na okamžik Biggles nespouštěl z očí Hurricany.

Uběhlo dalších dvacet minut a formace začínala ztrácet výšku a současně se trochu roztáhla.

„Co to dělají?“ ptal se Tug.

„To je v pořádku. Cílem je určitě ten most vepředu. Jdou dolů, aby na něj vysypaly bomby. Měj oči na stopkách, jestli uvidíš nepřátelská letadla – nebo cokoli uvidíš.“

Ale nic se nedělo. Totiž nic mimo normální rutinu. Mosquito si držel svou výšku a zešíroka kroužil, zatímco bombardéry šly dolů a prováděly svou práci. Sloupy kouře šlehaly k obloze z oblasti cíle. Biggles zaregistroval jeden přímý zásah a dva těsně vedle a poznamenal si to do bloku, který měl u sebe. Nedošlo k žádnému protileteckému útoku, žádné protiakci.

Hurricany dokončily svou práci a obrátily se k návratu opět uzavírajíce původní formaci, nabraly větší výšku a zamířily k domovu.

„Tak, to by bylo,“ konstatoval pro sebe Biggles. „Neviděl jsem nic neobvyklého.“ Obrátil se na druhého pilota. „Ty snad ano, Tugu?“

„Ani já ne,“ zabručel Tug. „Nechápu to.“

„Člověk by myslel, že kdyby je Japíci mohli zastavit, tak to udělají na cestě k nim, když ještě bombardéry nesou svoje bomby a nedosáhly cíle, ne?“ prohlásil Biggles zamyšleně.

„Ta záležitost je čím dál tím nevysvětlitelnější. Dívej se pozorně dál, ještě nejsme doma.“

Po chvilce sledování Hurricanů řekl Tug: „Letěj pořád docela slušně.“

„My taky, když na to přijde,“ odpověděl mu Biggles, přičemž pohlédl na hodinky na řídicím panelu a udělal si poznámku do bloku.

O patnáct minut později zjistil, že se jeden z Hurricanů trochu vzdaluje ze své pozice, takže jeho protějšek musel trochu uhnout, aby se vyhnul kolizi. Biggles ztuhl a s napjatými nervy zíral na letadlo, i když věděl, že to může být následek chvilkové nepozornosti pilota. Ale když se ten samý stroj naklonil a začal klouzat do strany, vydral se mu přes rty varovný výkřik.

„Podívej! Tamhle padá jeden z nich! Panebože! On opravdu padá!“

Tug neodpovídal na Bigglesův křik. Oba piloti v absolutním tichu přehlušovaném jen hlučením motorů pozorovali jako hypnotizováni jak se Hurrican naklání, pokračuje v šikmém klouzavém pádu a vzdaluje se čím

dál víc od své formace, která pokračovala dál ve svém kurzu. Vzápětí se nos padajícího letounu naklonil k zemi, až se stroj řítíl ve stále prudším a strmějším pádu.

„Vyskoč!“ zaječel Tug – ale zbytečně. Pak si začal cosi nesrozumitelného mumlat.

Hurricane, stále ještě letící na plný plyn, se hnal do své zkázy, která byla od něho nyní jen pár sekund daleko.

„Proč se nevystřelil do vzduchu?“ volal Tug přiškrceným hlasem.

„Nemá to cenu, Tugu. Je po něm,“ procedil Biggles mezi zuby a zatlačil řídicí páku od sebe, takže se jejich bombardér utrhl a po křídle padal za mizejícím Hurricanem. Rychlým pohledem stranou se Biggles přesvědčil, že zbývající čtyři stroje stále ještě ve formaci, ale s nosy dolů, pospíchají směrem k domovu, což za daných okolností, řekl si Biggles, je jediný rozumný čin, který mohly udělat. Dlouho před tím, než by byl mohl padající letadlo předstihnout, se Hurrican zaryl mezi vršky stromů a zmizel z dohledu jako kámen hosený do zelené vody.

Tug v okamžik nárazu zatajil dech a pak pobledlými rty zaklel. Měl bledý i obličej a jeho rysy znetvořil vztek. Oči mu jiskřily.

„Klít nemá cenu, Tugu,“ řekl klidně Biggles. „To nikomu v ničem ještě nepomohlo.“

Pokračoval dál v sestupu a pak začal kroužit nad místem, kde zmizel Hurricane a které bylo patrné podle zlámaných větví stromů. Nic jiného ale vidět nebylo.

„Alespoň, že letadlo nechytlo,“ zamumlal si pro sebe Biggles a pak se podíval na své přístroje. „Vypadá to, že my jsme v pořádku. Cítíš se normálně, Tugu?“

„Více méně. Mám jen vztek, to je všechno,“ zavrčel Tug.

„Hlídej pořád, co se děje nahoře,“ varoval ho Biggles.

Pořád ještě kroužil a pak, aniž by spustil zrak z místa tragédie, vyšplhal se vzhůru na dva tisíce stop.

„Poslyš, Tugu,“ pronesl suše. „Já vyskočím.“

„Cože?!“

„Jdu dolů.“

„K čemu to bude? Ten v těch troskách dole nemá šanci.“

„To vím, ale seskočím proto, abych zjistil, co se vlastně stalo. Jestli nikdo nikdy neprozkoumá ty trosky, nedozvíme se co ty havárie způsobuje. A tohle je moje šance.“

„Zůstaneš viset na stromech.“

„To je riziko, kterému se nevyhnu.“

„A co Japonci? Třeba jsou tam dole.“

„Mám v kapse pistoli.“

„Neblázní, člověče. Jak se dostaneš domů?“

„Když to bude nutné půjdu pěšky.“

„Ale vždyť jsme určitě nejmíň sto mil od našich jednotek! A já tě nebudu moct vyzvednout, protože tam dole není v dohledu větší louka než je můj kapesník!“ protestoval divoce Tug.

„No dobrá, jen se nerozčiluj,“ opáčil Biggles klidně.

„Existuje možnost, jak bys mě mohl vyzvednout, až si prohlédnu, co potřebuju. Koukni tamhle dole na tu řeku, asi míli vlevo.“

„No a?“

„Nevím, jak je hluboká, ale jestli má aspoň trošku hloubku, mohl by na ní přistát mořský kluzák nebo

hydroplán. Poslouchej pozorně. Až vyskočím, ty se vrátíš na plný plyn na základnu. Tam povíš Algymu, co se stalo. Řekneš mu, aby zašel za Raymondem, ať zabaví někde nějaké námořní letadlo jakéhokoli typu. Myslím, že Letecký klub Kalkata má pár mořských kluzáků typu Moth, ale to nechám na Raymonda. Ať sežene cokoliv, ty v tom přiletíš sem a vyzvedneš mě tady. A když říkám ty, tak myslím ty. Algy bude asi chtít letět sám, ale ten má velení na základně a můj rozkaz zní, že za žádných okolností nemá základnu opouštět. Tohle je zmatečná krajina a ty, když jsi už tohle místo poznal ze vzduchu jednou, ho poznáš i podruhé. Je to zatím jasné?“

„Oukej. Kde tě mám přesně nabrat?“

„Budu čekat u řeky na tomhle břehu tak blízko tamhletěch dvou ostrůvků, co vidíš, jak to bude možné. Je to na rovném úseku řeky, takže by se tam mělo přistát docela dobře. Ten ostrov bude náš orientační bod. Pořádne si ho prohlídni, než poletíš, protože po proudu nebo proti proudu řeky je možná tisíce takových ostrůvků.“

„Dobře, šéfe. Existuje nějaký způsob, jak bys mi dal vědět, že jsi dole přistál v pořádku?“

„Mám sebou zapalovač. Dám kouřový signál. Když uvidíš kouř, tak budeš vědět, že jsem na koberci. Převezmi řízení a klouzej šikmo nad tou havárií. Vypadá to tak, že máme jen tolik větru, že to nestojí ani za řeč.“

Vyměnili si místo a Biggles otevřel únikový otvor.

Tug ubral a letěl jen o něco menší rychlostí než se plachtí, směrem k místu, kde se zřítíl do džungle Hurricane.

„Let' přesně takhle,“ řekl Biggles. „To je prima. Tak nashle!“ A zmizel ve vzduchu.

Tug dal plný plyn, zvedl letadlo, trochu se naklonil po křídle, aby měl lepší výhled dolů. Padák se snášel téměř přesně na cíl. Pozoroval, jak zapadá stále níž a níž až se nakonec rozprostřel nad korunami stromů.

„Bože můj! Zamotal se do větví!“ zamumlal Tug do sucha vyprahlými rty. Pokračoval ale dál v kruzích a pozoroval padák. Viděl, jak se látka protrhla, když se skrz ni prodrala zlomená větev, ale Bigglese stále neviděl. Mohl se jen domnívat, že visí někde vysoko mezi korunami stromů a zemí. Trvalo ještě pěkných pár minut, než uviděl sloupek kouře stoupajícího k obloze.

Zhluboka si oddechl a párkrát protůroval motory, jako signál, že uviděl kouř. Potom se obrátil k řece. Minutu kroužil nad hladinou, aby si dobře zapamatoval jak vypadá tvar jejího toku a ostrovů z nejrůznějších úhlů pohledu. Potom se prudce zvedl, začal stoupat a uháněl západním směrem.

Šestá kapitola

RANDE SE SMRTÍ

Tugovy obavy, že se Bigglesův padák může zachytit ve vrcholcích stromů, byly naprosto logické. Bylo by opravdu zvláštní, kdyby to bylo jinak. To Biggles dobře věděl, takže ho nepřekvapilo, když shledal, že visí v řemenech pod cáry a pletenci látky a pohupuje se asi třicet stop nad kapradím pokrytým kobercem džungle. Nijak příliš ho to nepoplašilo, protože byl rád, že se nezranil o větev. Taháním za jednu šňůru se ještě víc rozhoupal a podařilo se mu chytit se jakési větve. Po pěti minutách se vyprostil ze svého postroje a opatrně sestupoval po větvích na zem. Padák nechal nahoře, kde pravděpodobně stejně asi zůstane viset. Opodál se banda opic chvíli rozčilovala nad jeho náhlým přepadením, ale pak se tiše vytratila.

V horkém a vlhkém vzduchu džungle se začal po takovém vypětí silně potit. Otřel si tvář kapesníkem a pak naslouchal zvukům, které by mohly znamenat nebezpečí. Uklidněn, začal rozdělávat oheň. K tomu mu spolehlivě posloužil jeho starý zapalovač a dopis, který měl v kapse. Přidal trochu zahnědlých travin a kouř byl na světě. Slyšel Tugův signál, ale nepohnul se, dokud mu neprozradil pravidelný chod motoru ztrácející se v dálce, že Mosquito je na cestě k domovu. Motor už nebylo slyšet. Najednou na všechno kolem padlo ticho – podivné, deprimující ticho po té dlouhé době, kdy měl uši neustále plné zvuku motorů. Sebral se a v duchu připravil

na svou pout', o jejíž vyčerpávající povaze si nedělal žádné iluze, přičemž zamířil k místu havárie.

Nemusel chodit daleko.

Hurricane byl téměř v takovém stavu, jaký očekával. Obě křídla byla utržená přímo u trupu. Jedno viselo z ulomené větve kus dál od trupu, druhé, prasklé podélně uprostřed a zahýbané v pravých úhlech, leželo poblíž trupu. Listy vrtule na křídle se ohnuly nahoru a jejich osa se zaryla do měkké, listím pokryté půdy. Trup byl pravou stranou vzhůru a vypadal více méně netknutý. Jediným zvukem tady bylo kap-kap-kap, jak nějaká kapalina unikala buď z chladiče, nádrže nebo z přelámaného benzinového potrubí. Biggles si navlhčil rty a přešel k pilotní kabině.

Pilot, kterého neznal, byl asi dvacetiletý, měl blond vlasy a modré oči a stále ještě seděl na svém sedadle. Byl mrtev. Žádný byt' sebemenší pokus použít padák nebylo vidět. Zranění na čele, které utrpěl při nárazu do přístrojové desky, by samo o sobě znamenalo jeho smrt, která musela být rozhodně náhlá, okamžitá.

Biggles vyzvedl bezvládné tělo a vytáhl je ven, kde je položil na trávu. Potom odstranil identifikační disk. Thomas Grafton Moorven, R.A.F, stálo tam. Potom mu vyndal veškerý obsah kapes – cigaretové pouzdro, náprsní tašku, osobní dopisy, pár fotografií a pár drobných mincí. Vložil všechno do kapesníku a schoval do kapsy. Když s tím byl hotov, chvíli odpočíval utíraje si z tváře pot, protože dusné vedro bylo nesnesitelné. Možná to byl hněv, který způsobil, že se mu roztrásly prsty a to horko se mu pak zdálo ještě větší než ve skutečnosti. Ačkoli byl zvyklý na válku a smrt ve všech jejích strašných podobách, v téhle konkrétní tragedii bylo

cosi odporného a nepatřičného, až ho to podivně dojímal a vhánělo mu do očí slzy a do krku dusivý pocit. Po mnoha dlouhých měsících výcviku a netrpělivého očekávání ten hoch cestoval tisíce mil, aby si doletěl pro smrt bez jediného výstřelu. Svého nepřítele dokonce ani neviděl, neviděl kdo ho zabil, ani nespatriil zbraň, která ho zasáhla. Byl si plně vědom rizika, které na sebe bere, když se dobrovolně vydal na let za tou věcí, která zabíjela jeho kamarády, ale nedokázal nic víc, než skončit stejně jako oni v naprostém osamění tropické džungle. Nebude žádné vyznamenání, žádná medaile za statečnost. Jeho rodina doma se ani nedozví, jakým způsobem zahynul. Tohleto, napadlo Bigglese, jak tak stál nad voskovými rysy mrtvého, není žádná válka. Tohle je vražda. A vražda volá po odvetě. Rozhodl se, že to bude jeho ruka, která povede odplatu – pokud mu bude svěřena dostatečná moc. Zhluboka se nadechl a začal plnit plán, kvůli kterému seskočil.

Nejprve podrobně ohledal tělo, ale neobjevil žádné zranění, žádné známky čehokoli, co mohlo způsobit smrt, kromě těch, které byly zjevně důsledkem pádu letounu. Žádné známky po spáleninách, následek nějaké pravděpodobné smrti elektrickým výbojem. Pozorně prohlédl oči a zjistil, že panenky jsou rozšířené. To mu připadalo neobvyklé, ale ani jeho technické a lékařské znalosti mu nepomohly k tomu, aby určil příčinu smrti. Avšak v duchu si to uložil trvale do paměti.

Potom se obrátil k letadlu a začal s křídly. Neočekával ale, že tady něco zvláštního objeví, protože kdyby bývalo došlo ke zlomení křídel ve vzduchu, byl by si toho všiml. Křídla mu nic neprozradila a tak se obrátil ke trupu. Začal s motorem a obzvlášť pozorně

kontroloval jeho zapalování, jeho elektrický systém. Ale všechno vypadalo v naprostém pořádku. Prozkoumal tak podrobně, jako ještě žádné letadlo, celý trup od vrtule až po kormidlo. Navzdory veškeré úporné snaze však nic nenašel, žádné vodítko, které by alespoň vzdáleně nabídlo řešení téhle záhady. Otřel si opět tvář zalitou potem a odháněje dotěrné moskyty, vrátil se ke kokpitu. Už sice v kabině hledal, ale zkusil to znovu. Nenacházel ale vůbec nic nového, metodicky zkoumaje všechno zařízení a nástroje, dokonce k nim i číchal. Už se odvracel, aby odešel pryč, když zahlédl na podlaze kabiny pod sedadlem jakýsi nepatrný předmět. Zvedl jej. Byl to kousek papíru, růžového papíru, kterému se obvykle říká nepropustný. Byl to čtvereček o ploše asi tři čtverečních palců. Na jedné straně bylo vytištěno: „Věnuje firma Charneys, Ltd., Londýn. Neprodejné. Určeno pouze příslušníkům vojsk Jejích Veličenstva královny.“

Biggles pozvedl papírek k nosu a vdechl. Vzdáleně bylo cítit mátu peprnou. S bezděčným úsměvem zmuchlal papírek do kuličky, zahodil na zem a pokračoval v hledání.

Nakonec se nerad vzdal. Nebyl o nic moudřejší, než když začínal. Rozhodl se, že už tady nic víc nemá co dělat. Tug už se může každou chvíli vrátit, takže bude lepší, když se vydá směrem k té řece.

Ještě jeden problém, který měl po celou dobu kdesi vzadu ve své mysli, teď vyžadoval řešení. Samozřejmě, že letadlo bude muset spálit, aby nepadlo do rukou nepřátel. Ale co udělá s tělem? Vůbec nic na kopání sebou neměl. I když je možné odnést tělo k řece, nemělo by to smysl. Všechno kolem je tak husté, že bude mít

sám plné ruce práce, aby se prodral ven. I kdyby se prodral s tělem k řece, přicházela doprava na základnu vůbec v úvahu? V každém případě by to znamenalo velké zdržení a spoustu energie, což mohlo ohrozit jeho i Tugův život a pro to nebyl jiný důvod, než sentimentalita. Na druhé straně se mu představa, že tu to tělo nechá ležet na pospas divoké zvěři, vůbec nezamlouvala. Jediný způsob, jak vyřešit byl ten, který si vybrali v dějinách ti největší válečníci a bojovníci, Vikingové, Římané i Indové. Ti všichni proměnili těla svých velitelů v popel, spalující jejich zbraně, jejich koně a jejich psy společně s nimi. Konec konců, napadlo ho, spousta jeho nejlepších přátel a dalších pilotů zahynula stejným způsobem.

Když se dostatečně připravil na tu smutnou operaci a chtěl přikročit ke konkrétním krokům, zaslechl nedaleko hlasy. Okamžitě strnul jako socha a nastražil uši. Nebylo pochyb, byly to hlasy a provázal je praskot křovin a šustění porostů, hluk kroků drtících pod sebou rostliny džungle. Vzápětí bylo jasné, že ti, kdo vydávají takový hluk, se přibližují.

Biggles ustoupil a skryl se do obrovitého kapradí. Rozhodl se k tomu nejen z důvodů prosté zvědavosti. Zdálo se pravděpodobné, že pád Hurricana bylo vidět zdaleka a v tom případě by byly nepřátelské jednotky vyslány, aby zjistily polohu. Existovala jistá šance, že tito vojáci budou součástí stejného týmu, který ovládal onu tajnou zbraň. Pokud by to tak bylo, stálo by za to je zajmout a předvést k výslechu.

Hlasy a lámání porostu se přiblížily. Ti lidé se zjevně pohybovali naprosto bezstarostně. Biggles neuměl ani slovo japonsky, nicméně neměl pochyb o

národnosti přichozích. Vytáhl svou automatickou pistoli, prohlédl a odjistil. Potom čekal.

Za pár minut vtrhl na místo z hlubokých křovisk nějaký muž. Zarazil se, když uviděl letadlo, potom vydal jakýsi jekot. Ještě jeden muž se vynořil z džungle.

Biggles byl zklamaný. Tohle byli obyčejní japonští vojáci, pěšáci, celí špinaví a s nezbytnými větvičkami maskujícími jejich uniformy. Oba si nesli pušky a klidně kouřili cigarety. Z džungle se neozval žádný další zvuk, takže bylo jasné, že jsou sami. Jejich reakce na scénu, kterou uviděli před sebou nebyla nepřirozená. Začali se o překot domlouvat a kráčeli k trupu. Když jeden z nich ukázal na mrtvého pilota a začal se hlasitě chechtat, Biggles se zamračil. Ať přítel nebo nepřítel, pro oči Evropana to nebyl žádný legrační pohled. Když pak jeden z těch

Japonců začal do mrtvého kopat, Bigglesovi zmizela z tváře všechna krev. Rty se mu sevřely v úzkou linii a chřípí nosu se rozechvělo. Stále ještě se však vydržel nepohnout. Pak se ale jeden z vojáků s jakousi poznámkou, která měla být zjevně žertovná, sehnul a strčil mezi rty zabitého pilota cigaretu a pak se smíchem odstoupil a pozoroval své dílo. Biggles už nebyl schopen překonat svůj hněv.

„Ty grázle!“ procedil mezi zuby. Bylo to proneseno tiše, ale zřetelně.

Oba Japonci se otočili, jako kdyby vedle nic někdo vystřelil. Zírali v údivu do široka rozevřenýma očima, tentokrát už beze smíchu, ale se strachem v očích, jako kdyby proti nim stál duch – duch těla, které uráželi. Pověřiví od přírody, mohli tomu docela dobře uvěřit.

Biggles znovu promluvil, i když to byl vlastně jen takový výdech: „Vy svině!“

To probudilo Japonce k akci. S podivným výkřikem jeden z nich pozvedl svou pušku. Biggles vystřelil. Voják sebou divoce škulbl. Znovu promluvila Bigglesova automatická pistole. Pod vojákem se podlomily nohy, puška mu vypadla z rukou a škytaje padl k zemi. Druhý voják se obrátil na útěk. Zcela chladně, bez jakékoliv vášně, aniž by se pohnul z místa, Biggles zamířil a stiskl spoušť. Japík padl kupředu na tvář, ale s jekotem se pokoušel vstát. Biggles vykročil kupředu a s vypočítavou přesností vpálil z bezprostřední blízkosti do srdce vojáka další dvě kulky. Měl přitom hněvem stažené rty, takže se ukázaly zuby jakoby v překonávání odporu. „Hnusný zabijáci!“

Voják zůstal ležet bez pohnutí.

Když dozněla ozvěna výstřelů, opět se rozhostilo to těžké dusné ticho. Jediným zvukem byl šumot a bzukot spousty moskytů. Biggles chvíli stál s kouřící pistolí v ruce a těžce oddechuje, nad zabitým Japoncem. Potom rychle přešel k mrtvému pilotovi, vyndal mu z úst cigaretu a zahodil ji.

„Promiň, Tommy,“ řekl tiše. „Bylo to něco, co by člověk vůbec nečekal,“ dodal, jako kdyby hovořil sám k sobě.

Zastrčiv pistoli do kapsy zvedl tělo a něžně je umístil do kokpitu a zavřel poklop. Potom, zapáliv kousek papíru, upustil jej vedle přeražené trubky, z níž vytékalo palivo. Oheň se ihned vzňal a rychle se rozšiřoval. Za okamžik už byla přední část letadla celá v plamenech.

Když Biggles ustupoval od hořícího Hurricana jeho zrak padl na mrtvé Japonce. „My nejsme žádná zvíř, Tommy,“ zamumlal. „Tihle psi jsou špatná náhrada, ale musí stačit.“ Ujistiv se, že oba vojáci jsou skutečně mrtví, přenesl jejich těla na ocasní plochu, která ještě nebyla v plamenech. Pak rychle ustoupil, protože začaly vybuchovat kulometné pásy a ve vzduchu létaly kulky. Zvedl kapesník s věcmi mrtvého pilota a šel na okraj vymýceného porostu. Tam se obrátil a zůstal stát v pozoru. Pravou rukou zasalutoval.

„Sbohem Tommy,“ řekl tiše. „Dobrý lov.“ Potom už bez ohlednutí pokračoval v cestě džunglí směrem k řece.

Za ním se za zvuků vybuchujících nábojů začal zvedat k nebi bílý sloupec pohřební hranice a táhl se po modrém nebi. Uvědomoval si, že to mohou zpozorovat nepřátelé a může je to přilákat na místo havárie, ale bylo mu to jedno. Dokonce doufal, že tomu tak bude. Dostal se do takové nálady, kdy bít se znamená potěšení.

Zabralo mu to téměř hodinu, než se dostal k řece a byl skrz naskrz propocený, když poprvé zahlédl vzdouvající se vody. Jedinými živými tvory v dohledu byl malý krokodýl ležící na bahnitém nánosy v řečišti a šedá volavka sedící na oschlé větvi visící nad hladinou. Po Tugovi nikde ani památky. Biggles se nacházel dost daleko nad ostrovem, který vybral pro jejich setkání a chtělo to ještě asi dvacet minut namáhavého sestupu podél břehu řeky, aby se dostal na jeho úroveň. Jelikož pořád ještě nikde nebylo známky po Tugovi, vybral si vršek spadajícího břehu, zapálil si cigaretu a posadil se. Nic jiného se dělat nedalo. Moskyti ho stále ještě obtěžovali. Odháněl je otráveným máváním a pak si osušoval upocený obličej, stále ještě bledý a rozezlený

předchozím zážitkem. Napětí minulých dvou hodin bylo značné.

Další půlhodinu strávil tichou meditací, zamýšleje se nad ranními událostmi a problémem, který se jim zatím nijak vyřešit nepodařilo. Potom zaslechl zvuk, na který tak dlouho čekal – vrčení leteckého motoru. Ale jelikož jeho uši byly zvyklé na ty nejjemnější rozdíly mezi motory, byl zprvu zmatený. Brzy ale tu záhadu rozřešil. Byl to totiž zvuk dvou motorů, dvou různých letadel. Hlavní zvukovou kulisu tvořil hluboký hukot vysoce výkonného motoru, ale na jeho pozadí rozeznával vysoký tón rychlejších obrátek lehčího letounu. Nevypadalo pravděpodobně, že by se na tomto bojišti války vyskytly dokonce dva lehké letouny, takže ho nepřekvapilo, když se mu v zorném poli najednou objevil Cikánský Mol, jak se jmenoval malý letoun s plováky a letěl nízko nad hladinou proti proudu řeky. Za ním v dlouhých smyčkách, ale nepochybně jako doprovod, letěl stíhací bombardér – Hurricane.

Biggles vstával a přitom se trochu usmál. Zamával. Ta pochybná dvojice nepotřebovala žádné vysvětlování. Tug se vracel s námořním letadlem, jak se dohodli a to sebou mělo ochranný doprovod. Biggles reagoval s úlevou. Ne proto, že se to týkalo jeho osobně, ale proto, že navzdory existenci nějaké tajné zbraně se Tugovi zjevně podařilo dostat se domů a zpátky. Byl pryč dost dlouho a Biggles už se pomalu obával, že i jeho dostalo to bezejmenné, ale smrtelné nebezpečí.

Tug ho zřejmě ihned uviděl, protože vypnul motor a spouštěl mořský kluzák přímo na hladinu. Aniž by čekal, až dokončí rovnou dráhu přistání, otočil letoun prudce do oblouku a přistál v příboji pěny naproti břehu, kde čekal

Biggles. Biggles se přebrodivl dvěma stopami vody a šesti palci bahna k letadlu a vyšplhal se na palubu.

„Dobrá práce, Tugu,“ přivítal ho. „Měls nějaké potíže?“

Tug se zašklebil. „Ani za nehet. Viděl jsem roj japonských stíhaček typu Zero, ale byly tak vysoko, že mě nezpozorovaly. Našel jsi něco?“

„Ne.“

„Kdo to byl? Grainger, Larkin nebo Moorven?“

Biggles sebou trhl. „Co tím myslíš?“

„No, všichni tři nedoletěli zpátky. Ostatní říkají, že je dostalo to kouzlo.“

„Ostatní? Chceš říct, že se Johnny Crisp a Scrimshaw zase dostali zpátky bez nehody?“

„No ano. Když jsem odlítal, tak Johnny dupal a klek na runwayi a Scrimshaw lítal dokola a snažil se najít někoho, koho by sestřelil. Divný, že jo?“

Během toho krátkého výlevu byl Biggles zticha, napůl už seděl v letadle, napůl ještě venku a zíral Tugovi do tváře.

„Divný! To je rozhodně víc než divné, to je nechutné! To přece nemůže být štěstím. To nejde. Ale probereme to, až se vrátíme domů na základnu. Kdo je to v tom Hurricanu?“

„Angus.“

„Kdo mu to dovolil?“

„Algy.“

„Algy, co? Chtěl bych mít jeho nervy!“

Tug se opět zašklebil. „Algy má velení, na to nezapomínej. Během tvé nepřítomnosti je velitel a já mu to nemám za zlé. Chtěli letět skoro všichni a Algymu to dalo pěknou práci, aby je udržel na koberci. Byli

přesvědčený, že někdo by měl letět se mnou a dávat na mě bacha, zatímco já dávám bacha na tebe. Nakonec Algy souhlasil, že pustí jednoho z velitelů posádek.

Angus a Bertie si hodili losem a Bertie prohrál. Když jsem od něho odcházel, tak vzteky málem provrtal díru do brejlí.“

Mezitím co mluvil, otevřel Tug trochu plyn a pomalu se rozjížděl do hlubší vody.

Biggles vzhlédl na Hurricana a ze rtů se mu vydral výkřik „No tohle...! Co to, u čerta, tan Angus provádí?“ vyštekł poslední slova plný ohromení.

Tug se podíval nahoru a uviděl Hurricana jak se řítí v měkkém oblouku dolů, jako kdyby sebou chtěl plácnout na hladinu řeky. „To tě asi chce pozdravit,“ řekl hlasem postrádajícím přesvědčení.

Biggles hned neodpovídal. Upřeně se díval, zatímco Hurricane pokračoval v přímém pádu. „To se mýlíš,“ procedil vyprahlými rty. „Angus to koupil. Pozor!“

Jeho varování nebylo jenom konverzačním obratem, ale bylo myšleno doslova, protože Hurricane teď padal na hladinu v přímce, na jejíž dráze ležel Mol. Tug si to uvědomil a bleskovým pohybem ruky dal plný plyn. „Drž se!“ stačil ještě zaječet, když se rozeřval motor a letoun vystřelil kupředu. Byl nejvyšší čas.

Konec Hurricanovy směrovky minul Mola jenom o pár palců. Narazil na vodu s mohutným vzednutím vln, které pokryly Mola sprškou vody a divoce jej rozhoupaly. Poskočil a znovu narazil na hladinu a tentokrát zmizel pod hladinou až na houpající se směrovku.

Tug se řítíl na místo dopadu. „Říkal jsem mu, ať nelítá!“ křičel divoce. A pak ještě jednou. „Říkal jsem mu, aby neletěl se mnou! Já mu to říkal.“

„Ticho!“ vyštěkl Biggles. „Dej na mě pozor!“ dodal a skočil z paluby do vody.

Když se minutu nato vynořil a lapal po dechu, měl v náručí Anguse. Tug byl dole na plováku, klečel a čekal. Přebíral nejdříve Anguse a pak pomohl Bigglesovi, aby se mohl pověsit napříč přes plovák. Celá ta tíha nebezpečně naklonila kluzák a Tug se musel nahnout na druhém plováku, aby to vyvážil. Angus byl buď mrtvý nebo v bezvědomí – nebylo jasné, co mu je.

„Pomoz mi dostat ho do rezervního sedadla,“ rozkázal Biggles.

„Jak mylíš, že mu je?“

„Nevím, ale asi dost špatně. Má zlomenou nohu, jestli nic horšího. Tady pro něho nemůžeme udělat vůbec nic. Jeho jediná šance je, jestli ještě žije, dostat ho do nemocnice.“

„Ale tahle mašina tři neunes. A stejně tady není místo pro tři.“

„To vím,“ odpověděl stručně Biggles. „Ty ho dopravíš zpátky. Já počkám. Budu přesně tady. Měl bys být zpátky za pár hodin, pokud se nic nestane. Raději zatelefonuj z přístavu Algymu a řekni mu, co se stalo. Taky mu řekni, ať všechny drží hezky dole na zemi, dokud se nevrátím. To je rozkaz!“

„Oukej,“ zabručel Tug.

Po delší době a větší námaze dopravili Angusovo bezvládné tělo do rezervního sedadla. Jak Biggles řekl, na místě se pro něho nedalo dělat vůbec nic víc.

„Rozjed' se těsně podél břehu a já seskočím,“ požádal Biggles Tuga. „V řece je plno krokodýlů.“

Tug roloval těsně ke břehu a Biggles se přebrodil na suchou zem.

„Dobře, roztoč to!“ nařídil Biggles.

Tug zamával. Motor se rozeřval a malé letadlo se otočilo kolem své osy a rozběhlo se po proudu. Biggles se za ním díval dokud nebylo z dohledu a potom se posadil na své původní místo nahoře na svahu. Automaticky sáhl pro cigaretové pouzdro. Jenomže cigarety byly samozřejmě promočené a tak je opatrně rozložil na kámen, aby uschly.

Kapitola sedmá

BIGGLES VYŠETŘUJE

Biggles čekal, čekal až se slunce vyšplhalo do zenitu a začalo zapadat. Vzduch, plný pachů zahnívajících vegetace z mělkého údolí, kterým se vinula řeka, se ani nepohnul. Vedro bylo k zalknutí. Z močálovitých břehů se zvedala pára a z bahna těsně pod břehem se draly na povrch sedavé bubliny. Biggles se hrozně potil. Jednou mu nad hlavou zazněly motory tří bombardérů Mitsubishi letících směrem na západ. O něco později se stejným směrem hnalo v obrovské výšce šest stíhačů typu Zero. Všichni letěli do Indie.

„Oni určitě vědí, že naše stroje musí zůstat na zemi a proto si takhle dovolují,“ napadlo Bigglese.

Bylo jasné, že pokud je tajná zbraň stále ještě v akci, tak se vyhýbá japonským letadlům. To dokazovalo, že tu věc někdo ovládá a tím také padá jakákoli teorie o jedovatém plynu, který by působil, vypuštěný do vzduchu, na všechny letouny bez rozdílu, protože pokud Japonci nenosili celou dobu masky, což nebylo tak jednoduché, sundalo by je to stejně jako Angličany. Pokud by tajnou zbraní byl nějaký paprsek, pak to nemohl být stále vysílaný paprsek, protože ten by také zničil vlastní i nepřátelská letadla bez ohledu na národnost. Kdyby byla nepřátelská letadla nějakou hmotou chráněna proti takovým paprskům, pak by to dávno objevili technici, jejichž úkolem je rozebrat nepřátelská letadla sestřelená na území ovládaném britskými vojsky. A nikoli nejméně udivujícím aspektem

této nové zbraně je její působení na obrovské vzdálenosti – aspoň tak to vypadalo podle té úžasné rozlohy oblasti, ve které padaly britské stroje. To vzbuzovalo doměnkou, že jde o vysoce mobilní zbraň anebo o velký počet těchto zbraní instalovaných všude možně po džungli. Ale pokud tomu tak bylo, proč potom dovolili Hurricanům, aby dosáhly svého cíle a zničily je? Kdyby bylo bývalo možné je zarazit, tak k tomu bezpochyby také došlo. Skutečnost, že toho rána Hurricany dosáhly svého dokazuje, že tato zbraň má také své hranice a omezené působení. O tom všem přemítal Biggles sedě na skalnatém břehu nad řekou.

Už se schylovalo ke třetí hodině, když se vrátil Tug. Biggles byl moc rád, že vidí Mola, protože kromě zdoluhavého čekání a únavy bylo jasně vidět, že nebezpečí v této oblasti pro letadla existuje.

„To sis tam pobyl,“ přivítal ho Biggles.

„Musel jsem trochu kličkovat,“ odpověděl mu Tug. „Jsou tu kolem ty syčáci a strkají nos do Indie – využívají toho, že sedíme na zemi.“

„Jak se daří Angusovi?“ strchoval se Biggles, šplhaje do kabiny.

„Žije, ale to je tak asi všecko. Odvezli ho do nemocnice. Na podrobnosti jsem nečekal.“

„Neprobral se z bezvědomí?“

„Ne,“

„Mluvil jsi s Algym?“

„Ano, telefonoval jsem mu.“

„Co říkal?“

„Trochu se rozčílil – chtěl vyslat celou partu jako doprovod. Já jsem mu říkal, že chcete, aby zůstali sedět na zemi. Pak už jen nadával.“

„Mimochodem, kde jsi vzal tohoto Mola?“

„To zařídil Raymond. Byl v jedné zátoce na druhý straně Kalkaty. Raymond mi půjčil svoje auto, abych si ho mohl vyzvednout. Kdysi patřil jako taxík letecké společnosti.“

To je všechno, co o tom vím. Ale lita spolehlivě a to je to hlavní, co mě zajímá.“

„Protože nemůže přistát na letišti Dum-dum, budeme se asi muset vrátit tam, kde jsi ho vzal?“

„Myslím, že jo.“

„Je tam ještě to Raymondovo auto?“

„Ne, budeme muset sehnat taxík.“

„Oukej,“ řekl Biggles, když se pohodlně uvelebil v sedadle. „Radši se drž nízko, abysme nenarazili na tlupu Zero stíhaček, ne?“

Let do Kalkaty uplynul bez jakýchkoli zvláštních příhod. Byla to skoro nuda. Několikrát sice upozorovali nepřátelská letadla, většinou letící vysoko na nebi, ale Mol, otírající se málem o koruny stromů, unikl jejich pozornosti. Když jej zaparkovali u mola na řece, najali si taxi a dorazili na základnu, bylo už slunce hluboko na západní obloze. Aniž by se zastavil, aby se trochu umyl či odstranil bláto z šatů, krácel Biggles přímo do důstojnické jídelny. Tam už čekali ostatní.

Jeho první otázka byla: „Jak se vede Angusovi?“

Odpověděl mu Algy. „Právě jsem se vrátil z nemocnice. Nepustili mě ale k němu. Ne že by na tom nějak záleželo, protože je pořád ještě v bezvědomí a vypadá to tak, že to ještě potrvá. Je ošklivě polámaný – zlomená ruka, zlomená noha, tři žebra vražená dovnitř a otřes mozku. Jestli se z toho dostane, tak to bude stejně pár měsíců, než si stoupne na vlastní nohy. Pokud se týče

téhle party a našeho úkolu tak ho můžeme klidně odepsat.“

Biggles potrásl zarmouceně hlavou. „Chudák Angus. Je to smůla. No ale aspoň, že žije. Asi jsem očekával příliš od toho, že přijde k vědomí. Chtěl jsem s ním mluvit. On by nám možná byl schopen říct něco o tom, co se stalo. Pokud víme, on je první obětí té nové tajné zbraně, která to přežila nebo která se vrátila zpátky.“

„Tak nevíš, co ho zasáhlo?“ ptal se Bertie.

„Nemám nejmenší tušení,“ přiznal Biggles. „Mašina se najednou obrátila dolů do vody, jako kdyby bylo poškozené řízení, nebo jako kdyby to udělal schválně. Tak to na mě tedy působilo. Co myslíš ty, Tugu, tys to taky viděl?“

„Myslím si to, co ty.“

Ostatní je obstoupili kolem. „Copak jste neviděli, že by se něco ulomilo?“ ptal se Ginger.

„Vůbec nic,“ odpověděl Biggles. „Až do okamžiku, kdy stroj dopadl do vody, to vypadalo, že s ním není absolutně nic v nepořádku.“

„A co ta Moorvenova havárie?“ ozval se Algy. „Našel jsi něco tam?“

„Vůbec nic. Povím vám to později, až se trochu najím a dám do pořádku. Já jsem chtěl hlavně znát poslední zprávy o Angusově zdraví. Budu mít teď chvíli hodně práce psáním hlášení o Moorvenově havárii a s předáváním pozůstalosti a tak dále. Taky si chci promluvit s Johnny Crispem a Scrimshawem. V tom, jak se vždycky vracejí zpátky celí a zdraví, je něco nepřirozeného. To už nemůže být jen štěstí. Musí k tomu být nějaký důvod a jestli se nám ho podaří identifikovat,

tak budeme už v půli cesty k rozřešení celé téhle záhady.“

V tom okamžiku vstoupil do jídelny komodor Raymond.

„Slyšel jsem, že jste se vrátil.“ oznamoval důvod svého příchodu.

„Co se stalo?“

„Okamžik, pane,“ protestoval Biggles. „Ještě jsem dneska celý den nejedl a toulat se v té džungli byla pěkně špinavá záležitost – jak ostatně vidíte sám. Dejte mi pár minut na koupel a občerstvení a já vám o tom budu vyprávět potom. Počkejte tady, ostatní to budou chtít taky slyšet. Hned se vrátím, vážně.“

Ani ne za půl hodinky se vrátil uspokojiv své materiální potřeby. „Pojďte, sedneme si na to.“ navrhl.

Potom jim vyprávěl celý příběh. Jako obvykle tím svým zhuštěným způsobem, stručně, jen podstatná fakta a žádné sáhodlouhé líčení, takže to trvalo jen chvilku.

„Takže jsme se zase nikam dál nedostali,“ povzdechl si komodor.

„To bych tak docela netvrdil,“ diskutoval Biggles. „Jisté širší aspekty toho případu se začínají vynořovat. Až budu mít čas si to všechno promyslet, třeba se dostanu k nějakému vodítku.“

„Co budete dělat teď?“

„Už je tma, takže ve vzduchu se nic moc dělat nedá. Rád bych si promluvil s Crispem a Scrimshawem. V tom, jak se pořád dokážou vracet zpátky na základnu celí, je nějaké tajemství. Samozřejmě, mohlo by to být i štěstím, ale jestliže ne, potom oni nebo jejich stroje musí být imunní proti té věci, která nám způsobuje všechny ty

ztráty. Taky bych si rád pohovořil s posledním člověkem, který se dotkl Moorvenova stroje než nasedl pilot.“

„To už jsem vyšetřoval,“ řekl komodor. „Byl to seržant jménem Gray. Ten kontroloval všechny stroje těsně před tím, než se zvedly. Vypadá to, že ho velmi rozrušil osud těch tří strojů, co spadly. Nějak za ně cítí zodpovědnost.“

„Ale to je hloupost.“

„To jsem mu také říkal.“

„Jaký člověk je ten seržant?“

„Je mu asi třicet, je deset let u letectva. Vzorné posudky, je to prvotřídní mechanik. Před vzletem, protože věděl, co se může stát, osobně prohlížel každý stroj a každý motor.“

„Aha. No, tak si ho necháme na pozdější dobu. Sežeňte mi Crispa a Scrimshawa, prosím vás.“

„Kde se s nimi sejdeme? U mne v kanceláři?“

Biggles na okamžik přemýšlel. „Ne. Uděláme to neformální. Dovedu si představit, jak se cítí. Spíš se nám otevřou tady, než ve vaší kanceláři. A jestli vám to nebude vadit, otázky bych raději kladl já sám.“

„Dobře tedy,“ souhlasil komodor. „Pošlete jednoho z vašich lidí, ať je přivede. Pravděpodobně je najde v baru v ústřední jídelně.“

Biggles zvedl obočí. „Pijí?“

„Scrimshaw, který se normálně ničeho ani netkne, najednou začíná trávit v baru hodně času. Je to ale pochopitelné. Konec konců ti dva viděli, jak jim umírají kamarádi z letky před jejich očima. A někteří z nich byli s nimi už od Bitvy o Británii.“

Biggles kývl na Gingera. „Skoč tam pro ně.“

Ginger odešel. Ostatní pokračovali pár minut v diskuzi. Po chvíli se vrátil Ginger a oběma letci.

„Posaďte se, hoši,“ tiše je pobídl Biggles. „Vemte si pár židlí.“

Crisp a Scrimshaw se posadili. Biggles si je rychle prohlédl, než jim nabídl cigaretu. Oba byli ve stavu, v jakém očekával, že budou. On sám znal tak dobře příznaky trvalého nervového vypětí, šoku a působení bezmocného vzteku. Scrimshaw byl ve tváři zarudlý a oči se mu nepřírozně leskly. Kouřil svou cigaretu krátkými ukvapenými tahy neustálo ji oklepávaje ať na ní byl nějaký popel nebo ne. Crisp byl pobledlý a jeho oči byly v koutcích překrvené. Když si bral cigaretu, prsty se mu třáslly. Ukazovák měl žlutý od nikotinu.

„Snažíme se přijít celé téhle záležitosti na kloub,“ začal Biggles zeširoka.

„Nejvyšší čas, aby s tím někdo začal něco dělat!“ vyjel Scrimshaw.

„O tom se pravděpodobně nikdo nebude přít,“ odvětil Biggles jemně. „Dělá se všechno, co se dá. Japonci si na nás vymysleli nějakou fintu a jediný způsob, jak zjistit, v čem to je, je, když si zachováme chladnou hlavu. Kdyby jsme se nechali kvůli tomu zpanikařit, tak bysme hráli přesně do noty našim nepřátelům.“

„Slyšel jsem, že jste vyskočil a viděl jste Moorvena,“ vyštěkl podrážděný Scrimshaw.

Biggles na něho pohlédl. „Kdo vám to řekl?“

„Já nevím – slyšel jsem to.“

„Kde jste to slyšel?“

„Asi v jídelně, předpokládám.“

Biggles rychle mrkl kolem na své mužstvo. „Chlapi, vy jste to vyžvanili?“

„Myslím, že mimo tuhle jídelnu nikdo nepromluvil“ řekl Algy. „De fakto, kromě mé návštěvy v nemocnici myslím, že nikdo ani nevyšel ven.“

„Už si vzpomínám,“ ozval se Scrimshaw. „To mi povídal Lal Din.“

Biggles pohlédl ostře na Algyho. „Byl tady Lal Din?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Servíroval po obědě kávu.“

„Přikázal jsem, aby se před ním o téhle věci nikdy nemluvalo!“ rozkřikl se Biggles. Nastalo nepříjemné ticho.

Přerušil je Scrimshaw. „Ale, co na tom záleží?“

Biggles ignoroval jeho otázku. „Tak pojďme dál,“ navázal na předchozí hovor, dívaje se na Crispa a Scrimshawa. „Dosud jste vy dva měli štěstí –“

Trhl sebou, když se Scrimshaw rozesmál – ostrým jitrivým smíchem.

„Tak to je vaše představa štěstí?“ posmíval se Scrimshaw.

„Dobrá, řekněme tedy, že to nebylo štěstí,“ nenechal se vyvést z míry Biggles. „Řekněme, že k tomu může být důvod. Jestliže máme za tohoto předpokladu pravdu, tak to brzy rozlouskneme.“

„Takže jste u Moorvena nic nezjistil?“ ptal se Crisp.

„Objevil jsem pár japonských vojáků,“ odvětil Biggles.

„Co jste s nimi provedl?“ chtěl vědět Scrimshaw.

„Zastřelil jsem je,“ odpověděl klidně Biggles.

Scrimshaw vyjekl. „Krucí! Kdybych tam byl, já bych je –“

„Možná, že později dostanete ještě lepší šanci,“ přerušil ho suše Biggles. „Vyskočil jsem nad Moorvenovým strojem doufaje, že dneska přijdu na to, kde ta tajná zbraň zasahuje pilota nebo stroj. Naneštěstí tam po ničem takovém nebylo ani známky. Teď se tedy snažím zjistit, co jste dělali vy dva, hoši, a co nedělal Moorven. A opačně, co jste nedělali a co dělal on. Třeba to bylo něco ve vzduchu, nebo už tady na zemi. Rád bych stejnou otázku položil jednomu ze svých velících pilotů, který to koupil dneska ráno, ale naneštěstí ještě není schopen mluvit.“

Johnny, potřebuji, abyste velmi pozorně přemýšlel a pověděl mi všechno, co jste dělal od okamžiku, kdy jste dneska ráno vstal z postele.“

„K čemu to má být?“ chtěl vědět Scrimshaw zapaluje si další cigaretu od té, kterou ještě držel v ruce.

„Třeba nám to k ničemu nebude,“ přiznal Biggles. „Ale podívejte se na to takhle. Jistá je jenom jediná věc. Buď jsou naše stroje napadány něčím, co nemůžeme vidět, nebo jsou napadáni piloti. Já budu uvažovat po řadě o obou těchto možnostech. Teď zrovna řeším ten problém na osobní rovině. Tak spusťte, Johnny.“

„Vstal jsem z postele,“ začal Crisp. „Svlík jsem si pyžamo a oblík se.“

„Nemyl jste se, nekoupal jste se?“

„Ne.“

„Tak pokračujte.“

„Šel jsem do jídelny, kde jsem postál u velkého stolu a dal si trochu kávy a sušenky.“

„Byl tam ještě někdo?“

„Ne když jsem tam přišel. Ostatní přicházeli postupně až potom.“

„A co dělali?“

„Přidali se u stolu ke mně.“

„Dali si taky kávu a sušenky?“

„Ano.“

„Jste si tím jistý.“

„Je tu Scrimshaw, zeptejte se jeho.“

„To je pravda,“ stručně řekl Scrimshaw. „Všichni jsme si dali kávu a sušenky. Na tom není nic divného, ne?“

„Vůbec nic,“ souhlasil Biggles. Stále hovořil klidně, jako by o nic nešlo. „A všechna ta káva byla z jedné jediné konvice, z jedné dávky?“

„Ano,“ odpověděl Crisp.

„A co sušenky?“

„Všichni jsme si brali z jednoho talíře.“

„A nikdo jiný v té době v místnosti nebyl – mám na mysli z obsluhy?“

„Nikdo. Jídlo a pití tam prostě dají a každý, kdo přijde, si bere. Takový je obvyklý postup.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Biggles.

„Nás pět šlo k mašinám společně.“

„Kouřili jste po kávě?“

„Promiňte, ano. Na to jsem zapomněl. Měl jsem v kapse krabičku cigaret. Jelikož jsem skončil první na snídani, tak jsem si zapálil a pak jsem nechal balíček cigaret kolovat, aby si vzal, kdo chce.“

„Tak jste všichni kouřili cigarety z jednoho a téhož balíčku?“

„Co tohle má bejt!“ vyštěkl Scrimshaw. „Chcete mi snad namluvit, že –“

„Jenom klid,“ přerušil ho Biggles. „Nechci nikomu nic namlouvat. Jenom se ptám na holá fakta. Jen pokračujte, Johnny, prosím vás.“

„To je všeko. Nasedli jsme do mašin a odstartovali.“

„Ničeho jiného jste se nedotkli?“

„Ne.“

„Mluvili jste s někým?“

„Ano, já jsem mluvil se seržantem Grayem.“

„O čem?“

Johnny vypadal rozpačitě. „O výměně.“

„O jaké výměně?“

„No, víte, vyměnil jsem si letadlo s Moorvenem.“

„Cože jste?“

„Vyměnil letadlo.“

„Proč?“

„No, řek jsem si, že třeba někdo se nám vždycky šťoural v mašinách, ale z nějakýho mně neznámýho důvodu, vždycky tu mojí vynechal. Takže jsme se dohodli, že si prohodíme mašiny, abysme viděli, co to udělá. Kdybych šel pod drn a Moorven se vrátil, to by pak vypadalo, že na mym stroji je nějaká zvláštnost, která mě celou dobu drží naživu. Proto se teďka cejtím tak mizerně. Kdyby se bejval chudák Moorven držel svůj starý mašiny, nic by se mu nebylo stalo.“

„Chcete říct, možná by se mu nic nestalo,“ opravil ho Biggles tiše. „Já to chápu, Johnny. To co jste udělal znamenalo, že jste podstoupil riziko, jít pod drn sám. To od vás bylo pěkně ušlechtilé. Jsem rád, že jste se o tom zmínil, protože nám to tady dokazuje, že na stroji tedy vůbec nezáleží a to je moc důležité. Seržant Gray tedy věděl o tom, že jste si to prohodili?“

„Ano.“

Biggles se obrátil na Scrimshawa. „Mluvil jste vy s někým?“

„Ani s živou duší.“

„A ve vzduchu žádný z vás dvou nedělal nic kromě řízení letadla?“

Scrimshaw se posměšně zasmál. „Co jiného se tam asi dá dělat?“

„To já nevím,“ odpověděl stále klidně Biggles. „Proto se to snažím zjistit. Vy říkáte, že oba dva jste nic jiného nedělali, a tím je to vyřízené. A ani jeden z vás dvou celou tu dobu neslyšel žádný nejmenší hluk, zvuk, skřípot nebo podobně, něco, co by bylo neobvyklé?“

„Vůbec nic,“ řekl Johnny.

„Pro mě to platí taky,“ dodal Scrimshaw.

„Ani když Moorven vypadl z formace?“ ptal se Biggles.

„Ne.“

„Vy jste ho samozřejmě viděli, jak odpadává?“

„Ano, oba jsme ho viděli,“ potvrdil Johnny. „Moorven vám nic vysílačkou nesděloval?“

„Ani slovo.“

„Mluvili jste s ním vy?“

„Ano. Já ho volal a ptal se, co to dělá.“

„Neodpovídal?“

„Ne.“

„A ti ostatní spadli za stejných okolností?“

„Ano. Grainger vypadl asi deset minut po Moorvenovi a Larkin letěl s námi skoro celou cestu domů. Spadl asi pět mil za frontou na Japonci obsazeném území.“

„Aha. Tak díky.“ Biggles pohlédl na komodora. „Chtěl byste položit nějakou otázku vy?“

Komodor zavrtěl hlavou. „Ne, já myslím, že vy jste už prakticky všechno vyčerpali. Jenom ještě jedna věc, na kterou bych se rád zeptal.“ Pohlédl na Crispa a Scrimshawa. „Co budete vy dva teď dělat? Vaše letka je v současné době vlastně odepsaná. Chtěli byste si vzít nějakou dovolenou?“

„Já ne, pane,“ odpověděl Scrimshaw. „Dovolená je to poslední, co bych chtěl.“

„Ani já ne,“ přidal se Johnny. „My budeme létat dokud nespádneme nebo dokud nepřijdeme na kloub téhle záležitosti. Buď jedno, nebo druhý.“

„To ani jednomu z vás neprospěje, žít v prázdných ubikacích,“ odporoval jemně komodor. „Bigglesworth dneska ztratil jednoho z velitelů. Crispe, co kdybyste mi dovolil, abych vás dočasně přidělil k jeho eskadře, abyste tam zaplnil prázdné místo? Jsem si jist, že on by byl rád, že vás tam má. A vás také, Scrimshaw. Bude se vám lépe pracovat, když si budete moci o nejrůznějších věcech s někým nejdřív popovídat.“

„Ano, proč ne?“ vložil se do toho rychle Biggles.

Oba piloti si vyměnili pohledy.

„Mně se to moc hodí,“ řekl Johnny. „Totiž, jestli půjde taky Scrim?“

„Já půjdu všude,“ zamumlal Scrimshaw. „Mně je to jedno.“

„To je možné, ale mně to jedno není,“ pronesl studeně Biggles. „Hoši v téhle eskadře už slítali většinu oblohy od té doby, co začala válka a nebylo by to vůči nim fair, ještě jim přidávat nějaké další riziko kromě toho, které na sebe musí brát neustále. Upřímně,

Scrimshaw, my nemáme moc důvěry k lidem, co se honem chytí láhve, když se něco začne nebezpečně vyvíjet.“

Scrimshaw zrudnul. „Kdo tady říká –“

„Já,“ přerušil ho Biggles, aniž by zvýšil hlas. „A co já říkám, to také míním. Čím dřív to pochopíte, tím lépe. Ano, já vím dobře, co cítíte. Víc než jednou jsem si tím prošel sám. Prošel jsem si tím už když jste ještě byl v plenkách. Ale dostal jsem se z toho. Kdyby ne, tak tady dneska nejsem. Jestli budete dál pít, nebudete k ničemu ani z vašeho ani z našeho hlediska. Už o tom nebudeme mluvit, ale rozmyslete si to. Dejte se po večeři dohromady s mými hochy a vyrazte do města. Budou dělat všechno co chcete, ale nepropadají melancholii a nechlastají. To jsou jediné dvě věci, které si my prostě zakazujeme. Máme totiž moc práce. To je prozatím všechno.“ Biggles vstal.

Kapitola osmá

SMRT KRÁČÍ DÁL

Když se důstojníci rozcházeli debatující tiše mezi sebou o té tajemné záležitosti, Biggles se obrátil na komodora Raymonda. „Myslím, že půjdu a hned teď si promluvíím se seržantem Grayem, pane,“ oznámil. „Máme před večerí akorát trochu času.“

„Nebude vám vadit, když půjdu s vámi?“ zeptal se Johnny Crisp. „Je to trochu moje věc. Gray je v letce A a to je moje letka.“

„Rozhodně pojďte, budu jenom rád, že vás mám s sebou,“ vyzval ho Biggles. „On vám pravděpodobně také poví víc, než by pověděl cizím lidem. To ale bude stačit, protože u toho nechceme žádné davy.“

Biggles, komodor a Johnny, vyšli z důstojnické ubytovny a kráčeli k ubytovně seržantů, kde se dozvěděli, že seržant je někde venku.

„Nemáte tušení, kde by mohl být?“ zeptal se Biggles leteckého seržanta, který přišel ke dveřím.

„Myslím, že jsem slyšel, jak říká že se půjde mrknout dolů do hangáru, pane,“ odpověděl seržant. „Chtěl se ještě jednou podívat na ty dva stroje, co se dneska ráno vrátily na základnu nepoškozené.“

„Díky,“ kývl na něho Biggles. „Snad ho tam najdeme.“

„Doufám, že se nenechá tou záležitostí úplně posednout,“ podotkl Johnny, když šli k hangáru, ve kterém odpočívaly dva zbývající stroje letky A. „Je to

správněj chlap. Je u eskadry skoro od tý doby, co jí v Kenley před lety sestavili.“

Hangár tonul ve tmě. Komodor rozsvítil baterku. Paprsek světla padl na dva Hurricany, ale u nich nikdo nebyl.

„Je tu někdo?“ volal Biggles. Žádná odpověď.

Biggles uviděl úzký paprsek světla na jedné straně budovy, asi v půli hangáru. „To je určitě on, je v letové kanceláři,“ oznámil ostatním.

Všichni tři se odebrali ke dveřím. Biggles je otevřel, ale hned se zarazil. „Jen se podívejte,“ suše procedil k ostatním.

Na zemi, přerývavě dýchaje, ležel seržant.

„To je Gray,“ zvolal Johnny. „Opilý jak zákon káže, podle toho jak to vypadá!“

„Jste si tím zatraceně jistý,“ poznamenal Biggles.

„Už se mu to stalo párkrát. Totiž takhle vypadal minulý týden. Kdybych to byl ohlásil, tak přišel o frčky. A to bych dobrému letci strašně nerad udělal. Proto jsme se dohodli, že mi slíbil, že už to nikdy neudělá.“

„Dělá teď už takovéhle věci pravidelně?“ zeptal se Komodor.

„Pokud já vím, tak ne,“ odpověděl Johnny. „Myslím, že se toho pití chytil teprve nedávno. Škoda.“

Biggles zatřásl seržantovým ramenem. „No tak, vzpamatujte se,“ pravil přísně.

Seržant se ani nepohnul.

„Vstaň, Grayi!“ vyštěkl Johnny podrážděně.

Seržant ležel stále tiše a chrápal.

Biggles s ním zacloumal a pak ho poplácal po tváři.

Seržant zachroptěl, ale nepohnul se.

„Ten tedy ale pořádně přebíral,“ zamumlal Johnny. „Když jsem mu řekl, že Moorven a ostatní šli pod kytičky, tak se pěkně rozsypal. Ale nenapadlo mě, že si to vezme takhle.“ Znovu zatřásl seržantem.

„To nemá cenu,“ řekl tiše Biggles. „V takovém stavu z něho nedostaneme vůbec nic. Existuje jenom jedna věc, která by ho mohla postavit na nohy. Skočte do jídelny, Johnny a přineste konvici horké kávy.“ Johnny rychle vyběhl ven.

Zatímco čekali, komodor se obrátil na Bigglese: „Co si o tomhle všem vážně myslíte?“

„Je to neuvěřitelné, to je jediné vhodné slovo,“ odpověděl Biggles. „Co mě zaráží je, že ta věc je tak hrozně nedůsledná. Dneska provedl Tug tři lety přímo do nepřátelského území a pokaždé mu to prošlo. Proč? Jak? Na to musí někde být odpověď. Jenom kdybysme jí dokázali najít. Všude kolem bylo dost nepřátelských strojů. Já jsem je viděl a jich se to prostě netýkalo. Oni si klidně letěli, jako kdyby se nemuseli vůbec ničeho bát. Velmi podivné. Já mám pocit, sice neopírající se o nic konkrétního, ale zdá se mi, že –“

Johnny přiběhl, téměř bez dechu vzhledem k tomu, jak běžel celou cestu. „Žádná káva hotová nebyla, tak jsem nějakou objednal,“ oznamoval. „Lal Din říkal, že ji hned přinese.“ Pohlédl na seržanta. „To je blázen, takhle poškodit svou vlastní letku!“

Minutu či dvě později přišel steward. Jeho obvyklý úsměv se ještě rozšířil, když padl jeho zrak na seržanta.

„On moc pít whisky,“ hihňal se. „Tady káva, sahíbe. Velmi ostrá káva.“

Biggles od něho hrnek kávy, malý mosazný, který stál na podnose a přešel k seržantova. „Odkudpak jste,

Lal Dine?“ ptal se nedbale. „Nemluvíte jako člověk narozený v této zemi, že ne?“

„Já Barma. Já patšit Mandalaj,“ byla jeho odpověď.

„Nevypadáte zrovna moc jako z Barmy,“ řekl Biggles, aniž by vzhlédl, zatímco si klekal k bezvědomému seržantovi.

„Otec z Barmy, dlouho ale mltvý. Matka, ona Čína. Vylost podle čínská tladice,“ řekl Lal Din.

Biggles rozevřel seržantovi zuby a s patřičným úsilím mu vlil do úst kávu.

Seržant ji vyprskl. Biggles pohlédl přes rameno na Lal Dina, který stále ještě stál tiše u dveří. „Na co čekáte?“ ostře se zeptal.

„Já čekat plo ten šálek od káva, sahibe. Patší to elálu. Třeba někdo můše šádat ještě kávu.“

„Můžete si pro něj přijít později. Budeme jej možná ještě dlouho potřebovat.“

„Velmi dobře, sahibe.“ Lal Din odešel.

„Co to s ním má být? Nevěříte mu snad?“ ptal se komodor.

„V případě jako je tenhle, jediní lidé, kterým věřím, jsou ti, co znám osobně,“ odpověděl Biggles nalévaje další dávku kávy do úst seržanta Graye.

Seržant se opět rozkuckal a hlava se mu začala klátit ze strany na stranu. Otevřel oči.

„No tak, Grayi. Seberte se!“ zvolal úsečně Biggles.

„Co-co-ssse děje?!“ vydechl seržant.

„Ty ses opil!“ zavolal na něho Johnny vyčítavě.

Seržant sebou trhl a vrtěl hlavou. „To jije – lež. Ne opilej.“

Biggles mu dal ještě kávu.

„Říká, že není opilý,“ povídá Johnny a dívá se z Bigglese na komodora.

„Ovšemže to říká.“ Komodor se srdečně rozesmál. „Copak jste někdy viděl, aby se opilý člověk přiznal, že má nakoupeno? Já tedy ne!“

„Jestli mu budete tvrdit, že je opilý, stráví zbytek noci opakováním, že to není pravda a bude to dokazovat znovu a znovu,“ ozval se Biggles unaveně.

Seržantovy se rozjasňovaly oči. „So se děje?“ naléhal vyslovuje špatně, jako kdyby se právě probouzel z hlubokého snu. Pak se divoce pozvracel.

„Opilý jako Dán,“ zamumlal Johnny. „Nic rozmného z něho nedostanete, dokud se z toho nevyspí.“

„Obávám se, že máte pravdu,“ souhlasil zachmuřeně Biggles. „Poslyšte, Grayi. Slyšíte to, co říkám?“

„Ano-pppane.“

„To už je lepší. Promluvíme si později.“

„Nechci mluvit-hik. Ty svině zabili moje důstojníky. Já je chci taky dostat. Slyšíte mě? Já je chci –“

Biggles vstal. „Ano, ano, my víme. Jděte do postele a vyspěte se z toho.“

„Vyvy-spat z ččeho?“ blábolil ospale seržant.

„Jsi úplně tuhej!“ skočil jim do řeči Johnny, který byl stále rozhněvanější. „Slíbil jsi mi, že se toho pití už nikdy nedotkneš!“

„Pití! Poslouchejte ho, no ne!“ začal podivně kňourat seržant. „Říká, že sem vopilej...Já sem nikdy ve svém životě... nebyl vopile, to teda ne, pane.“

„Rozhodneme tu diskuzi později,“ konej šil ho Biggles a skládal mu pod hlavu padák. „Ještě si zdříměte. A dopijte ještě tu kávu.“

Seržant už bez pomoci dopil zbytek kávy, jedním dlouhým douškem. „Ttto je lepppcí...“ oznámil ospale. „Já jenom sem chtěl – bejt sám...sem sem přišel bejt...sám. Sedím tady a než si to přežvejkám, tak... asi je mi blbě, ale nejsem vopilej, ttto ne, pppane.“

„Blázen jeden,“ zamumlal Johnny.

„Já bych na něho nebyl tak tvrdý.“ odporoval mu Biggles, když odcházeli z hangáru. „Má pravděpodobné nervy nadranc. Říkáte, že už je u eskadry dlouho? No a teď vidí svojí eskadru odepsanou. Měli byste ho poslat domů, aby se z toho zotavil.“

„Pošlu ho domů,“ slíbil komodor.

Odešli do jídelny a dali si večeři. Později, když si poslechli zprávy v rozhlase, sedli si do rohu s Algym a Bertim a znovu a znovu probíhali tu tajemnou záležitost, aniž by se ale vůbec jen přiblížili k nějakému nadějnému řešení. Biggles mluvil málo a nakonec pohlédl na hodinky.

„Jedenáct hodin.“ oznámil. „Myslím, že půjdu spát a nechám si seržanta Graye na zítra.“

„Já se půjdu mrknout, jestli je v pořádku,“ nabízel se Johnny.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Biggles.

Komodor vstal. „Já se s ním svezu. Uvidíme se zítra. Dobrou noc.“ Kývl na ostatní a odešel.

Johnny také odešel. Biggles chvíli ještě zůstal a hovořil s Algym a Gingerem, kteří chtěli vědět, jestli má na následující den nějaké plány. Řekl jim, že si ještě musí nějaké věci promyslet, než se rozhodne pro definitivní program.

Kráčel právě k ubytovně, kde byly důstojnické ložnice, když ho doběhl nějaký letec. „Promiňte, pane, máte telefon.“

„Který?“ divil se Biggles. „Ten v hale, pane.“

Biggles se obrátil zpět. „Odkud jste právě přišel?“

„Byl jsem ve službě v kuchyni, pane.“

„Ach tak.“ Biggles vstoupil do haly a zvedl sluchátko. Nějaký hlas se zeptal. „To jste vy, Biggles? Tady je Johny. Potřebuju, abyste přišel hned do hangáru.“

„Něco se děje?“

„Ano, pane. Něco se seržantem.“

„Je pořád ještě tam?“

„Ano.“

„Je s ním něco?“

„Rozhodně, pane. Je mrtvý.“

„Zůstaňte tam,“ Biggles řekl stručně. „Jsem tam hned.“ Biggles se rozběhl do hangáru. Tam byl sám Johny naklánějící se nad seržantem, který ležel naznak na podlaze, ve stejné pozici, v jaké ho opustili. Jeden pohled na otevřená ústa a vytřeštěné oči postačil.

„Je vážně po něm,“ chraptivě pronesl Biggles. Zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím. Už se vzpamatovával, když jsem od něho odcházel. No, s ním odchází i naděje, že se od něho něco podstatného dozvím. To by mne zajímalo, proč zemřel?“

„Předpokládám, že jste ho pořádně prohlédl?“

„Samozřejmě. Ale nic nemůžu najít. Žádný zranění, žádnou známku čehokoliv. Nejsem schopný na to přijít. Musel umřít na otravu alkoholem.“

„No, nedá se dělat nic jiného, než poslat pro doktora,“ povzdechl si Biggles.

„To by mě zajímalo, jestli třeba kvůli tomu pití nespáchal sebevraždu?“

„Já bych myslel, že je velice těžké spáchat sebevraždu, po které by člověk nezanechal ani stopy,“ odmítl jeho teorii Biggles. „Jděte, Johnny a přiveďte doktora.“

Johnny rychle odešel.

Biggles se chvíli upřeně díval na mrtvé tělo, potom se rozhlédl po malé kanceláři a jeho oči vtiskaly obraz každého předmětu do paměti. Nic ale nebylo jinak, než když kancelář opustil. Šálek od kávy i podnos tady ještě byly. Zvedl šálek, byl prázdný. Zamyšleně jej opět položil. Chvíli se nepohnul z místa kde stál a pak se jeho oči zastavily na drobném předmětu na zemi u odpadkového koše. Byl to kousek růžového papíru stočený do kuličky. Opatrně ji rozbalil a zjistil, že se dívá na proužek papíru asi tři palce čtvereční s natištěným nápisem na jedné straně: „Věnuje firma Charneys Ltd., Londýn. Neprodejné. Určeno pouze příslušníkům vojsk Jeho Veličenstva.“ Biggles svrástil čelo a pozvedl papírek k nosu. Oči se obrátily na seržanta. Přešel k němu, klekl si a podíval se mu do očí.

Ozval se zvuk spěchajících kroků a vstoupil vojenský lékař sledovaný Johnnym. Ignoruje Bigglese doktor šel přímo k mrtvému tělu. Zatímco ho prohlížel, rozhostilo se v komoře smrti naprosté ticho. Po chvíli lékař vstal. „Nechám ho převézt do márnice,“ řekl úsečně.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Biggles.

„Raději bych si ponechal své vyjádření až po pitvě,“ odvětil doktor. „Takže pitva bude?“

„Samozřejmě.“ Doktor pohlédl na Johnnyho. „On patřil do vaší letky, že?“

„Ano.“

„Máte pro tohle nějaké vysvětlení?“

„Našli jsme ho tady, opilého, asi před třemi hodinami,“ odpověděl Johnny. „Takhle jsme ho tu opustili. Byl strašně rozčilený těma dnešními ztrátama.“

„Už jste ho viděl opilého někdy předtím?“

„Ano. Asi před týdnem jsem ho měl na koberci přesně kvůli tomu. Ale doktore, přece kvůli chlastu žádný člověk ještě neumřel, ne?“

„Na Východě, v počasí jako je tohle, to může vyvolat infarkt a ten samozřejmě zabije. Ale častěji spíš člověk třeba zešílí. V takové situaci se pak snaží často spáchat sebevraždu. Teď byste už měli raději jít. Já zamкну dveře, dokud si pro tělo nepřijede ambulance.“

Vyšli ven. Doktor zamkl.

„Kam teď půjdete Johnny?“ zeptal se Biggles.

„Myslím, že půjdu do postele.“

„Já také,“ povzdechl si Biggles. „Uvidíme se tedy ráno.“

„Nebude vám vadit, když o tom povím Scrimshawovi?“

„Vůbec ne. Tak tedy dobrou noc. Dobrou noc, doktore.“

Biggles šel dál sám. Nešel ale přímo do ložnice, ale pomalu kráčel do ubytovny seržantů, kde poslal pro tajemníka ubytovny a barmana. Pak je vyvedl ven.

„Seržante Graye právě našli mrtvého,“ oznámil jim potichu. „Vypadal jako když je opilý. Dal si tady něco než odešel?“

„Já ho u baru vůbec neviděl,“ odpověděl jako první tajemník ubytovny.

„Ale ano, přišel do baru, ale nezůstal tam,“ ochotně vypovídal barman. „Servíroval jsem mu limonádu s ledem – myslím. Rozhodně vím, že to byl nealkoholický nápoj, protože někdo si na to téma zavtipkoval. On pak říkal, že jde do hangáru. Na to si vzpomínám, protože mu seržant odpověděl, že nemá cenu se tu jen tak povalovat.“

„Vypadal Gray podrážděně nebo rozrušeně?“

„Ne, pane, to nemohu říci. Já jsem si ho moc nevšímal, ale z toho, co si pamatuju, mám pocit, že byl tišší než obvykle.“

„Díky,“ řekl Biggles. „To je všechno, co jsem chtěl vědět.“ Hluboce zamyšlený se otočil a odešel do své ubytovny. Tam se svlékl a zalezl do postele.

Kapitola devátá

BIGGLES SI HRAJE NA LIŠKU

Následujícího rána byl Biggles časně vzhůru. Ještě než se do čehokoli pustil, zavolal nemocnici, aby se dověděl, jak se vede Angusovi. Řekli mu, že jeho stav je stejný a je stále ještě v bezvědomí.

Nestačil se ani obléci a ozvalo se zaklepání na dveře. Komodor letectva Raymond vešel dovnitř s ustaranou a nevyspalou tváří. „Právě jsem se dozvěděl to o seržantu Grayovi,“ pronesl unaveně. „To je příšerné. Co navrhujete, abysme udělali?“

„Pro začátek navrhuji, aby vám doktor dal něco na spaní, jinak budete naší další obětí vy.“

„Jak mám spát s takovou hrůzou, co mi visí nad hlavou?“ zeptal se komodor. „Co soudíte o té záležitosti s Grayem?“

„Mám takový nepříjemný pocit, že jsme za něho částečně zodpovědní,“ odvětil Biggles, aniž by se ohlédl a dál omýval své holicí náčiní.

„Propána, co tím chcete říct?“

„Moc rychle jsme se rozhodli, že budeme věřit tomu, že je opilý.“

„A nebyl?“

„Ne. Alespoň já si myslím, že nebyl. Pokud ovšem nedostal pití odjinud. Na druhé straně to vypadá, že základnu vůbec neopustil.“

„Jak to víte?“

„Byl jsem to zjistit.“

„Jestliže nebyl opilý, tak co to s ním potom bylo?“

„Nač ztrácet čas dohadováním? Váš lékař provede pitvu. Pravděpodobně dnes ráno, protože je tady zvykem pohřbívat zesnulé v den jejich smrti. Brzy se dozvíme pravdu – doufám.“

„Po základně se šušká, že to byla sebevražda.“

Biggles sebou hněvivě škubnul. „Jak to začalo? Drby, drby a zase drby... Kdyby jenom lidi věděli, jakou dovedou nadělat škodu! Chci vědět, kdo to začal.“

„Nechcete snad naznačit, že to bylo úmyslné?“

„To by mě nepřekvapilo. V téhle válce je i šeptanda účinnou zbraní.“

„Takže téhle šeptandě zjevně nevěříte?“

„Dávám přednost žádné závěry nedělat. Dokud nebude pitva.“

„Jestliže nezemřel přirozenou smrtí, pak to musela být přece sebevražda!“

Biggles si natáhl blůzu uniformy. „Zdá se, že vás ani nenapadlo, že by to mohla být vražda.“

„Vražda!“ Komodor vypadal jako úžasem bez sebe.

„Jak říkám.“

„Ale jaký motiv by kdo mohl mít, aby odstranil takového neškodného chlápka jako byl Gray?“

Biggles si zapálil cigaretu. „Ten samý motiv, který stál Moorvena a ostatní jejich život.“

„To nechápu.“

„Člověk, který byl zodpovědný za Moorvenovu smrt chtěl, aby tuhle válku vyhrálo Japonsko. Je možné, že ten kdo zabil Graye – pokud samozřejmě byl Gray skutečně zavražděn – byl motivován stejnou touhou.“

„Ale proč Gray?“

„Zdá se, že zapomínáte, že Gray patřil k letce A. Byl to jejich mechanik a také poslední člověk, který

kontroloval ty tři stroje, které včera spadly a že my čekáme, abychom jej vyslechli. Kdyby Gray mluvil, třeba by nám byl něco řekl, něco, co by nám přiblížilo ke stopě vedoucí k tajné zbrani. Pokud to bylo takhle, tak bychom měli jasný motiv, proč toho seržanta někdo musel zavraždit.“

„Na to jsem nepomyslel,“ zabručel Raymond.

„Nikomu ani slovo, prosím vás. A myslím to doslovně, tak jak to říkám. Zatím je to jenom můj názor. Počkejme ještě na výsledek pitvy, než začneme štěkat na něco, co by mohlo být tím nesprávným stromem.“

„Nikomu nic nepovím,“ odpověděl komodor zachmuřeně. „Já mám teď jinou starost.“

„Co je to tentokrát?“

„Ta prokletá záhada se objevila u další základny.“

Biggles se prudce otočil. „Kde?“

„V Darwinu, v Austrálii. Včera jim odpadlo přímo z formace pět strojů – všechny rovnou do moře. Je jasné, že pokud se nám to nepodaří zarazit, rozšíří se ta věc po celém Pacifiku. Musíme pracovat rychle, Bigglesworthi.“

„Vy mi lichotíte,“ úsečně odvětil Biggles. „Na téhle věci dělá celá výzvědná služba už celé týdny a vy očekáváte, že já vám předložím řešení během čtyřiaadvaceti hodin. Mějte slitování.“ Skončil oblékání a nasadil si čepici.

„Kam teď hodláte jít?“ pokorně se ozval komodor.

„Dát si snídani. Někdy je dobré se pořádně najíst.“

„A potom?“

„Poletím na hlídku.“

„Dobrý Bože, člověče! To přece nemůžete!“ namítal komodor vylekaně.

„Proč ne?“

„Protože vy jste teď naše jediná naděje. Jestli se vám něco stane –“

„Tak to bude rozhodně horší pro mě, než pro vás,“ přerušil ho suše Biggles. „Ta věc k nám sama nepřijde. Musíme jí tedy najít my.“

„Berete s sebou celou eskadru?“

„Ne.“ Biggles se slabě pousmál. „Nechám jich tady pár na zítra – pro jistotu.“

Algy vešel dovnitř. Zasalutoval komodorovi a pohlédl tázavě na Bigglese. „Jaký máme program?“

„Povím vám to při snídani. Za okamžik tam budu. Udělej pro mě něco.“

„A co?“

„Moc kouřím. Zajdi do kantýny a kup mi balíček žvýkaček, prosím tě.“

„Oukej.“

„Co mám vyřídit do Darwinu?“ zeptal se nešťastně komodor Raymond.

„Budu schopen vám něco navrhnout později během dne,“ odpověděl mu Biggles schovávaje si do kapsy mapu. „Teď ale už musím jít.“

Rozešli se u dveří. Komodor se vracel do velitelské budovy a Biggles šel do jídelny, kde našel zbytek své eskadry včetně těch dvou nových členů, Johnnyho a Scrimshowa, jak už čekají, popíjejí kávu a chroupají sušenky z velkého talíře na stole. Ještě než se k nim připojil, zazvonil na stole na zvonek, který přivolával obsluhu.

Objevil se usměvavý a úslužný Lal Din.

„Poslouchejte, chlapi, tady je program na dnešní ráno,“ oznámil Biggles. Potom, všimnuv si stewarda, požádal ho stručně: „Přineste mi balíček cigaret.“

„Ano, sahíbe.“ Lal Din vyšel ven.

Biggles si nalil šálek kávy, vyndal mapu z kapsy a rozložil ji na stole. Asi minutu či dvě se na ni soustředěně díval a potom začal ranní instruktáž. „Vyrázíme na hlídkový let,“ udělal pauzu, aby se dychtiví letci mohli uklidnit. „Já sám ale nepoletím a nepošlu ani celou eskadru.

Poletí jenom dva stroje – Johnny a Ginger. Jeden z důvodů je ten, že nechci žádnou smíchanou formaci ze všech možných typů. Použijeme dva Hurricany. Vy, Johnny poletíte s XM, což znamená, že na Gingera zbývá

XT. Pro tuto chvíli budou muset ostatní zůstat na zemi. Poletí se následujícím kurzem. Po startu oba stroje zamíří na východ. Poletí hodinu a to je zavede přibližně do prostoru, kde jsme včera ztratili ty naše stroje a ještě blíž místu, kde začal padat Angus. Potom se obrátí na sever a po patnácti minutách letu se obrátí zpátky domů.“ Biggles pohlédl na Johnnyho a Gingera. „Je to všechno jasné?“

Oba přikývli.

„Tak prima.“ Biggles pohlédl na hodinky. „Odstartujete z dráhy za dvacet minut. Dopijte si v klidu svou kávu. Nemusíme zrovna teď pospíchat.“ Potom se Biggles rozhlédl. „Kde mám ty cigarety? Aha, tady jste, Lal Dine! Díky.“

Biggles převzal od stewarda z nabízeného podnosu balíček cigaret a podepsal účtenku. Steward s úsměvem odešel.

Biggles si zapálil cigaretu a usrkaval chvíli v klidu kávu. Potom pokynul Algymu a přidal se k němu stranou od ostatních. „Sehnals mi tu žvýkačku?“

„Ano.“ Algy vytáhl z kapsy malý balíček a podal jej veliteli.

Biggles na něj pohlédl, vzal jej do ruky a rychle strčil do kapsy saka uniformy. Potom řekl potichu: „Mám pro tebe práci. Nikomu o tom ale nesmíš říct ani slovo, ani tady, ani nikde jinde. Potřebuju, abys nejdřív zašel za doktorem a požádal ho, ať ti dá něco, po čem je zaručeně člověku zle od žaludku. Kdyby se cukal, zajdi za Raymondem. Když mu povíš, že je to pro mne, snad ti to dá. On ví, že tady mám zvláštní úkoly. Potom si vypůjčíš rezervní sanitku a sedneš si sám za volant a odjedeš s ní na tréninkové letiště u Gayharu. To je taková loučka mezi rýžovými políčky asi šest mil odtud na sever. A měl bys radši jet rovnou, protože potřebuju, abys byl v Gayharu nejdéle do hodiny.“

Zatímco dostával Algy instrukce od Bigglese, jeho oči se doširoka otevíraly zvědavostí, ale na nic se neptal. Teprve, když Biggles skončil, neubránil se dotazu: „Dostal ses něčemu na stopu?“

„Myslím, že ano,“ tiše odpověděl Biggles. „Tohle je vlastně takový pokus, abych vyzkoušel jistou svou teorii.“

„Co mám v tom Gayharu dělat?“

„Nic. Jen si sedneš na mez a budeš čekat.“

„Na co?“

„Na mě. A teď jed’.“

Algy vyšel ven a Biggles se vrátil k ostatním, kteří, pravděpodobně aby zakryli své pravé pocity, žertovali na konto těch dvou pilotů určených k hlídkovému letu. Posadil se a dopil svou kávu. Pár minut nato opět pohlédl na hodinky a pak se obrátil na ostatní.

„Tak fajn, hoši, měli byste už vyrazit. Půjdu s vámi a doprovodím vás. Ostatní zůstanou tady, dokud se nevrátím. Budu vás možná potřebovat.“

S Johnnym a Gingerem potom šel Biggles ke strojům, které právě pozemní personál tlačil na letištní plochu ven z hangáru. „To je nádherný den, co?“ poznamenal k těm dvěma. „Myslím, že s vámi přece jenom poletím. Vezmu si Spita.“

„Poletíš!“ volal nadšeně Ginger.

„Ano.“

„Jsem rád, že jste si to rozmyslel,“ poznamenal Johnny nadšeně.

„Ve skutečnosti jsem si nic nerozmyslel,“ odpověděl mu klidně Biggles. „Zamýšlel jsem s vámi letět už od samého začátku.“

Johnny na něho zůstal civět. „Tak proč jste nám to ale neřek?“

„Protože začínám být nervózní z toho, kolik lidí tady ví, kde se všude pohybuji nebo budu pohybovat,“ vysvětloval Biggles. „Potřebuji, abyste si vy oba přesně pamatovali, co budete dělat a měli všech pět pohromadě od okamžiku, kdy vstoupíte do letadla. Jakmile kdokoli z vás ucítí, že se s ním cokoli děje, okamžitě mi to dá vědět – pokud bude moci, samozřejmě.“

„Myslíte, až se octneme nad nepřátelským územím?“ ptal se Johnny.

„Ne. Nad žádné nepřátelské území nepoletíme. Otočíme to ještě nad naší linii.“

Johnny zůstal jako opařený. „Tak jaký smysl má pak tenhle hlídkový let?“

„Smysl je v tom, kdyby jeden z vás náhodou sletěl dolů, tak abych věděl, kde vás mám hledat.“

Johnny vypadal užasle. „Ale co by se mohlo stát na naší straně fronty?“

„Budete možná překvapení,“ odpověděl neurčitě Biggles pokračuje v chůzi.

„Ale co ty?“ vložil se do toho Ginger. „Mluvíš, jako kdyby se nám mohlo něco stát, ale ne tobě.“

„Pokud je můj odhad správný, tak myslím, že mně se nic nestane,“ Biggles se pousmál. „Ale dost otázek. Nepoletíme daleko – jenom na cvičné letiště v Gayharu. Až tam dorazíme, tak přistaneme a budeme pár hodin jenom sedět na svých místech a motory necháme běžet. Podmínky tak budou stejné, jako kdybysme byli nahoře, jenomže budete kolama na koberci. Obávám se, že to bude dost nuda, ale může se to vyplatit. Pojd'te.“

Tři letadla, dva Hurricany a jeden Spitfire, se seřadily do formace s Bigglesem letícím zatím východním směrem, jako kdyby chtěli letět do Barmy. Ale jakmile se přesvědčili, že jsou z dohledu letiště, otočili to prudce na sever a za pár minut už kroužili nad cvičným letištěm u Gayharu.

Ginger se ozval z vysílačky. „Co tam dole dělá ta sanitka?“

Biggles ho odbyl: „Předpokládám, že si někdo myslí, že jí bude potřeba. A dost hovorů.“

Ještě chvíli pokračoval v kroužení a potom sestoupil dolů. Všechny tři stroje pak přistály stejně jako odstartovaly, jenom pár yardů od sebe. A v téhle pozici také zůstaly, s motory běžícími na nízké obrátky a s točícími se vrtulemi. Když uplynula hodina, Biggles vystoupil a přešel ke Gingerově Hurricanu. Vyšplhal se na křídlo a zeptal se: „Pořád ještě se cítíš dobře?“

„Zdravý jako ryba,“ odpověděl Ginger.

„Zůstaň, kde jsi,“ nařídil mu Biggles a přešel ke stroji Johnnyho.

„Pořád ještě se cítíš dobře?“ ptal se zvědavě. „Začínám bejt trochu otrávenej, ale jinak je mi fajn.“

„Zůstaň, kde jsi.“

Biggles se vrátil ke svému Spitfiru a posadil se zpět do sedadla v pilotní kabině.

Uplynula další hodina – dlouhá, nekonečně se vlekoucí hodina – a nic. Biggles opět sešplhal z letadla a přešel ke Gingerovi. „Pořád ještě se cítíš dobře?“

„Nikdy jsem se necítil lepší,“ prohlásil Ginger. „Tohle je ale moc pomalá hra, Biggles. Jak dlouho to bude ještě asi trvat?“

„Zůstaň, kde jsi,“ přikázal mu Biggles a šel k druhému Hurricanu zrychluje krok, když si všiml, že Johnnymu začíná padat hlava na prsa, jako kdyby usínal. Skočil na křídlo a vykřikl: „Johnny!“

Johnny neodpovídal.

Biggles se ho dotkl. Johnny se bezvládně zakymácel.

Biggles reagoval rychle. Vypnul motor a běžel zpátky ke Gingerovi. „Stačí!“ zakřičel. „Vypni to! Johnny to koupil! Pojd' se mnou a pomoz mi ho sundat.“ Potom se obrátil na sanitku, zvedl ruce nad hlavu a začal mávat. Jakmile se auto rozjelo směrem k nim, rozběhl se zpět k Johnnyho Hurricanu a s Gingerovou pomocí dostal bezvědomého pilota na pevnou zemi. Než se jim to povedlo, už tam byl Algy, zastavil sanitku a přidal se k nim.

„Pomoz nám, Algy,“ pronesl Biggles namáhavě pod tíhou bezvládného těla. Trochu ve tváři pobledl a jeho rysy ztvrdly. „Musíme ho dostat do sanitky.“

Nadzvedli Johnnyho a položili na jedno z polních nosítek.

„Dostal jsi tu věc od doktora?“ zeptal se Biggles Algyho.

„Ano. Povídal, že je to tak silný, že by si i slon mohl vyzvrátit vnitřnosti.“

„Dej mi to, honem.“

Algy mu podal láhev.

Biggles vytrhl zátku zuby a trochu tekutiny se mu po chvíli podařilo dostat mezi zsinalé rty Johnnyho.

Johnny se rozkuckal. Potom zalapal po dechu a začal se dávit. Potom začal zvracet.

„Dobře,“ řekl tiše Biggles. „Přikryjte ho dekou, ať je pěkně v teple.“

Johnny zase zvracel. Těžce oddechuje otevřel oči. Byly tupé a panenky měl maximálně rozšířené. Potom začal znovu zvracet.

„Podej mi trochu vody, Algy,“ přikazoval Biggles. Otřel Johnnymu obličej gázou namočenou ve vodě, potom mu skrápěl spánky. „V lékárnice první pomoci by měly být nějaké čichací soli,“ řekl přes rameno Gingerovi, který hned otevřel skříňku a začal hledat.

Johnny těžce oddechoval.

Ginger podal konečně lahvičku Bigglesovi.

Jak se pronikavý zápach dotkl jeho nosu, začal Johnny lapat po dechu a to uspíšilo jeho zotavení.

„Coco – tto bbbylo?“ vydralo se mu přes rty mezi přerývaným dýcháním.

„Nepospíchej, kamaráde – brzo budeš v pořádku,“ konejšil ho Biggles.

Johnnyho oči se rozjasňovaly a za okamžik už byl schopen se posadit.

„Už se cítíš natolik dobře, že nám můžeš říct, co se s tebou stalo?“ zeptal se Biggles.

„Ano, myslím, že jo. Bože můj! To bylo hrozný!“

„Štěstí, žeš měl kola na zemi, co?“

„No, kdyby nebyly, tak – tak bych se roztrískal na maděru. Je tohle to, co dostalo i ostatní?“

Biggles přikývl. „Pověz nám, co se stalo.“

Johnny se znovu napil vody. „No, já tam jen tak seděl, připadalo mi to strašně dlouho a pak jsem najednou cejtil, jak se mě zmocňuje takovej divnej pocit...Nejdřív mě napadlo, že to je tím horkem. Pak jsem si uvědomil, že to tím nejni. Ale tou dobou už mi bylo tak špatně, že jsem už nemohl dělat vůbec nic. Bylo to peklo. Fujtajbl! To se mi ale točí hlava! Mám pocit jako kdyby v ní šílely dva buchary!“

„To přejde,“ uklidňoval ho Biggles. „Povídej dál!“

„Myslel jsem, že už umírám,“ začal znovu namáhavě Johnny.

„Všechno kolem mne bylo najednou zkreslený, měl jsem pocit, že letím hlavou dolů. Všechny přístroje se mi najednou sloučily v jednu hromadu. Pokoušel jsem se pohnout, zavolat vám vysílačkou, ale nemohl jsem. Kosti jsem měl jako z rosolu. Pak jsem už nemohl ani rozeznat jednotlivý věci a co vlastně jsou – všechno se tak nějak rozplývalo a vplývalo do sebe, jako kdyby to bylo z vody. A všude byly samý barvy.“

„Ale byl jsi pořád při vědomí?“

„Nedokážu vám říct, jestli jsem věděl, co se děje. Bolest v hlavě byla příšerná. Měl jsem pocit, jako když se mi mozek najednou rozskočil na dvě poloviny. Jedna byla úplně šílená a ta druhá byla jako nějakěj divák. Jenomže jsem nemoh vůbec nic dělat – nemohl jsem

vydat ani hlásku. To je poslední, na co si vzpomínám. Asi jsem omdlel, nebo co. Z představy, co by se se mnou bejvalo mohlo stát ve vzduchu mi naskakuje husí kůže. Co to bylo? Víte to?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Biggles pomalu. „To zavinila ta žvýkačka, co jsi snědl.“

Johnny zůstal na Bigglese zírat s ústy dokořán. Potom vyjekl: „Jaká žvýkačka? Jaká žvýkačka?!“

Ted' se Bigglesův výraz začal měnit v nelíbené překvapení. „Copak jsi nenašel v odkládací skřínce na řídícím panelu plátek žvýkačky a nedal sis ho do pusy?“

„Ne. Já žvejkačky přeci nesnáším!“

Biggles vypadal, že mu nevěří. „Jsi si tím opravdu jist, Johnny?“

Na Johnnyho rtech se objevil lehce sarkastický úsměv.

„No krucinál, možná, že vypadám blbě, ale nejsem přeci tak praštěnej, abych nevěděl, co to je žvejkačka! Povídám vám, že jsem se jí v životě ani nedotkl!“

Biggles se začal kousat do rtů a vypadal, jako kdyby právě spadl z nebeských výšin na tvrdou zem. „Jestli je to skutečně tak, potom jsem se hnal po úplně špatné stopě. Ale stejně to pořád nemohu pochopit. Jsi si absolutně jistý, že jsi v kabině neměl žádnou žvýkačku?“

„Dneska ne.“

„Co tím máš na mysli? Znamená to snad, že při jiné příležitosti jsi v kabině našel žvýkačku?“

„Obvykle tam balíček je. Víte, je to zadarmo. Skoro by se tomu dalo říkat normální součást vybavení.“

„Najdete to tam vždycky, když nastoupíte do kabiny?“

„Ano.“

„Kdo to tam dává?“

„Dělal to seržant Gray. Vždycky před letem obcházel všechny stroje.“

„Ale dneska ve tvém letadle žádná žvýkačka nebyla? To by mě zajímalo proč?“

„Možná proto, že jsem včera ráno řekl Grayovi, že jenom ztrácí čas, když mi tam tu žvejkačku furt strká.“

Biggles pohlédl na Gingera. „Ve tvém stroji taky nebyla dneska ráno žádná žvýkačka?“

Ginger zavrtěl hlavou.

Bigglesovi se ve tváři objevil výraz naprostého úžasu.

Bezmocně pokrčil rameny. „To je tedy šok,“ pronesl zklamaně. „Všechno vycházelo přesně tak, jak jsem si myslel, že se to bude odehrávat, kromě toho, že jsem čekal, že to bude Ginger, kdo se zhroutí první. Někde jsem udělal nějakou chybu – nebo jsou na mě ty ďáblové moc chytrí. Přísahal bych býval na svůj život, že jsem na správné stopě!“ Mnul si bradu a uvažoval nahlas. „Myslel jsem si, že jsem si to více méně dokázal už dneska ráno. Nabídl jsem ti kousek žvýkačky, kterou mi na žádost přinesl z kantýny Algy, ale ty jsi odmítl. Pak jsem nabídl plátek Scrimshawovi. Ten ale také odmítl a řekl mi, že se toho nikdy ani netkne. Podezíral jsem tedy tu žvýkačku a když jsem přišel na to, že ani ty ani Scrimshaw se jí nikdy ani nedotknete, tak to vypadalo jako potvrzení méj teorie, že je s ní něco v nepořádku. Už jsem byl přesvědčený, že vy dva jste se vždycky vraceli se zdravou kůží, protože buď náhodou, nebo co, žádný z vás nikdy nežvýkal. Ale tím, jak jsi dneska ráno omdlel, Johnny, jsi mi udělal čáru přes rozpočet.“

„Co tě přimělo sledovat tu žvýkačkovou stopu?“ ptal se zvědavě Ginger.

Biggles vyndal z kapsy kousek růžového papírku a ukázal jej Johnnymu. „Do tohohle se ta žvýkačka balí, ne? Vlastně se ani nemusím ptát, protože jsem si jí dneska ráno koupil.“

„To je pravda,“ souhlasil Johnny.

„Kousek papírku jsem našel i v Moorvenově stroji. „To mi prozradilo, že měl na palubě žvýkačku. Nejdřív jsem si toho nijak zvlášť nevšímal, nebylo na tam konec konců nic tak moc neobvyklého. Ale když jsem včera večer našel stejný papírek v kanceláři seržanta letky A, kde zjevně opilý Gray ležel na zemi, začal jsem o tom přemýšlet. Potom, když jsem se v kantýně seržantů dověděl, že Gray si nedal žádný alkohol k pití, začal jsem o tom přemýšlet důkladněji. Už jsem doufal, že jsem něčemu na stopě. A když jsem se dneska ráno dozvěděl, že ty a Scrimshaw, jediní pozůstalí z celé vaší eskadry, nikdy nežvýkáte, moje hypotéza začala vypadat celkem pravděpodobně. Teď to ale zase vypadá, že s tím nemá ta žvýkačka vůbec nic společného,...ale stejně si pořád myslím, že je na tom něco moc podivného.“

„Protože Gray je už mrtvej, nemohl dost dobře ráno dávat do letadel žvýkačku,“ vložil se do hovoru Algy.

„To je samozřejmě pravda,“ přiznával neochotně Biggles.

„A já se obávám, že to tím pádem naší diskuzi uzavírá. Nebyla tam žádná žvýkačka a přitom Johnny omdlel. Takže evidentně to není žvýkačka, co způsobuje ten trik.“ Posadil se na konec nosítek a zapálil si cigaretu.

„No, v mojí mašině rozhodně žádná žvýkačka nebyla,“ prohlásil Ginger. „Kdyby tam bývala byla, tak

jsem si asi kousek vzal, protože jsem už byl pěkně otrávenej tím čekáním, jak jsem tak musel sedět a nic nedělat.“

Biggles chvíli seděl s bradou v dlaní a byl ponořený hluboko do svých myšlenek. Potom náhle vstal. „Zůstaňte, kde jste,“ nařídil jim. „Jdu si ty mašiny ještě pořádně prohlédnout.“ Odešel a ze všeho nejdříve se vyšplhal do kabiny k Johnnymu a potom udělal totéž u druhého stroje. Nebyl pryč dlouho. „V pořádku,“ řekl stručně, když se vrátil. „Už se můžeme klidně vrátit zpátky do Dum-dumu. Nikomu se tady o tom všem o ničem nezmiňujte, nemluvte o tom ani v jídelně, ani na ubytovně. Myslím, Johnny, že nejste ještě úplně fit na to, abyste lítal, takže vy radši jed'te domů v sanitce. Máte pocit, že je vám dost dobře, abyste dokázal řídit auto?“

„Já už jsem v pořádku,“ odpověděl Johnny. Ale navzdory svému ujišťování vypadal ještě hodně bleďě.

„Prima. Algy poletí vaším strojem. Pojd'te.“

Biggles přešel ke svému letounu a počkal, až Algy a Ginger zaujmou svoje místa. Potom odstartovali.

Kapitola deset

„BLITZ,“ KTERÝ ZTROSKOTAL

Když Biggles přistával na Dum-dumu, všiml si při rolování k hangáru, že celé letiště je, použijeme-li výraz z hantýrky Air Force, vzhůru kolama. Se vzrůstající zvědavostí pozoroval, jak po zemi pobíhají piloti, všude se ozývají různé rozkazy, pozemní personál tlačil letadla ven z hangárů a ostatní stroje se na plný plyn rozmísťovaly podél obvodu letiště. Sotva vystoupil ze stroje na zem a než stačil ještě skrýt svůj údiv nad tím představením, už k němu téměř běžel komodor Raymond sledován kapitánem Boylem, velitelem základny.

„Díky Bohu, že jste zpátky!“ začal komodor hlasem napětím přiškrnceným. „Vy jste přesně ten člověk, kterého potřebujeme.“

„Co se to tady, propánakrále, děje?“ ptal se Biggles a jeho zrak těkal z jednoho na druhého.

„Obávám se, že dostaneme pěknou sprchu a Kalkata také, o tom nemůže být pochyb,“ vyhrkl komodor a jeho tvář dostala smrtelně vážný výraz. „Právě jsme dostali zprávu od našich předsunutých pozorovatelů v tom smyslu, že ta největší formace japonských bombardérů, kterou kdy kdo viděl v téhle části světa, míří naším směrem! Je jich devadesát osm! Předpokládám, že chtějí využít té situace, kterou tady způsobila ta tajná zbraň, aby nám dali pořádný výprask. Vědí až moc dobře, že jsme bezmocní a nemůžeme jim to zarazit.“

„Chcete říct, že si myslí, že jsme bezmocní,“ odpověděl mu Biggles zachmuřeně. „Jak daleko je ta formace?“

„Budou tady do dvaceti minut.“

„Co je to zač?“

„Bombardéry Mitshubishi.“

„Žádný doprovod?“

„Ne. Mají dobrý důvod domnívat se, že žádný doprovod nepotřebují.“

„Co s tím hodláte dělat?“

„Posíláme proti nim šest stíhaček, aby je odrazily.“

„Šest stíhaček proti devadesáti osmi? Co si myslíte, že proti nim svedou? A proč jenom šest? Tady je víc než šest stíhaček, ne?“

„To já přece vím. Ale nemůžeme se odvážit riskovat i ztrátu rezerv. S tou tajnou zbraní ve vzduchu ani nečekám, že nějaký náš stroj ještě někdy uvidíme celý!“

Biggles ukázal na zoufale malou formaci Spitfirů, které právě startovali. „To je těch šest?“

„Ano.“

„Zarazte je. Zavolejte je zpátky.“

„Ale –“

„Já vím, co dělám, pane. Zavolejte je!“

Komodor váhal. „Ale jestli budou bombardovat Kalkatu – to je můj –“

Biggles mu netrpělivě skočil do řeči. „Podívejte, pane, nemůžeme ztrácet čas nějakým dohadováním nebo vysvětlováním. Jestli tuhle operaci necháte na mne, tak vám slibuji, že toho nebudete litovat.“

„Ale já myslím –“

„Já jsem vás ještě nikdy nezklamal, že ne?“

Po chvíli se komodor rozhodl. „Tak dobře.“ Obrátil se ke kapitánovi. „Zavolejte ty stroje zpět.“

Kapitán Boyle se rozběhl k věži a za pár vteřin už bylo vidět, jak se stíhačky vracejí. Mezitím přistával Algy a Ginger. Biggles na ně zamával, aby k němu rychle přišli. Potom se obrátil opět na Raymonda. Jeho hlas byl břitký.

„Necháte mne řídit celou operaci?“

„Ano, ale jestli se to nepodaří –“

„Já vím, vy budete za to zodpovědný. Obávám se ale, že to je riziko, které musíte podstoupit, pane. Já vím, kolik stíhaček a bitevních strojů máme my, ale kolik je jich ještě na celé základně? Počítám k tomu i ty dva hurricany Crispa a Scrimshawa.“

„Kromě nich máme sedm Hurricanů – všechno co zbylo z 910, eskadry.“

„Protože se Crisp ještě nevrátil, to znamená, že můžeme do vzduchu poslat patnáct včetně mého Beaufightera.“

„Ale copak necháte letiště úplně prázdné, bez jediného bitevního stroje?!“ vykřikl užaslý komodor.

„A k čemu jsou bitevní stroje než k bitvě? Nikdy už nedostanou takovou příležitost jako je tahle a nikdy také už to nebude tak naléhavé jako právě teď.“

„Ale co když se mi nikdo nevrátí?“

„To bude už vaše starost, protože se tím pádem nevrátím ani já.“

Algy a Ginger přiběhli ke dvojici. „Co se děje?“ ptal se udýchaně Algy.

„Velká formace Japonců je na cestě sem,“ pověděl mu suše Biggles. „Měli bysme být schopni jim dát pořádnou lekci. Algy, chci, aby všechna schopná bitevní

letadla a stíhačky zaujaly pohotovostní postavení – včetně těch Spitfirů, co právě přistávají a piloti se seřadili za nimi. A hod' sebou. Gingere, zavolej naší eskadru, ať se přidá k nástupu s ostatními. A ať to odsýpá!“

„Jste si jistý, že víte, co děláte, Bigglesworthi?“ ptal se úzkostně komodor.

„Ne, nejsem si vůbec jistý,“ odpověděl mu Biggles upřímně. „Jak si v době, jako je tahle, může být někdo něčím jistý? Já prostě doufám, to je všecko. Ale neznamená to, že jen tak hádám. Promiňte, že jsem neměl čas si o tom s vámi obšírněji pohovořit. Nashle.“ Rychle odkrácel do místa, kde už se seřazovaly stroje a piloti se shromažďovali za nimi.

Kývl na Algyho. „Drž ty hochy pěkně pohromadě, dokud se k vám nepřidám. Chci si s nimi promluvit. Nebude to dlouho trvat.“

„Dobře.“

Biggles pokračoval dál na konec řady letadel. Za pár minut už byl zpátky a ocitl se čelem k pilotům, důstojníkům a seržantům, kteří netrpělivě postávali na místě, celí nervózní tím zdržením.

„Poslouchejte, všichni,“ hlasitě zavolal. „Vy všichni víte, co se tady děje – nám na mysli tu paniku před jakousi tajnou zbraní. Zapomeňte na ni. Jestli dneska někdo půjde pod drn, tak to bude z jiného důvodu. Tady máte šanci splatit nepříteli to, co provedl vašim kamarádům, kteří už tu s námi nemohou být. Budete mít k dispozici asi stovku Japíků, na kterých si můžete zgustnout, takže si poslužte. Zní to neuvěřitelně, ale nemají vůbec žádný doprovod, takže by to měla být pro vás všechny hračka. Scrimshaw, vy jste včera večer vypadal, že máte pěkný vztek, tak teď se ho můžete

zbavit! Moje parta si zase pamatuje, co se stalo Angusovi včera.“

„Běží sem Johnny Crisp,“ někdo řekl. Biggles se ohlédl a uviděl, jak Johnny utíká přes pole jako zajíc.

„Hej! Co se tu děje?“ ječel z dálky Johnny.

„Na cestě sem je velká formace Japíků,“ oznámil mu Biggles. „Dejte mi nějakou mašinu, dejte mi mašinu!“ vyhrkl Johnny jako v transu.

Biggles s usmál. „Jsi si jistý, že můžeš létat?“

„Však uvidíte, páni, jen se dobře koukejte!“ začal Johnny hystericky hulákat.

„Dobrá, vezmi si Beaufightera,“ Biggles se obrátil zpátky k čekajícím pilotům. „To je všecko. Dejte těm ničemům všecko, co máte. Nemusíme letět daleko. Já vás povedu v Typhoonu. Tak do toho.“

Piloti se rozeběhli ke svým strojům.

Biggles vyrazil ke svému letadlu, ale ještě před tím ukázal komodorovi na východ a zakřičel na něho: „Skočte do svého auta a jeďte po silnici tímhle směrem. Třeba dojedete včas, abyste mohl sledovat něco, co za to zaručeně bude stát!“

Raymond zamával, že rozumí a vyběhl ke svému vozu, zaparkovanému poblíž hangáru.

Biggles se vyšplhal do kabiny, uvelebil se pohodlně na sedadle a hmátl po škrtkové klapce. Motory se rozeřvaly a smíšená formace různých typů letadel se pohnula kupředu nabírajíc větší a větší rychlost a posílajíc oblaka prachu ve vírech vysoko do vzduchu. Biggles zamířil na východ a po chvíli zatáhl řídicí páku dozadu, aby nabral výšku.

O pět minut později ve výšce asi patnáct tisíc stop a stále ještě šplhaje vzhůru uviděl nepřátelskou formaci

skládající se z bombardérů Mitsubishi, přesně tak, jak to oznámil Komodor Raymond. Roztahovaly se doširoka po celé obloze jako obrovitý drak asi ve výšce dvanáct tisíc stop. Biggles se nemilosrdně zasmál jak trochu měnil kurs, aby je kontaktoval. Potom promluvil do vysílačky.

„Tally ho, hoši! Tally ho! Tamhle jsou. Dostali jsme je! Bertie, ty si vem jejich vůdce. Gingere, Tugu, zůstaňte nahoře a vybírejte si opozdilce. Jdeme na to!“

Biggles zahájil útok zprava ve směru letu zaměřiv se na ocas japonského draka. Šel dolů střemhlav a ostatní letadla z jeho letky se otevírala doširoka a padala za ním. V okamžiku byl vzduch plný přerušovaných čar jak kulky rozsekávaly prostor a zářily svítivé střely. Vybral si jednoho Mitsubishe na nejbližší straně nepřátelské formace, pilota, který zjevně jevil známky nervozity. Jsa nejbližše sestupujícímu tornádu začal se trhat, přičemž nutil ostatní ve formaci, aby se začaly trhat a ztrácet svou pozici, aby se vyhnuli kolizím. Pro Bigglese to bylo tak staré jako snad létání samo. Obvykle je ve veliké formaci jeden stroj, který se svým chováním stává stejnou hrozbou pro vlastní letouny jako pro nepřítele.

Biggles plánoval, že jim ty potíže ještě trochu zvětší. Čekal s palbou. Kolem něho vyšlehla čára světelných střel, ale nevšímal si jich, přesto, že je dobře registroval. Když se ale kulky začaly odrážet z jeho chladiče, zamračil se a trochu přišlápl na pedál směrového kormidla, aniž by přitom spustil oči z bombardéru, který si vybral. Dostal ho na mušku a ze tří set yardů tvrdě zmáčkl spoušť.

Typhoon se trochu zatřásl jak jeho palubní zbraně vypálily dávku střel přímo do Mitsubishiho, který se divoce stočil, čímž přinutil ostatní, aby udělaly totéž.

První výsledek nebylo hned z Typhona vidět, protože přeletěl cíl, přičemž se na druhé straně prudce zvedl.

Když se na vrcholku svíčky Biggles otočil, zjistil, že se mu podařilo hned na začátku to, co zamýšlel. Japonský drak se uprostřed roztrhl a formace teď letěla dál ve tvaru zadní nohy psa. Čtyři bombardéry letěly kamsi dolů různým směrem v různém úhlu, jeden kouřil, druhý byl v plamenech. Ostatní dva, jeden z nich podle Bigglese ten jeho nervózní pilot, měly do sebe zakleslá křídla, což byla předehra ke katastrofě. Zatímco se díval, jeden se uvolnil, ale bez půlky křídla a začal rotovat kolem své osy. Z druhého posádka vyskočila. Také jeden Hurricane padal, doprovázený pruhem černého kouře. Pilot se vyšplhal na trup a okamžitě ho smetl vzdušný proud.

Na Bigglesově tváři se objevil výraz nepochopitelného údivu, když rozeznal dalšího Hurricana, jak se zavrtává zespodu doprostřed nepřátelské formace a chrlí oheň a zkázu ze všech palubních zbraní. Takové šílenství, zcela mimo veškerou uznávanou taktiku bylo sice absolutně účinné, ale také sebevražedné. Biggles poznal, že je to Scrimshavův letoum.

„Scrimshawe, vypadněte odtamtud, vy blázne!“ stačil ještě vykřiknout do vysílačky.

Jestli Scrimshaw slyšel nebo ne, to se Biggles nikdy nedozvěděl. Možná se snažil poslechnout, ale Hurricane, který se ocitl pod palbou tuctů nepřátelských zbraní, se otočil kolem své osy a vyletěl vzhůru, potom na moment jako by zůstal viset ve vzduchu, jeho vrtule se točila a blýskala ve slunci, potom se převrátil na nos a začal bleskově padat v přímé linii s jedním Japoncem pod ním. Aniž by Hurricane změnil kurs, zasáhl veliký bombardér

přímo uprostřed. Ozval se oslepující výbuch, který muselo určitě ucítit každé letadlo v okruhu půl míle daleko. Několik dalších bombardérů v těsném sousedství bylo odhozeno stranou tak lehounce, jako když vítr zvedne uschlé listí. Široko daleko létaly vzduchem kusy obou strojů, které se srazily.

„Tak to by byl Scrimshaw,“ zabručel Biggles padaje současně dolů na rozházené bombardéry, aby je pokropil, než se jejich piloti vzpamatují. Přitom se ještě snažil zaregistrovat, co se děje kolem. „Páni, to je pěkná mela!“ mumlal si pro sebe.

Nebe bylo teď tak zaplněné míhajícími se letadly všemi možnými směry, ve všech možných výškách, že nebylo možné dohlédnout konce jakéhokoli střetu. A navíc nebylo jen tak lehké vyhnout se kolizi. Bitva se teď rozpadla na jednotlivá pronásledování, úniky a neuspořádané manévry bojujících strojů. Všude byly bombardéry, bitevní letadla a stíhači, padaly po křídle, ve vývrtce, stoupaly do svíčky, řezaly mraky po křídle, obracely se, podlétały a některé vypouštěly svůj náklad bomb. Tím strašlivým vírem strojů a součástí padala těla, některá se zpomalila v padácích, jiná padala jen tak do hlubiny pod nimi. Na modrém pozadí oblohy se táhly ošklivé šmouhy olejnatého kouře. Byla jasná jenom jedna věc. Veliká japonská formace byla rozbitá na kusy. Už to nebyla ta soudržná válečná jednotka. Tu a tam jeden či dva piloti bombardéru dokázali udržet svoje stroje pohromadě a ti byli napadáni stíhačkami. Dole mezi rýžovými políčky vybuchovaly četné bomby. Kouř z rozbitých strojů stoupal k nebi jako mohutné černé sloupy. Na jednom místě se vzňal les a rozhořel se vysokými plameny.

Biggles se ani nepokoušel odvolat své mužstvo. Uvědomoval si totiž velice dobře, že žádný z jeho rozkazů by nedokázal ještě ztížit situaci bombardéru. Muselo dojít k bitvě až do úplného konce. Vyšplhal se ještě víc do výšky, aby získal lepší přehled přes bojující letouny, aby viděl, jak se vyvíjí situace. Současně vybočil víc západně, aby odřízl cestu těm bombardérům, které by se mohly pokusit o pokračování ve svém původním úkolu. Byli tam také Tug a Ginger, Tug s koly podvozku visícími v pokřiveném úhlu, a oba kroužili, občas se vrhli do vřavy se štekajícími palubními zbraněmi, aby sundali ty bombardéry, které se začaly trhat ze sestavy a chtěly se tak vyhnout všeobecné mele. Teď už bylo jasné, že pokud bombardéry pravděpodobně dostaly za úkol napadnout také alternativní cíl, ten původní a hlavní už rozhodně napadnout nehodlají. Biggles ve sluchátkách uslyšel vzrušené japonské hlasy. Zavolal k sobě Gingera a Tuga.

„Nasypeme do nich všechno, co nám ještě zbylo!“ vykřikl dobře věda, že jeho munice a pravděpodobně i munice ostatních určitě dochází.

Při tom posledním divokém útoku dostal stoprocentně jednoho bombardéra, protože shořel, a dva bombardéry byly pravděpodobně také smrtelně zasažené. Jemu se podařilo těsně uniknout. Instinktivně se přikrčil jak se kolem něho snesla sprška bomb uvolněných letadlem nad ním, které se snášely k zemi v podivně obloukovitém pádu. Málem na něho také spadl jeden japonský pilot, který vyskočil ze svého bombardéru a padák měl stále ještě složený. Potom náhlý závan pachu nemrznoucí směsi varoval Bigglese, že má zasažený

chladič, takže se obrátil k západu volaje opakovaně i ostatní piloty k návratu.

Přeživší bombardéry se teď jevily jako izolované skvrny na obloze, většinou směřující zpátky na východ. Také stíhačky byly všelijak rozházené. Ty, které byly nejbliž, se pokusil identifikovat pouhým zrakem. Rozeznal Johnnyho Beaufightera vypadajícího značně pomuchlaně a letícího jen s jedním motorem. Ostatní stroje, Spitfiry a Hurricany se začaly shromažďovat. Za pár minut už ho následovali všichni piloti v jedné dlouhé řadě táhnoucí se po nebi.

Bigglesovi vysadil motor těsně před hranicí letiště, ale podařilo se mu dotáhnout ho klouzavým letem na přistávací dráhu. Vyskočil a sledoval jak Beaufighter dvakrát krouží se zataženým podvozkem a uvědomil si, že budou potíže. Když letoun dokončoval třetí okruh, obrátil se na přistání sledován se zběsile jedoucí sanitkou. Přistál na břicho a nosem se zaryl do země. Biggles se musel usmát, když uviděl Johnnyho jak vyletěl z kabiny a pádí do bezpečné vzdálenosti, než se vůbec obrátil, aby zjistil, jakou škodu to napáchal. Nikdo na světě snad nedokáže prchat tak rychle jako letec opouštějící stroj, který může chytit plamenem. Johnnyho svezla sanitka a její řidič zajel i pro Bigglese.

„To byl mejdan – to byl mejdan!“ ječel Johnny vypadající jako zdivočelý vzrušením. Zdálo se, že si ani neuvědomuje svůj krvácející nos, následek nouzového přistání.

„Myslím, že jsme je tak nějak odradili,“ pronesl Biggles a zazubil se.

Jak tak pomalu jeli k letištní ploše, pokoušel se Biggles spočítat přistávající letouny. Napočítal jich jedenáct.

„Jedenáct ze šestnácti, to není špatné,“ poznamenal. Pak uviděl další stroj, letící velmi nízko, který přehlédl. „Dvanáct,“ opravil se.

Velitel základny už na ně čekal. „Jak to šlo?“ ptal se s úzkostlivým výrazem ve tváři.

„Dali jsme jim pěkný výprask,“ odpověděl Biggles.

„A ty, co zbyly, ty se tudy jistě nikdy nepustí, to vám garantuji. Spousta jich vypustila bomby nad poli, takže asi poletí domů.“

„Kolik jste jich dostali?“

„Nedokážu vám to povědět dokud to nedáme dohromady,“ odpověděl Biggles. „Zachytili jsme je na našem území, takže by mělo být snadné to potvrdit jednoduše spočítáním všech spadlých. Pozemní jednotky musely mít prvotřídní podívanou.“

„Žádné problémy s tajnou zbraní?“

„Vůbec žádné,“ tvrdil Biggles. „Promiňte na okamžik, pane,“ dodal najednou rychle. „Jsem strašně zvědavý, kdo nám chybí. Víím, že jako první šel dolů Scrimshaw. Buď se srazil nebo schválně naletěl jako kamikadze do jednoho Mitsubishe. Něco takového se dalo docela dobře čekat. Prahli totiž vyloženě po krvi.“

Piloti, kteří přistáli, právě sestupovali se svých strojů – všichni kromě jednoho. Ukázalo se, že je to četař z 910. eskadry a má prostřelené rameno. Ambulance ho naložila a rychle ujížděla do nemocnice.

Rychlá prověrka ukázala, že chybějící piloti jsou Ginger, Henry Harcourt, Scrimshaw a ještě jeden důstojník z 910. eskadry. Jeden či dva z těch, co se

vrátili, měli drobná poranění. Všechny stroje však ukazovaly známky odplaty. Bertie prožil pozoruhodný okamžik, když mu dělový náboj, který se prorval do kabiny po straně, utrhl celou podrážku boty aniž by se jen dotkl jeho chodidla, načež uvízl u paty řídicí páky a nevybudil.

„Viděl někdo, co se stalo Gingerovi?“ ptal se znepokojeně Biggles. „Já jsem byl s ním těsně před finišem a tehdy vypadal ještě v pořádku.“

Nikdo neodpovídal. Zjevně nikdo neviděl, že by Ginger padal.

„Třeba vyskočil,“ řekl Biggles. „To platí pro všechny – kromě Scrimshawa. Ten si šel pro svůj pád velkorysým způsobem.“

„Nejsem si jistý, ale mám pocit, že to Henry dostal hned při prvním útoku,“ přihlásil se Tex. „Potom jsem ho už neviděl, ale všiml jsem si nějaké padající mašiny a ta vypadala jako jeho.“

„No, budeme muset počkat.“ Biggles se obrátil na kapitána Boyla, velitele základny. „Kde je komodor?“

„Odjel nahoru na kopec a ještě se nevrátil,“ odpověděl kapitán. „Dobrá show, hoši. Řeknu vám, že se mi ale pořádně ulevilo. Jsem zvědav, proč Japíci nepoužili svojí tajnou zbraň, co?“

„Pravděpodobně pro to byl nějaký důvod,“ pronesl potichu Biggles. „Tamhleto vypadá jako že se vrací komodor Raymond. Někoho to sebou má, kdo je to?“

„To je Henry,“ řekl jako první Algy, když se auto o něco více přiblížilo.

Auto ale nezastavilo a pokračovalo velkou rychlostí přímo k ošetřovně.

„To znamená, že je Henry zraněný,“ usoudil Biggles. „Páni, to je vedro a já jsem úplně vyschlý. Pojdme se napít!“

Ještě než dorazili do důstojnické ubytovny, přidal se k nim komodor Raymond. Usmíval se. „Skvělá show, Bigglesworthi, absolutně skvělá,“ hýřil chválou. „Ještě nikdy jsem neviděl takovou melu. Jednu chvíli jsem napočítal pět Mitsubishů padajících najednou!“

„Co Henry?“ ptal se Biggles.

„Nic moc vážného, ale obávám se, že budete teď mít eskadru o jednoho pilota slabší. Jedna z kulek, které zasáhly jeho stroj, a zapálily jej, mu rozsekla ruku. Vyskočil, ale narazil na strom a má něco s nohou. Mám dojem, že je zlomená.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Smůla. Nevšiml jste si náhodou Gingera?“

„A jejej. Nevrátil se? Ne, toho jsem vůbec neviděl. Ale to není vůbec nic divného, víte. Obloha byla plná padajících strojů. Ale v každém případě pokud by se byl rozhodl vyskočit, tak musel dopadnout na naše území.“

Biggles přikývl. „Kolik bombardérů myslíte, že jsme celkem dostali? My jsme to ještě neprověřovali.“

„Já napočítal dvacet tři těch, co dopadly na zem, ale určitě je spousta těch, co se nedostanou až zpátky domů. Všiml jsem si, že se jich pár snažilo odletět na východ, ale padaly z nich kusy plechu a součásti motorů. Mají to pěkně daleko přes ten celý les až k jejich nejbližšímu letišti. To je ale divné, že po jejich tajné zbrani nebylo nikde ani památky?“

„Skutečně velmi podivné,“ souhlasil Biggles usmívaje se potutelně. „Teď to jdu zapít – jsem vyschlý jako troud. Rád bych, kdybychom si mohli, pane, později

promluvit, ale musím se nejdříve postarat o hlášení o naší útočné operaci dokud to ještě všichni máme v živé paměti. Možná, že byste mohl někoho poslat na frontu k našim pozemním jednotkám, aby zjistil, jestli neviděli, kam padaly naše vlastní stroje. Nemá moc cenu hledat je ze vzduchu ve všem tom nepořádku, co jsme teď nadělali, dokud nebudeme mít nějaké definitivní zprávy, kterých se budeme moci chytit. Místo toho by asi bylo lépe, kdybyste zorganizoval výpravu, která by posbírala všechny zatoulané Japonce, protože já si všiml, že jich hodně vyskakovalo.“

„To rozhodně udělám,“ slíbil komodor. „Tak zatím.“

Biggles sledován ostatními piloty zamířil k důstojnické jídelně.

Kapitola jedenáctá

BIGGLES DĚLÁ ZÁVĚRY

Bylo krátce po obědě, když do haly ubytovny vstoupil komodor Raymond a našel důstojníky 666, eskadry sedící nebo pololežící ve sklápěcích křeslech, neboť byl právě ten okamžik, kdy je ve dne největší horko a to bylo momentálně skutečně obtížně snesitelné. Konverzace se stále ještě stáčela k tomu rannímu protiútok, neustále novější podrobnosti se vynořovaly a letci je s gustem dávali ostatním k dobru, některé veselé, jiné tragické.

„Žádné zprávy o Gingerovi, pane?“ zeptal se Biggles, když komodor vstoupil a ostatní se shromáždili kolem něho.

„Ani slovo. Mimochodem, nevíte, jak je na tom Mackail?“

„Telefonoval jsem do nemocnice asi tak před půl hodinou,“ odpověděl mu Biggles. „Je na tom pořád stejně – rozhodně ne hůře. Momentálně si ale dělám starosti o Ginger.“

„Dotazujeme se všech jednotek podél frontové linie,“ ujišťoval ho komodor. „Tolik strojů se zřítilo na tak malé ploše, že je velmi obtížné vystopovat jednotlivé letadlo. Kolik bombardérů jste asi sundali, kdž jste to teď spočítali?“

„Vychází nám dvacet šest jistých, deset pravděpodobných sestřelů a nejméně třicet poškozených.“

Raymond se spokojeně usmál. „Vy jste, hoši, moc skromní. Jenom na naší straně je jich dole třicet jedna a několik jich bylo vidět, jak míří domů, ale rychle ztrácejí výšku.“

Biggles přikývl. „Prima. Jestli se brzy o Gingerovi nic nedozvíme, tak vezmeme ty mašiny, které se dají ještě použít a pokusíme se lokalizovat jeho letadlo. Už odevzdal váš lékař hlášení o seržantu Grayovi?“

„Ano.“

„Copak tam píše?“

„Je trochu překvapený, protože stav těla je poněkud neobvyklý. Ale nic, co by svědčilo o příčině smrti, nemůže náš doktor vůbec najít, i když jí přičítá selhání srdeční činnosti. Podivná věc je, že seržant Gray vůbec žádný alkohol nepil.“

„To jsem mu mohl říct rovnou,“ zabručel Biggles. „Žádné stopy po nějakém jedu?“

„Žádné. Nejsou ani žádné známky po nějakém sebevražedném úmyslu.“

„Ani být žádné nemůžou,“ pronesl Biggles chmurně.

„Proč ne?“

„Protože *byl* Gray zavražděn.“

Letecký komodor zůstal na Bigglese nedůvěřivě zírat: „Cože, to myslíte vážně?“

„Tohle není zrovna vhodná příležitost k vtipkování.“

„Mluvíte tak, jako kdybyste si byl jistý, že byl Gray zavražděný!“

„Teď jsem o tom naprosto přesvědčený.“

„Ale proboha, kdo by zabíjel seržanta Graye?“

„Tohle už jsme kdysi prodiskutovali, vzpomínáte si? Kterýkoli nepřátelský agent ho mohl zabít. Zabít, aby mu zabránil promluvit. Myslím, že teď už vím, kdo to udělal,

ale dokud nemáme žádný důkaz, nerad bych někoho jmenoval. Ostatně doufám, že to bude velice brzo.“

„Já žasnu,“ vypravil ze sebe komodor a vypadal značně ořeseně, „Vy jste tedy neztrácel čas!“

„Já nemám čas proto, abych ho ztrácel – život je příliš krátký. Kromě toho Indie v létě není právě moje představa ráje. Chci tady tu práci rychle dokončit, abych se mohl vrátit domů.“

„A co ta tajná zbraň? Podle toho, jak jste se choval, když jste letěl zarazit tu japonskou bombardovací formaci, tak jsem usoudil, že o tom máte už nějakou svoji představu, ale nechtěl jsem na vás naléhat.“

„Mám už více než představu,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Já už vím, co to je. Jenomže to není žádná tajná zbraň jako taková, ale něco, co bychom mohli nazvat v jiných podmínkách a za jiné situace jako chytrý trik.“

Komodor Raymond vypadal jako kdyby ho zasáhl blesk. „Vy mi tady jen tak říkáte, že jste objevil – že jste se dopátral, že jste vyřešil tu záhadu?“

„Řekněme – skoro. Ale rozhodně už jsem se dostal tak daleko, že vidím základ toho triku.“

„Ale to je naprosto skvělé!“ vykřikl komodor Raymond neovládaje zcela své pocity. „Hned ohlásím maršálovi letectva, že už jsme té jejich tajné zbrani přišli konečně na kloub!“

„To jsem zrovna neřekl,“ namítl Biggles. „Řekněme to raději takhle: když jsem dostal tenhle oříšek k rozlousknutí, zjistil jsem, že se k němu může člověk dostat asi ze dvou různých úhlů. To první bylo najít skutečnou zbraň a dozvědět se, jak nám způsobuje všechny ty ztráty. To druhé bylo, zarazit to. První věc už se podařila, ta druhá je ale ještě pořád tak říkajíc v luftě.“

Musíme být velice opatrní. Jakmile by si nepřítel uvědomil, že jsme se mu koukli do karet, tak najednou zmizí jako pára nad hrncem, aby to třeba zkusil zase někde jinde s nějakou jinou variantou tohoto triku. My mu musíme nahodit návnadu a zaseknout rybu ještě než si uvědomí, že po ní jdeme. Jak to tak ale vypadá mám starosti, že už možná začíná něco nekalého tušit.“

„Proč?“

„Kvůli tomu, co se stalo dneska ráno. Ví přece, kolik strojů jsme dali dohromady a poslali nahoru a ví také, kolik se jich vrátilo. Jinými slovy, teď už bude vědět, že jedenkrát jeho tajná zbraň selhala. Je sice pravda, že si může myslet, že to bylo třeba štěstí nebo třeba tím, že to byla příliš krátká operace. To je také to, v co doufám já. Nicméně, on může pravdu uhodnout. Je dokonce i možné, že mě viděl, jak mu tu jeho zbraň neutralizují.“

„To jste sám opravdu udělal?“

„Na tomhle letišti přímo před vašima očima.“

Komodor se podíval na Bigglese pohledem plným nevěřící podezíravosti. „To si ze mě děláte legraci?“

„Mějte slitování, pane. Co jsem kdy provedl, abych ve vás vzbudil dojem, že jsem nějaký nezodpovědný humorista?“

„Kde je tedy ta zbraň?“

„V mé kapse. Chcete ji vidět?“

„To rozhodně chci.“

V absolutním tichu vložil Biggles ruku do kapsy a vytáhl malou tabulku čokolády. „To je ono.“

Nikdo nepromluvil. V rozpačitém tichu se komodor podíval nejdříve na tabulku čokolády, potom na Bigglese, jehož obličej byl bez jakéhokoli výrazu. „Zbláznil jste se, člověče?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Vy byste se zbláznil, kdybyste si chvíli pochutnával na tomhle produktu cukrářského sortimentu.“

Do očí komodora se pomalu začínalo vkrádat světlo prozrazující, že v tom Raymond začíná mít jasno. Ve skupině shromážděných důstojníků to zašumělo.

Komodor pohleděl konečně Bigglesovi přímo do tváře: „Nevadilo by vám, kdybyste nám to vysvětlil?“

„Chci vám to říct všechno, tedy pokud to vím.“ odpověděl mu Biggles. „Myslím, že je mou povinností to udělat už nyní, i když je pohádka ještě nekompletní. Při téhle detektivní práci král čmuchalů, jistý Sherlock

Holmes, udržoval tradici takovou, že si všechny stopy, vodítka a všechno možné nechával pěkně pod kloboukem až to měl všechno hezky pohromadě a pak to řešení jako najednou vybalil s obrovskou pompou pod udiveným nosem svých společníků. Tato praxe, musím k politování konstatovat, je stále ještě napodobována mnoha jeho méně slavnými a skromnějšími kolegy v profesi. Jak jsem řekl, je to k politování, protože je to hloupé a sobecké a ze všech možných ryze praktických důvodů nesmyslné. Kdyby Holmese náhodou přejela drožka nebo by náhodou zemřel, jeho tajemství, výsledek jeho pátrání, by s ním byl odešel pod drn a zločincům by všechno nakonec prošlo. V našem případě já nehodlám riskovat, že se stane něco takového. Jestliže ten tchoř, co operuje na tomhle letišti, klidně zabil Graye, tak by stejně klidně vrazil nůž i do mých žeber, kdyby věděl, že po něm jdu. V případě, že se to stane, budete mít vy šanci pokračovat, takže tady je jádro toho, až kam jsem se dostal. Je to trochu dlouhé povídání, ale až skončím, tak budete vědět přesně co se stalo a jak na tom vlastně teď jsme. Taffy, stoupni si ke dveřím a nikomu nedovol, aby

se k nim třeba jenom přiblížil. Texi a Ferocity – vy si vezměte na starost okna a udělejte to samé. Promiňte, že se chovám takhle dramaticky, ale nemůžu riskovat, že to někdo jiný uslyší. Ostatní si udělejte pohodlí. Máme před sebou celé odpoledne a je stejně příliš velké horko, aby se dalo něco jiného dělat. A navíc, já ještě nejsem na další krok tak úplně připravený. Ale poslechněte si teď, co jsem vypátral.“

Biggles se uvelebil v křesle a zapálil si cigaretu.

„První, co mě na té tajné zbrani zarazilo bylo to, že ji vynalezli Japíci,“ začal své vyprávění. „Japonci totiž obvykle věci nevynalézají – alespoň ne mechanické povahy. Oni jsou skvělí v kopírování vynálezů těch druhých. Okopírují všechno – dokonce i svůj jazyk okopírovali podle čínštiny. Musíte přiznat, že by bylo opravdu divné, kdyby najednou vynalezli takovou věc jako třeba paprsek smrti, nad kterým si lámou hlavy spousty západních vědců. Z toho důvodu jsem postupoval na základě hypotézy, že ta smrtelná zbraň není technického charakteru. Další její typický rys byla prazvláštní nedůslednost při použití. Letouny, které proletěly Čínskou cestou bez problémů a vrátily se zpět na základnu bez nejmenšího škrábnutí byly proti této zbrani najednou imunní. Ptám se, proč? Jestliže se občas jevila jako nesmírně účinná, proč se při jiné příležitosti jevila jako absolutně k ničemu? Přitom poloha letadla, povětrnostní podmínky a vlastně úplně všechny podmínky zásobovacího letu naprosto stejné. Něco zjevně stejné být ale nemohlo. Co to bylo? Byl tady také ještě jeden fakt, který mne velice zaujal a připadal mi podivuhodný. Ztrácely se nám jenom ty stroje, které letěly ze západu na východ. Ty stroje, které vyletěly z

Chungkingu do Indie dosáhly svého cíle naprosto v pořádku. Opět se ptám, proč? Nějaký paprsek, nebo záření či jiná zbraň by rozhodně působila stejně bez ohledu na směr, kterým letadla letí. Člověka taková fakta přímo nutí, aby začal přemýšlet o tom, že ať se děje cokoli, je to výsledkem něčeho, co začíná tady na zemi a ne ve vzduchu. Zcela jasně to nemohlo začínat v Chungkingu. Neexistuje také žádné mezipřistávací letiště, takže to vypadalo na potíže v Jangpuru. A ať se tam stalo cokoli, tak se to vždycky stalo, zhruba řečeno, letadlu.

No a jak víte, každé letadlo se skládá ze tří hlavních částí – karosérie, motoru a pilota. Jestliže selže byť jediná z nich, selže i celé letadlo jako takové. Takže i když by došlo k zasažení jenom jedné z nich, výsledek bude vždycky stejný – letadlo do cíle nedoletí. Následující otázka tedy byla – která část to je? Rozhodl jsem se, že budu všechny tři části zkoumat jednu po druhé, pěkně popořadě. Upřímně řečeno, podezíral jsem nepřítele, že nám sabotuje buď karosérii nebo motory nebo piloty. Nakonec jsem nebyl daleko od pravdy, jak uvidíte. Myslím, že to ode mne bylo zcela přirozené a byla to ta první věc, která by napadla asi každého. Problémem tedy bylo jenom zjistit, jak ta sabotáž probíhá a co je předmětem sabotáže.

Nedokázal jsem ale vymyslet nic jiného, než otestovat si to všechno v praxi, takže jsem se rozhodl letět z Jangpuru do Čangkingu. Nebylo to zrovna to, čemu byste asi řekli fascinující pokus, protože mám rád svůj život jako každý a vlastně jsem ho dával v sázku, proti holé teorii. Absolvoval jsem ten let s Bargentem, původním pilotem toho letadla, a nestalo se vůbec nic.

Proč se nic nestalo? Podle mého postupu při prošetřování celého toho případu odpověď nebyla těžká. Nestalo se vůbec nic, protože než jsem vlezl do kabiny, tak nikdo jiný, kromě Frayla, mechanika a Bagenta nikdo neměl ani tušení, že do vzduchu půjde právě náš stroj. Udělal jsem taková opatření, aby o tom nikdo nevěděl. V každém případě jsem udělal tohle rozhodnutí tak nečekaně a tak rychle, že nikdo neměl čas jakkoli letoun poškodit. Bylo připravováno jiné letadlo a jsem si jistý, že kdybych letěl s ním, tak by bývalo nedoletělo. V každém případě, tohle byla první zkušenost. Dokázal jsem si, že když neočekávaný pilot poletí neočekávaně neočekávaným letadlem tak prostě musí doletět. To bylo zcela v souhlasu s mou teorií a závěr byl tudíž jasný. V Jangpuru operuje sabotér, člověk, který ví, který stroj má letět příště podle letového rozvrhu. Zdálo se mi docela přirozené předpokládat, že co se děje v Jangpuru, děje se také u nás tady. Druhý let do Jangpuru jsem ale neriskoval. Podruhé to nemuselo vyjít.“

Biggles si zapálil druhou cigaretu, zhluboka vdechl a vypouštěje pomalu kouř mezi slovy rozhovořil se dál.

„Druhý pokus jsem přišel udělat tady. Potvrdil mi můj názor. Oficiálně jsme jenom spojová eskadra, takže nikdo – a tím nikdo mám na mysli našeho sabotéra – nemohl čekat, že se náš Mosquito najednou zvedne a odletí si do Barmy. Opět mi to prošlo – přesně z tohoto důvodu. To, že na scénu se dostavil Angus jsem neměl ve svém programu. On přiletěl tam k řece za mnou na základě svého vlastního rozhodnutí. Ale všimněte si jedné věci! Doslechl jsem se, že v ubytovně došlo k dohadování, kdo poletí doprovodit Tuga. To musel sabotér slyšet, protože měl čas sabotovat Angusův stroj

ještě než se zvedl ze země. To všechno podporovalo mojí teorii.“

„Ale Tug Carrington se vrátil na řeku,“ připomněl komodor Raymond. „Jak si vysvětlujete, že se nikdo nepokusil, jestli se nemýlím, manipulovat také s jeho strojem?“

„Ze zcela jasného důvodu. Nebral si letadlo odtud. On letěl námořním letadlem a musel si pro něho dost daleko dojet. I když by o tom ten sabotér věděl, neměl čas se k němu dostat dřív.“

„No ovšem, to jsem přehlédl,“ odvětil letecký komodor a rozpačitě si odkašlal.

„Chudák seržant Gray nám nevědomky poskytl další článek v řetězu důkazů,“ pokračoval opět Biggles. „A ten byl skutečně alarmující. Už jsem vám říkal, že když jsem seskočil do lesa vedle jeho havarovaného stroje, nic jsem tam nenašel. To nebyla tak úplně pravda. Něco jsem přece jenom našel, ale v té době jsem tomu nepřikládal žádný nebezpečný význam. De fakto jsem to zahodil a už jsem na to ani nepomyslel. Byl to čtvercový kousek růžového papíru se jménem britského výrobce cukrovinek. Když jsem ale našel přesně stejný kousek papíru v hangáru letky A, když tam byl seržant Gray, jak jsme si všichni mysleli opilý, začal jsem si klást otázky. A ještě něco jiného bylo v té kanceláři, co probudilo moje podezření. Byl to šálek od kávy. Když jsem tam přišel poprvé, tak jsem poslal pro kávu a Gray to všechno vypil.“

Když jsem se vrátil několik hodin nato, ten šálek kávy byl stále ještě teplý. Na to jsem neměl žádné jiné vysvětlení, než že někdo donesl Grayovi další čerstvou kávu. Gray byl sotva v takovém stavu, aby si ji přinesl

sám. Kdyby jí býval chtěl a byl v pořádku, tak si prostě zašel na kávu do kantýny naproti. Ale osoba, která mu tu kávu přinesla, potřebovala nějakou záminku, aby tam mohla ke Grayovi jít, kdyby jí náhodou někdo zpozoroval. A ta osoba měla dobrý důvod k takové opatrnosti. Náš sabotér šel totiž Graye zabít ze strachu, že Gray začne mluvit. Kdyby Gray žil, trval by na tom, že nebyl vůbec opilý a byl by schopen to i dokázat. To by pak vedlo k otázce, jestli i jiné případy opilství na základně – a vy víte, že takové případy se vyskytly – byly skutečně případy opilství nebo zda se piloti stali obětí nějaké záhadné východní choroby? Sabotér si samozřejmě nepřál žádnou takovou diskuzi, to je nám jasné. Postupně, jak se mi jednotlivé věci spojovaly, začala se vynořovat celá pravda. Víte, Johnny mi tenkrát, když zabili Moorvena, řekl, že si mezi sebou prohodili letadla a já jsem už měl podezření, že je to pilot a ne letadlo, se kterým někdo manipuluje.

A teď mi dovozte, abych se vrátil ke svému prvnímu letu dneska ráno. Nastražil jsem past. V důstojnické jídelně jsem instruoval dva piloty, aby si vzali dva stroje a letěli nad Barmu. Byli to Ginger a Johnny. Neřekl jsem nic o sobě, přestože jsem také hodlal letět.“ Biggles udělal pauzu a usmál se.

„Chtěl jsem, aby sabotér zareagoval. Chtěl jsem, aby sabotoval oba stroje, ale ne ten můj. Riskoval jsem vlastně jenom velice málo, protože jsem nezamýšlel pustit ani Johnnyho, ani Gintera do blízkosti Barmy, ani je nechat ve vzduchu tak dlouho, aby ta tajná zbraň mohla začít působit. Přistáli jsme v Gayharu a seděli na zemi a nechali motory běžet. Jenomže se věci nevyvinuly tak jak jsem to plánoval a přiznávám se, že to byl šok,

když Johnny omdlel. Čekal jsem, že to bude Ginger. Maje na mysli neustále seržanta Graye byl jsem připraven na to, že je najdu ve stavu připomínajícím opilost, ale ve skutečnosti v komatu jako důsledek působení nějakého dosud neznámého narkotika.“

„No to se mi teda líbí!“ vykřikl Johnny podrážděně.
„Jak jste mohl vědět, že nás nechtějí prostě otrávit?“

Biggles se musel smát Johnnyho rozhorlení. „Kdyby tou tajnou zbraní byl jed, tak by asi nebylo nutné jít zabít seržanta Graye, že ne? Ten by přece musel zemřít otravou tak jako tak. Já jsem si byl naprosto jistý, že tou látkou je nějaká silná droga a ne jed. Jak vám vzápětí vysvětlím, pro použití drogy mluvily velmi silné důvody. Od toho nálezu růžových papírků jsem usuzoval, že jí rozšiřují ve žvýkačce, jejíž nález v kabině by nevyvolal žádné podezření. Dostat ji do strojů, určených k letům nad nepřátelským územím nebyla žádná těžká věc. Pak si ale představte moje zděšení a úžas, když mi Johnny tvrdil, poté co se vzpamatoval, že se žvýkačky ani nedotkl a že vlastně v jeho kabině žádná ani nebyla! Byl jsem absolutně vyvedený z míry. Vypadalo to, že jsem se ve všem mýlil! Ale když jsem potom prohlédl Johnnyho mašinu, našel jsem na podlaze kabiny obal od čokolády, věděl jsem, že mám pravdu. Ten obal totiž byl potištěný stejnou firmou, která stála na obalech žvýkaček – Charneys, Londýn. Změnili jenom metodu. Místo žvýkaček teď naplnili drogou čokoládu. Stejnou značku čokolády jsem pak našel v Gingerově mašině. Náhodou se jí ani nedotkl. Kdyby jen ochutnal, skončil stejně jako Johnny. Kdyby Johnny měl alespoň za mák rozumu, byl by mi prozradil, že snědl čokoládu, že?“

„To se mi líbí,“ protestoval zase Johnny energicky. „Já přeci nečtu lidem myšlenky! Mluvil jste celou tu dobu jenom o žvejkačce!“

„Jsou to všechno cukrářské výrobky,“ prohlásil Biggles. „Další otázkou bylo, proč ten sabotér najednou používá čokoládu místo žvýkačky? To mě chvíli trápilo. Potom jsem ale narazil pravděpodobně na správné vysvětlení. Náš sabotér si konečně uvědomil, že Johnny se vždycky v pořádku vrací, protože nesnáší žvýkačku, takže na něho nalíčil v kabině čokoládu. A dostal ho. Kdyby byl Johnny letěl opravdu nad Barmu, tak by tady teď s námi nebyl.“

„Kamaráde.“ přerušil ho Bertie. „Co ale tvoje letadlo? U tebe nebyla žádná žvýkačka nebo čokoláda?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože, hochu, jsem nikdy ani v nejmenším nedal najevo, že pojedu na hlídkový let. Jediná osoba, která o tom věděla, jsem byl já sám. Na to jsem si dal moc dobrý pozor. Za předpokladu, že zůstanu na zemi mi sabotér nemusel dávat žádné drogy. Takovou pozornost věnoval výhradně strojům určeným v denním rozkazu k létání. Jinak by se mohli k návnadě dostat úplně nesprávní lidé a důsledkem by byl nežádoucí zmatek. A přesně to se stalo seržantu Grayovi. Johnny se žvýkačky nikdy ani netkne. Před týdnem se dokonce vrátil s balíčkem žvýkačky stále ještě v přihrádce kabiny, kam jí sabotér uložil. Když Gray prohlížel zevrubně celý stroj, jak také bylo jeho úkolem, našel tu žvýkačku. Vzal si ji, začal žvýkat a zkolaboval. Všichni jsme si mysleli, že je opilý. Ale nebyl. Byl jenom nadopovaný drogou. Totéž se stalo včera. Já bych se vsadil, že když se Johnny vrátil z

hlídky, při které zahynul Moorven, že měl zase v přihrádce balíček nedotčené žvýkačky, že je to tak? Mám pravdu, Johnny?“

„Teď, když mi to připomínáte, tak si vzpomínám, že jsem tam ten balíček viděl.“

„Přesně. Gray ho objevil. A opakoval se stejný proces. Zatraceně, ten chudák Gray nám skoro oznámil, co se stalo. Vždyť přece říkal doslovně, že to tam tak „přemílá“ a myslel tím, že tam sedí a žvýká to, ale nikdo z nás to nebral doslovně, nikdo mu nevěřil. Pak ztratil vědomí. Vědělo se, že čekáme, až se probere, abysme ho mohli vyslechnout. To se nikdy předtím nestalo a ani stát nemohlo. Sabotér si uvědomil, že by se nám Gray mohl zmínit o té žvýkačce. Takže musel být potichu zavražděn. A my už teď víme, proč se vždycky Johnny a Scrimshaw vraceli v pořádku. Nikdo z nich se žvýkačky ani nedotkl.“

„To je ďábelský plán,“ zamumlal komodor. Jeho výraz nasvědčoval tomu, že se nemůže s takovou představou stále ještě jen tak smířit.

„Ďábelský plán, ale příšerně efektivní,“ odpověděl mu Biggles. Co se děje až dosud, je jasné. Pilot odstartuje. Dříve nebo později objeví v letadle žvýkačku, začne žvýkat. Droga začne ihned působit. Potom už je příliš pozdě na to, aby proti ní cokoli udělal. Johnny mi pověděl, jak mu najednou před očima všechno splývalo a točilo se. Přestal ovládat své končetiny. Stroj tedy nadále neovladatelný, začne padat, rozbije se a pilot je zabit. Velmi jednoduché, ale jak jsem říkal, velice efektivní. Tím se také vysvětluje ten tajemný interval mezi pádem jednotlivých strojů. Čas, kdy pilot spadl, závisel přímo na době, kdy se rozhodne vzít žvýkačku. Včera takhle spadli

tři piloti. Moorven objevil drogu jako první. První také spadl. Strčil si žvýkačku do pusy a papírek upustil na podlahu, kde jsem jej našel já.“

„Děsné,“ zašeptal komodor.

Biggles pokračoval: „Některým lidem se může tenhle systém dávání žvýkaček přímo do kabin pilotů zdát velmi riskantní a příliš nahodilý. Přitom ale má šanci uspět lépe než třeba bomba. Každý by si bomby okamžitě všiml – žvýkačky ne. Čím víc o tom člověk přemýšlí, tím ďábelštější a lstivější se ten plán zdá. Nic nemůže vypadat neškodnější než žvýkačka, nic nepůsobí tak naprosto přirozeně. Spousta pilotů pravidelně žvýká, když pilotují letadlo. Dělali jsme to skoro všichni a všichni jsme nechali tu a tam na podlaze obal od žvýkačky. Při dlouhém letu je téměř jisté, že pilot tu žvýkačku objeví a když už ji má, devadesát devět procent ze sta si ji i vyzkouší. Samozřejmě, tu a tam jsou nějaké výjimky jako u nás Johnny a Scrimshaw. Scrimshawa je mi líto. Ve vzteku ztratil hlavu – prakticky zahodil svůj život. Jenomže ani takové výjimky jako Scrimshaw a Johnny by věčně neunikaly. Jak jsme viděli, žvýkačku vystřídala čokoláda. Kdyby se ukázalo, že nemají rádi čokoládu, bezpochyby by je za čas sváděli sušenkami, popcornem, nebo kyselým dropsem. Dřív nebo později na ně musela přijít řada.“

„To je děsivá představa,“ poznamenal komodor.

Biggles přikývl a pokračoval: „Celé tohle ďábelské schéma, má jeden veliký háček. Jakmile se jednou odstartuje, nesmí za žádných okolností selhat. Kdyby se droga dostala do rukou těm nesprávným lidem, začali by nám padat lidi po celém letišti a celá hra by byla u konce. Nepochybně se to jednou či dvakrát stalo. Když jsem

sem poprvé přijel, bylo tady několik případů opilosti. Ti muži ale nebyli opilí. Jako Gray byli prostě nadopovaní. Jenže kdo na to mohl přijít? Ovšem, příliš takových případů by vyvolalo otázky a vyšetřování. Proto jak vidíte, nebyl vybrán smrtící jed, ale droga. Představte si, že otrávení lidé okamžitě umírají. To by byl poprask a celý ten rafinovaný plán by byl odhalen. Následky užití drogy jsou přitom jiné, než následky požití alkoholu – což je, mimochodem, také droga.“

„Víte, jakou drogu používají?“ zeptal se komodor Raymond nedočkavě.

„Ještě ne. Ale stejně na tom moc *nezáleží*, že ne? Východ je přece zaplavený drogami všeho druhu – opiem, hašišem, bhangem, charsem, qhatem a bůhví čím ještě. Náš příští úkol je zjistit, kdo je ten d'ábel, co tady distribuuje tu látku.“

V tomto okamžiku zaječel Taffy, který stále ještě hlídal dveře. „Tamhle jde Ginger, koukejte!“ křičel jako bez sebe. „Pane, ten ale vypadá!“

Za okamžik se ve dveřích objevil Ginger. Bez čepice, zalitý potem, od hlavy až k patě pokrytý šedým prachem, který se nalepil na souvislou vrstvu bahna. Ale usmíval se.

„Zdravím vás, hoši,“ přivítal je a jak byl špinavý tak se sesul do nejbližšího nabízeného křesla. „Krucinál, to je ale podnebí... a ta země!“ zamumlal procítěně.

Kapitola dvanáctá

DUCH ORIENTU

Všichni Gingera nadšeně vítali.

Když opadla všeobecná vřava, nedočkavě se ptal Biggles: „Kde jsi celou tu dobu byl, člověče?“

„Většinou jsem byl na cestě. A pěšky,“ zněla otrávená odpověď. „Šel jsem míle a míle. Občas jsem sehnal stopa na vozíku s volkem. Na silnici jsem naštěstí narazil na jeden džíp a ten mě hodil až do Kalkaty.“

„Co se ti stalo?“

„Nic úžasného,“ Ginger mávl nazlobeně rukou. „Dohonil jsem pár bombardérů a chtěl jsem zkusit hattrick. Měl jsem vždycky takovou ambici dostat, abych tak řekl, tři mouchy jednou ranou. Naneštěstí už mi nezbývalo dost munice, takže jsem se musel dostat pořádně blízko.“ Ginger se žalostně usmál, „Jenže se mi to povedlo až moc blízko. Myslel jsem, že se jejich střelec dívá na druhou stranu, ale asi ne. Jakmile jsem se mu totiž odkryl, tak našil takovou dávku, že mi to skoro urazilo motory od rámu. Musel jsem vyskočit.“

„A dostal jsi ho?“ ptal se nedočkavě Ferocity.

Ginger smutně zavrtěl hlavou. „To je na tom to, co mě nejvíc štve. Nevím. Nemohl jsem se tam zdržovat dost dlouho, abych to viděl na vlastní oči.“

Piloti se rozesmáli. „Dolů jsem se dostal v pořádku – doprostřed nějakého rýžového pole asi o tisíce akrech. Z bláta rostla rýže, představte si to. V životě rejži už nechci vidět. A to je všechno. Co to tady je za schůzi – volební agitace, nebo co?“

„Ne tak úplně,“ odpověděl Biggles. „Běž se umýt a převléknout a stihneš akorát svačinu.“

„Myslím, že je to docela dobrý nápad,“ zamumlal Ginger vstávaje z křesla. „To je život!“

Když odešel, rozproudila se znovu debata.

„Musíme s tím honem pohnout,“ pobízel ostatní Komodor. „Jsem strašně zvědavý na zbytek vašeho pátrání. Když vstoupil Ginger, tak jste právě mluvil o tom, že tady byl, či předpokládám stále ještě je, nepřátelský agent v akci. Předtím jste ale říkal, že víte, kdo to je. Koho tedy podezíráte?“

„Vašeho geniálního Lal Dina.“

„Toho usměvavého stewarda!“ Komodor vypadal, že tomu nemůže uvěřit.

„Ano.“

„Ale ten nemá u letadel co dělat.“

„Třeba tam nemá co dělat, ale je tady tak všeobecně známý, že pochybuji, že by si někdo dovolil něco namítat, kdyby ho uviděl jak prochází kolem. Podle toho, co mi řekl Johnny, to vypadá, mimochodem zcela ironicky, že sabotér dával drogy ve žvýkačkách seržantu Grayovi, aby je dal do kabin. Což je neuvěřitelně vychytralé. Samozřejmě, že Gray neměl nejmenší tušení, co to dělá. Lal Din – nebo kdo to je – mu jí pravděpodobně dal s nějakou poznámkou jako třeba, že je to zdarma, nebo dárek od lidí u nás doma. Takové odůvodnění nemohlo vzbudit sebemenší podezření nebo otázky. Z toho ještě jasněji vyplývá, proč musel být seržant umlčený. Kdybychom mu bývali mohli položit pár otázek, vyšlo by najevo, že jediná věc, která mu přešla přes rty byla právě ta žvýkačka. Určitě by si

vzpomněl kde ji vzal, jak se dostala do letadla a kdo mu ji dal.“

„Kdybychom drželi hlídky, mohli bychom chytit toho tchoře při činu,“ navrhoval komodor.

„Kdybychom drželi hlídky,“ odporoval mu Biggles. „začne o tom nejspíš mluvit celá základna. Stačí jediné slovo a náš obchodník s drogami vezme nohy na ramena. Já si jsem zatracené, jistý, že je to Lal Din. On stejné není ten, za koho se vydává. Snaží se vypadat jako barmský Číňan a také jako takový do jisté míry mluví anglicky. Ale jeho akcent je trochu příliš důrazný na člověka, který žije celý život jenom v Barmě a navíc slouží dlouhou dobu u britských jednotek. Já bych řekl, že v jeho žilách koluje určitě japonská krev. A stejně jsem dneska ráno začal postupovat na základě domněnky, že Lal Din je ten náš nepřátelský agent. Zařídil jsem to tak, aby byl přítomen, když jsem instruoval mužstvo o dnešním letu v důstojnické jídelně, protože jsem ho požádal o balíček cigaret. On tam stál s cigaretami na podnose zatímco jsem vysvětloval jaký je bojový úkol. Takže to on věděl, nebo spíše myslel si, že ví, které stroje poletí. Já jsem mu schválně dal dostatek času, aby udělal svou špinavou práci. Přesně tak se to určitě stalo už předtím. Jako steward v důstojnické jídelně slyšel Lal Din veškerou konverzaci a možná i četl denní rozkaz na nástěnce. On byl tady v jídelně, když Angus žádal Algyho o dovolení doprovázet Tuga, když pro mne letěl Tug s námořním letadlem. Mimochodem vás možná bude zajímat, že všechna letadla, která se měla dneska zúčastnit protiútoky proti té formaci japonských bombardérů, měla na palubě tu drogu – včetně těch Spitfirů, o které jsem vás žádal, abyste je zavola zpátky. Před tím hlídkovým

letem jsem obešel každý stroj a vybral ty drogy z kabin. Proto jsem říkal, že jsem zneškodnil tu tajnou zbraň přímo vám pod nosem.“

„Já jsem si už říkal, co jste to tam dělal, když jste běhal od letadla k letadlu,“ přerušil ho komodor.

„Ted' už tedy také chápete, co jsem měl na mysli, když jsem říkal, že ten sabotér něco tuší. Asi je jednodušší tu drogu do letadel dávat, než ji pak z letadel zase získat po návratu na základnu. On si ted' pravděpodobně láme hlavu tím, proč se tolik letadel vrátilo bez nehody a ještě víc ho zmate, až zjistí, že ta nadopovaná žvýkačka byla snědena, nebo přinejmenším prostě zmizela. Musíme si dát pozor, aby se nedopátral pravdy. Proto a čistě jenom z tohoto důvodu jsem neučinil zcela obvyklé opatření, totiž postavit k těm strojům hlídky ihned po návratu na letiště. Tenhle sabotér, ať je to kdo je to, je velice prohnáný a jakmile by si všiml, že hlídáme stroje, nejenom že by se držel hezky daleko, ale mohl by nám zmizet úplně. Já bych mu radši poskytl dost dlouhý provaz, aby se na něm mohl oběsit – on i jeho další agenti. Ovšemže předpoklad, že operativcem na této záldadně je Lal Din vůbec neznamená, že on je ten hlavní strůjce celého diverzního plánu nebo že působí sám. Je daleko pravděpodobnější, že je za ním nějaká velká organizace. Podobní agenti jsou nasazeni v Jangpuru, na Cejlonu, a jinde. My ale nevíme, kdo to je. Než se pokusíme celou tu síť zlikvidovat, musíme je odhalit. Až udeříme, musí to být jedním zátahem a načisto, abysme dostali i ty mozky v pozadí. Musíme zjistit, jak se ta droga dostává do všech cukrářských výrobků. Zatím si můžeme být jisti jenom tím, že k tomu nedochází už v Británii, protože firma

Charneys, která je vyrábí, patří k těm nejstarším a nejsolidnějším dobře zavedeným továrnám. Ta je mimo veškeré podezření. Je jasné, že se někdo zmocňuje zboží na téhle straně a naplňuje jej narkotiky. Ne všechno, samozřejmě, ale jen jisté množství, které si drží po ruce, čekaje na vhodnou chvíli. Je tu někdo, kdo má ke zboží přístup, když opustí Anglii. Musíme ho najít, jinak se totiž zjistí, že nadopovaná je žvýkačka a čokoláda a objeví se jiné druhy zboží. To by pak znamenalo zničit tisíce tun absolutně zdravých a hodnotných potravin, které by se mohly třeba jenom zdát podezřelé.“

„Ehm, zcela souhlasím,“ přiškrčeně pravil komodor a odkašlal si.

Biggles na něho tázavě pohlédl. „Copak, pane, nelíbí se vám něco na té teorii?“

„Ale ne.“ Raymond se usmál, takovým divným pokřiveným úsměvem. „Jenom jste se mnou dost otřásl, to je všechno. Ani ne tak díky povaze celé téhle záležitosti, jako tím, jak jste na to přišel.“

„A to jsme ještě neskončili,“ potřásl Biggles starostlivě hlavou. „Jsme teprve v půli cesty. Předtím, než uděláme další krok, si musíme všechno pořádně naplánovat. První otázkou, která se nám naskýtá, je co uděláme s ostatními letišti, která jsou stejně postižená? Samozřejmě nejjednodušší věcí na světě by bylo jít a oznámit velitelům tamních základen, že si jejich piloti mají odvyknout na cukrářské výrobky. Jenže jestli něco takového uděláme, je absolutně jasné, že se o tom dozví i nepřítel. Bezpečnější plán by byl, kdybychom všechny letouny drželi zatím na zemi – kromě nouzových situací a nedělali žádná jiná opatření. Pokud nebudeme připraveni zareagovat do čtyřiašedeseti hodin, pak se obávám bude

nutné ostatním základnám oznámit, co nám způsobovalo takové ztráty. Ale ještě než uděláte něco takového, dejte mi prosím, ještě pár hodin šanci.“

„Mně se zdá,“ řekl komodor Raymond, „že první věc, kterou musíme udělat, je zjistit mimo veškerou pochybnost, že tím agentem u nás je Lal Din.“

„A co potom?“

„Potom ho zatkneme a přinutíme, aby promluvil.“

„A co když nepromluví? Připravíme se o jedinou šanci. Nesmíte zapomínat, že jestli je to, co si myslíme, že je, tak je zároveň naším jediným kontaktem na nepřátelskou organizaci.“

„Ale já mám na mysli především naléhavost celé té záležitosti,“ odporoval komodor. „Kdyby vyšlo najevo, že on je skutečně ten člověk, kterého hledáme a dokázali bysme jej přinutit, aby nám prozradil jméno svého zaměstnavatele, tak bysme mohli ihned udeřit a všechno vyčistit najednou.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To je riskantní. Samozřejmě, kdyby to vyšlo, bylo by to bezvadné, ale jestli to nevyjde, budeme na tom ještě hůř než předtím.“

„No, myslím, že to za to riziko stojí,“ rozhodl komodor. „Dokážete vymyslet nějaký způsob, jak bezpečně zjistit, že tím sabotérem je Lal Din?“

„To by mělo být snadné,“ odvětil Biggles. Potom ale pokrčil nejistě rameny. „Zkusíme to, jestli si přejete, ale když to nedopadne dobře, tak na mne nesvádějte vinu.“

„Jen to zkuste,“ povzbuzoval ho komodor.

„No tak dobrá,“ souhlasil nakonec Biggles beze známky jakéhokoli nadšení. „Algy, jdi a brkní do ústřední kantýny ať sem vedoucí pošle Lal Dina, že potřebujeme nějaké cigarety, ano?“

Algy šel k telefonu.

„Až vstoupí Lal Din, vy hoši u dveří a oken buďte pohotově pro případ, že si uvědomí, že jeho hra je u konce a pokusí se nám utéci,“ prikazoval Biggles.

Za okamžik vstoupil Lal Din s jeho obvyklým zářivým úsměvem. „Cigalty?“ ptal se rozhlížeje se po místnosti.

Biggles zvedl ruku z křesla, ve kterém do této chvíle seděl. „Tady!“

Pořád ještě s úsměvem vyrazil Lal Din kupředu a podával cigarety. Už se otáčel pryč, když ho Biggles zavolal zpátky.

„Mimochodem, Lal Dine,“ řekl jakoby nic, ale přitom upřeně pozoroval jeho reakci, „máš rád čokoládu?“

Orientálec nejevil známky překvapení. Zůstal jenom najednou stát jako socha. Pořád ještě se zářivým úsměvem se ohlédl přes rameno.

Biggles hodil na stolek před sebe tabulku čokolády: „Ochutnej tuhle,“ navrhl klidným hlasem.

Lal Din se ani nepohnul. Jeho široký úsměv ale jako by ztuhnul a zmizelo z něho veškeré veselí. Atmosféra v místnosti byla nabita elektřinou.

„Co je?“ zeptal se Biggles zběžně. „Copak ty nemáš rád čokoládu?“

Steward velice pomalu natáhl ruku, zvedl tabulku čokolády a s pokusem oživit zkamenělý úsměv sladce pronesl: „Já to jíst po pláci.“

„Jen to sněz hned,“ nařídil Biggles. Mluvil sice tiše, ale hlasem jako břitva.

Steward se ani nehnul. Oči měl upřené na Bigglesovu tvář jako kdyby chtěl přečíst, co je napsáno za tím bezvýrazným obličejem.

„Sněž to!“ vyštěkl Biggles.

Steward se pomalinku rozhlédl po kruhu tváří, které ho obklopovaly. Potom, jako automat náhle vymrštěný skrytým perem sebou hodil do vzdálenějšího rohu místnosti a přitom jak běžel, vytáhl odkudsi malý nůž s úzkou čepelí. Před krbem padl na kolena.

Biggles už byl také na nohou. „Zarazte ho!“ křičel.

Ale už bylo příliš pozdě. Klidným, ale bleskovým pohybem, na který bylo hrozné se dívat, ponořil steward čepel do svého boku a táhl ji přes žaludek na druhou stranu. Potom vydechl a padl dopředu na tvář.

Užaslý vzdech kolem sedících a stojících důstojníků, který následoval, přerušil jenom Biggles. „Honem, zavolejte někdo sanitku! Nenecháme ho přece takhle ležet!“ Potom se obrátil ke komodorovi a řekl hořce: „To by mělo vyloučit veškeré pochyby o jeho národnosti. Jenom Japonec dokáže spáchat hara-kiri. No a tím pádem je i po našem jediném spojení s tou nepřátelskou organizací. Mohli jsme tušit, že něco takového udělá. On věděl, že je konec, jakmile uviděl tu čokoládu. Jeho hra skončila. To mu okamžitě prozradilo, proč dneska ráno selhal ten japonský „Blitz“ tolika bombardérů a proč se nás tolik v pořádku vrátilo. On by se nikdy neodvážil oznámit svému šéfovi, že neuspěl. To by znamenalo ztratit tvář, což je pro Japonce horší než přijít o život. Takže to vzal na věčnost zkratkou. Škoda, ale co se dá dělat, že? Člověk nemůže dělat pořád všechno jenom správně.“

Kapitola třináctá

NOVÝ PLÁN

Přijela sanitka a odvezla si tělo zrádného stewarda, odvezla i zakrvácený koberec.

„Ano, je to škoda,“ pronesl těžce komodor. „Je to moje chyba. Měl jsem vás nechat jednat po vašem.“

„No, zjistili jsme, co jsme potřebovali a holt nám to k ničemu moc dobré nebylo,“ odpověděl mu Biggles rozmrzele. „Ale už se stalo, mléko je rozlité a nemá cenu nad ním teď brečet. Zkusili jsme strategii, která nám mohla ušetřit spoustu problémů, ale nezabrala. Teď si musíme vymyslet něco jiného.“

„Raději vás nechám o samotě,“ zamumlal rozpačitě komodor. „Když se do toho montuji, napáchám vždycky víc škody než užítku. Vedl jste si perfektně, Biggles, tak v tom pokračujte.“ A s těmi slovy komodor opustil jídelnu.

Biggles se opět uvelebil v křesle.

„To tedy byla odporná věc,“ poznamenal Algy.

„Vlastně to byla moje chyba. Měl jsem trvat na tom, že se bude hrát podle mých pravidel. Ale mějme slitování. Raymond je téměř bez sebe starostmi a určitě mu životně záleží na tom, aby celou tu záležitost rychle vyřešil.“

„Co budeš teď dělat?“ zeptal se Algy. „Dá se vůbec ještě něco dělat?“

„Ale ano,“ spěšně ho uklidňoval Biggles. „Dá se dělat spousta věcí. Otázka je, která z nich je nejlepší? Nemáme času nazbyt. Jak to vypadá, mám strach, že

návrat všech těch letadel dneska ráno vyvolá v celé nepřátelské organizaci podezření. A navrch je tady ještě případ Lal Dina, který se tu rozpáře na dvě půlky. Až se o tomhle dozví jeho nejvyšší šéf...“

„A dozví se to?“ skočil Bigglesovi do řeči Algy.

„Jestli se to k němu nedonese, tak brzy sám pozná, že už tady Lal Din není. Nebo jestli je, tak už nedělá svou práci.“

„Nechápu, proč a jak by se to měl domáknout.“

„Ale ovšem, že se to nějak dozví. Podívej se na to takhle: Jak může asi reagovat nejvyšší nepřátelský agent v Indii na zničení té velké japonské formace dneska ráno, po které následoval návrat skoro celé britské letky? První, co nepřátelský agent udělá je, že se bude snažit kontaktovat Lal Dina, aby mu to vysvětlil.“

„Ano, myslím, že to zní rozumně,“ souhlasil Algy.

„Potom ovšem zjistí, že Lal Din není k dosažení a můžete se vsadit o svůj krk, že mu nebude trvat dlouho, než zjistí, proč. Proto sebou musíme hodit!“ Biggles okamžik přemýšlel a potom se rozhlédl po své posádce. „Povím vám, co uděláme. Půjdeme se zeptat do ústřední kantýny jestli se už na Lal Dina někdo ptal. To je myslím tip, který stojí za to sledovat. Máš ten seznam zaměstnanců, o který jsem ti říkal?“

„Ano.“

„Kdo dělá vedoucího kantýny?“

Algy vytáhl z kapsy list papíru a přešel jej očima. Po chvíli slabikoval: „A-li Nan-sur. Je to bývalý seržant Afrických královských střelců, Askari, slouží už čtyřicet let. Má vyznamenání za vzorný výkon služby a vyznamenání za dlouhou službu.“

„To ho v každém případě vylučuje z podezření,“ prohlásil Biggles. „Jdem za ním.“

Vedoucího našli v jeho kanceláři. Byl to starší muž temné pleti s obrovským knírem a vojenským držením těla. Svá vyznamenání měl hrdě připevněna ke klopě neposkvrněného bílého saka. Ještě o osudu svého pomocníka vůbec nic nevěděl a po obvyklých okolcích, když je něco třeba zachovat v tajnosti, mu Biggles řekl pravdu, která by ostatně stejně nemohla být dlouho utajena, totiž, že si Lal Din vzal sám život vlastní rukou.

„Ten člověk byl japonský špion,“ instruoval ho Biggles. „Nesnesl porážku. Hlavní japonský agent v Indii bude chtít znát vysvětlení té porážky, kterou dneska ráno utrpělo japonské letectvo. A mě strašně záleží na tom, seržante, abych zjistil toto: už se tady někdo po Lal Dinovi sháněl?“

„Dneska ne, sahibe,“ odpověděl seržant.

„Jste si tím jistý?“

„Kdyby tu byl někdo takový, musel bych to vědět.“

„Byl Lal Din mimo základnu nebo chtěl dovolenou?“

„Ne, sahibe. Bez mého dovolení nesměl opustit letiště.“

„Co jste měl přesně na mysli, když jste říkal – dneska ne? Sháněl se snad někdo po něm při jiné příležitosti?“

„Ano, sahibe.“

„Kdo ho sháněl?“

„Jeho bratr, nebo člověk, který říká, že je bratr a který ho chodí navštěvovat.“

„Vy jste toho bratra viděl?“

„Ne, sahibe.“

„Jak to?“

„Já málokdy chodím pryč ze základny a bratr nemá dovolení vstoupit. Tak jsme se nesetkali.“

„A jak se návštěvy odbývají?“

„Ten bratr nebo každý cizinec musí jít k hlavní bráně. Tam požádá dozorčího, že chce mluvit s Lal Dinem. Dozorčí mi zatelefonuje a pokud je to možné, dovolím, aby Lal Din šel k bráně. Ale musíte pochopit, že si taky Lal Din vzal někdy dovolenou. Potom bezpochyby opouštěl celou základnu, i když kam šel, to nevím. Můžu vám jenom říct co se děje, když má Lal Din službu a jeho bratr ho přichází navštívit.“

„Stávalo se to často?“

„Často, sahibe.“

„Ale nestalo se to dneska?“

„Ne, sahibe.“

„Díky, seržante. Dozvěděl jsem se přesně to, co jsem potřeboval.“ Biggles se obrátil na Algyho. „Máme štěstí. Ještě tady nikdo nebyl, ale vzhledem k tomu, co se všechno ráno stalo ve vzduchu, myslím, že někdo určitě přijde na návštěvu. Ale samozřejmě to může být i tak, že jejich šéf čeká, že se mu sám Lal Din ohlásí, aby mu to vysvětlil. A teprve když se neukáže, pošlou někoho zjistit, proč. To může trvat dlouho. Jenže já si nemůžu dovolit čekat. Mám v rukávu ještě ale jednu taktiku a začnu na ní pracovat hned teď.“

Biggles se opět obrátil na seržanta Mansura. „Rád bych s vámi prodiskutoval ještě jednu věc. Kdo Lal Dinovi dal tohle zaměstnání na základně?“

„To já, sahibe. Jako správce jídelny zaměstnávám své vlastní lidi. Samozřejmě se souhlasem našeho adjutanta.“

„Jak jste přišel do styku s Lal Dinem?“

„Měl jsem tu volné místo, sahibe, a on ke mně přišel na základě doporučení.“

„Od koho?“

„Od firmy Tahil a Larapindi.“

„Co je to zač?“

„Velkoobchodní a spediční firma, sahibe. Zastupují v Indii spoustu britských společností. Spousta zboží prochází jejich rukama. Mají v Kalkatě, v dokách obrovské skladiště a kanceláře v mnoha evropských městech.“

„Zásobuje tahle firma také naši kantýnu?“

„Ano, sahibe.“

„I věcmi jako je čokoláda, žvýkačka...?“

„Mezi jinými věcmi i tím, sahibe.“

„Jak a kdy to zboží dodávají?“

„Když potřebujeme nové zásoby, tak zatelefonuji firmě Tahil a Larapindi a oni nám sem pošlou zboží v jednom ze svých nákladních aut.“

„A co se děje, když sem zboží dorazí?“

„Vyloží ho a vystaví na prodej.“

„Kdo ho vykládá?“

„Někdy ho přejímám já, někdy to dělá Lal Din, sahibe, nebo jeden z těch druhých pomocníků.“

„Prostě to zboží se odnese do kantýny a je tam k dispozici vojákům?“

„Ano, sahibe.“

„A tahle firma vám doporučila Lal Dina?“

„Firma ne, sahibe. To pan Larapindi mi zatelefonoval a požádal mne, abych pro jednoho spolehlivého člověka, kterého dobře zná, našel nějakou práci.“

„Takhle tedy,“ pomalu řekl Biggles, uvažuje o potenciálním spojení. „Jaký je to člověk, tenhle ten Larapindi? Setkali jste se někdy?“

„Mockrát, sahíbe. Je to Euroasijat, ale jaké národnosti přesně, to vám nepovím. Je menší postavy, má hnědý obličej a nosí velikánské brýle.“

„Slyšel jsem, že se tady vydává zdarma nějaká čokoláda a žvýkačka. Je to pravda?“

„Ano, sahíbe.“

„Jak dlouho už to trvá?“

„Není to žádná pravidelná záležitost. Teprve nedávno jsme měli první takový případ. Přišlo to s dalším zbožím od firmy Tahil a Larapindi.“

„Bylo to teprve až po Lal Dinově příchodu?“

„Ano, sahíbe.“

„A on ty věci rozděloval?“

„Ano, sahíbe. Nabídl se, že to bude dělat sám.“

„Díky seržante. Moc jste nám pomohl.“ Biggles se obrátil na Algyho. „Tohle stojí za zkoušku,“ zašeptal. „Už jsem se napůl rozhodl, že nebudu pokračovat ve svém alternativním plánu, což původně znamenalo odcestovat do Jangpuru a pokusit se tam identifikovat toho chlapa, co dělá tam to, co tady dělal Lal Din. Kdybych ho mohl dostat pod ruku, třeba bych ho přinutil, aby promluvil.“ V tom okamžiku vešel, vlastně se spíše vřítel do kantýny komodor Raymond. „Všude vás hledám!“ volal už z dálky na Bigglese. „Copak se děje, pane?“

„Ve štábu rozhodli, že se ta Čínská zásobovací trasa musí za každou cenu znovu otevřít. Čínští lékaři už musí operovat pacienty bez umrtvení, protože chybí anestetika. Nejde už jen o nezbytné doplnění léků a zdravotnického

materiálu, ale několik vysokých důstojníků čeká na dopravu. Ted', když už víme, co způsobuje ty problémy, tak jsem myslel, že byste s tím třeba mohl něco udělat – pokud vám to nenaruší vaše plány.“

„Ne. Ve skutečnosti se to k mému plánu hodí,“ odvětil Biggles. „Můžete se spolehnout, že tu trasu opět zítra otevřeme. Já se hned ztratím a odletím za Fraylem. Na vás jenom bude, abyste mu poslal nějaké další stroje a někoho, kdo by s nimi lítal.“

„A vy si myslíte, že už je nevystavujeme žádnému riziku jako předtím?“

„Myslím, že ne, pane. V každém případě žádnému neobvyklému riziku – pokud se mi podaří můj plán realizovat.“

„Takže mohu nahlásit vrchnímu velení, že celá Čínská trasa bude znovu plně operativní od zítřka?“

„To bude – pokud vám já nebo tady Algy nenahlásí opačnou situaci.“

„Prima.“ Komodor se otočil a spěchal do své kanceláře.

Biggles se znovu věnoval Algymu a seržantovi. „Od tebe, Algy, potřebuji tohle: budeš udržovat kontakt tady se seržantem Mansurem. Jestli někdo přijde a bude se shánět po Lal Dinovi, dá ti seržant ihned vědět. Půjdeš pak k bráně a promluvíš si s ním. Pověš mu, že Lal Din je nemocný. Nesmíš ale vzbudit sebemenší podezření. Až ten člověk odejde, aby to ohlásil svému šéfovi, a zdá se to velmi pravděpodobné, půjdeš za ním a budeš sledovat, kam jde. To místo si musíš dobře zapamatovat a pak se ihned vrátíš sem. Já budu muset odletět do Jangpuru, ale vrátím se tak rychle, jak jen to půjde. Možná to bude pozdě v noci nebo až brzo ráno. Jestli má být Čínská

trasa zase otevřena, tak musím chytit toho chlapa, co nám tam dopuje mašiny.“

„Proč místo toho rovnou neřekneš pilotům, aby se nedotýkali žádných cukrovinek, které najdou v kabině?“

„Protože během pěti minut by všichni na základně věděli, odkud vítr fouká – včetně toho špiona. Vzal by nám roha a varoval svého šéfa v Kalkatě. Ne, musím ho nejdřív chytit. Ještě nejsme dost daleko, abysme celý ten případ zveřejnili. A teď bych měl asi Frayla varovat, že k němu přiletím.“

Algy bezmocně zvedl zrak k nebi, když slyšel, jak Biggles po telefonu vypráví veliteli letiště Fraylovi, že k nim právě letí, aby odvezl další zásilku zdravotnického materiálu do Čangkingu. Biggles pokračoval: „Potřebuji, abyste ihned začali nakládat letadlo – ano, normálním tradičním způsobem. Vůbec mi nevádí, kdo se o tom všechno dozví. Odstartuji, jakmile bude mašina připravena. A mimochodem, možná že se v Jangpuru zdržím den či dva, takže byste mi mohl připravit pokoj a postel.“

Frayle s tím zjevně souhlasil, protože Biggles zavěsil a s úsměvem řekl Algymu: „Tak to by bylo.“

Algy to nevydržel: „Opravdu poletíš až do Čangkingu?“

„Ani nápad! Mám přece co dělat tady. Ale rád bych, aby si ten pacholek, co tam distribuuje tu drogu, myslel, že tam skutečně poletím.“

Algy rozjasnil tvář. „Aha, už to chápu.“

„Takže já půjdu a ty,“ poplácal Biggles Algyho po rameni, „budeš dávat pozor na téhle straně. Doufám, že dlouho pryč nebudu.“

Za pár minut, když se ujistil, že má v pořádku poškozený chladič, odstartoval Biggles v Typhoonu a zamířil na sever, na nedaleké polní letiště v Jangpuru. Jeho ruksak a pouzdro s potřebným náčiním byli jeho jedinými průvodci.

Na letištní ploše u runwaye už na něho čekal velitel letky Frayle a velící důstojník Bargent. Frayle mu oznamoval, že je dopravní letadlo už připravené a Bargent ho žádal, jestli by s ním mohl letět jako druhý pilot. Biggles ho zdvořile, ale nesmlouvavě odmítl. „Mám své vlastní důvody, proč musím tentokrát letět úplně sám,“ vysvětloval zklamanému pilotovi. „Když budeme mít štěstí, tak zítra už budete moci letět stejnou trasu vy.“ Pak se Biggles obrátil na Frayla a zeptal se ho: „Zařídil jste pro mne nějaký ten pokoj?“ Když byl ujištěn, že ano a pokoj je připravený, šel se na něj podívat a na místě nechal svůj ruksak.

Bargent se volky nevolky vzdálil a tak mohl Biggles promluvit v klidu s velitelem letiště, který sice nevyzvídal a nekladl zbytečné otázky, nicméně dal Bigglesovi jasně najevo, že se mu celý ten výlet nějak nezdá.

Nato se Biggles rozhodl zasvětit ho do svého plánu. „Fakta, stručně řečeno, Frayle, jsou tato: Čínská cesta musí zítra zase normálně fungovat, na tom tedy není nic divného. Posílají vám sem další stroje a další piloty. Naneštěstí,“ Biggles šeptal, „máte na základně nepřátelského agenta. Dokud tady operuje, nebudete moc létat, takže jsem tady já, abych ho chytil. Jestli se mi to povede, nebudete už mít žádné problémy. To letadlo, co jste mi tamhle připravil, někdo sabotoval – alespoň doufám, že to udělal. Dal jsem tomu agentovi spoustu

času, aby se mu ta jeho špinavá práce povedla, takže až se odlepím od země, začnou se možná dít všelijaké věci, které vás třeba překvapí. Například moje chování potom. Ale ať se děje co chce, potřebuji, abyste reagoval jako kdyby všechno bylo úplně normální. A dohlédněte na to, aby se tak projevovali i vaši důstojníci. Nedovolte žádnou diskuzi, neukazujte žádné překvapení a hlavně, nechte mne být, třeba i o samotě. To je všechno. Ted' už musím letět.“

„To bude váš pohřeb.“ zamumlal Frayle stručně. Byl ale příliš dobrým důstojníkem Jejího Veličenstva, aby se s druhým důstojníkem hádal.

Biggles nechal svou malou brašnu v pokoji a pak v blednoucím večerním slunci krácel k letadlu typu Wellington, které na něho čekalo na letištní ploše. Kolem stálo několik mechaniků a domorodců, kteří se zájmem přihlíželi, ale nic neříkali. Jako kdyby je ani nezaregistroval, vyšplhal se Biggles do kabiny, uvelebil se na sedadle, zkontroloval motory, pak zamával na mechaniky, aby odstoupili, a rozjel se směrem k runwayi. Jakmile se kola zvedla od země, obrátil letadlo na východ na Čangking a když se stroj srovnal, začal prohlížet přihrádku v přístrojové desce. Viditelně umístěný, hezky na dosah, našel balíček žvýkačky. Usmívaje se ponuře strčil si jej do kapsy.

Letoun burácel dál v blednoucím světle východu. Podle hodinek před ním bylo tři čtvrtě na šest.

Kapitola čtrnáctá

PAST

Přesně o půl hodiny později ve stříbrném světle úplňku se přihnal Biggles zpátky na Jangpur a přistál. Návrat letadla způsobil malou senzaci. Objevili se běžící mechanici a když byl dopravní letoun identifikován, došlo ke vzrušené diskuzi. Pár důstojníků, kteří ještě na této základně zbyli, v čele s Fraylem a Bargentem, se přiběhlo také podívat, co se vlastně děje. V jasném světle měsíce nemuseli čekat dlouho.

Biggles vylezl z kabiny. Vypadalo to, že na nohách nestojí zrovna jistě a točí se mu hlava. Zakymácel se a pak se opřel o rameno jednoho muže z leteckého personálu, jako kdyby u něho hledal pomoc.

„Co se stalo?“ ptal se úzkostně Frayle. „Proč jste se vrátil?“

„Motor – problém,“ těžce dýchal Biggles podivně cizím hlasem. „Na pravém – křídle – to vibruje... radši jsem se vrátil... neriskovat-nouzový... přistání...“

„To bych řekl,“ souhlasil Frayle dívaje se zvědavě na Bigglesovi do tváře. „Jste v pořádku? Myslím, jestli se cítíte normálně?“

„Ne. Cejtím – nějak divně...“ slabikoval Biggles a držel se za hlavu, jako kdyby se s ním točila celá země. „Musel jsem chytit... nějaký úpal... nebo je to chřipka.“ Zakymácel se a téměř upadl.

Obecenstvo skládající se z mechaniků, pomocných sil a letců si začalo mezi sebou cosi povídat. Pak se ozval

hlasitý smích a jeden divák pravil hlasitě: „Ten je jako dělo!“

„Myslím, že byste si měl raději jít lehnout do svého pokoje,“ navrhl Frayle.

„Ano,“ těžce zamumlal Biggles. „To bude asi nejlepší... Hlava mi... nějak se točí... možná chřipkou... Zhoršuje se to nějak...“

Frayle zamával a sanitka jim vyjela naproti. Biggles nechal velitele základny, aby mu pomohl do auta.

„Mám vám poslat doktora, aby vás prohlédl?“ nabízel se Frayle.

„Ne, dík... já budu v pořádku... půjdu se jen to – vyspat.“

„Jak chcete,“ stroze odpověděl Frayle.

Sanitka odvezla Bigglese do jeho nocležny, kterou mu předtím připravili – malého pokojíku v budově velitele letiště, která byla jakýmsi prodloužením důstojnické ubytovny. Většina důstojníků se vrátila do jídelny, kromě Frayle a Bargent, kteří Bigglesovi pomohli na lůžko a sundali mu boty. Vypadalo to, že okamžitě usnul.

Shlížeje dolů na tu zhroucenou postavu poznamenal Bargent zamyšleně: „Mám takovej nepříjemnej pocit, že je v tom nějaký trik. Kdybych s ním bejval neletěl už jednou, tak bych mohl přísahat, že se zlil do němoty.“

„On už mě na něco podobného tak trochu připravil,“ odpověděl mu Frayle. „Povídal, kdyby se stalo cokoliv, abych mu nedělal problémy, ale nechal ho o samotě. Neraď opouštím člověka v takovémhle stavu, ale předpokládám, že nemáme na vybranou, Barge.“ S těmi slovy se Frayle otočil a sledován druhým důstojníkem, vyšel ven ponechávaje rozsvícené světlo.

Jakmile zmizeli, Biggles se vztyčil na lokti, chvíli napjatě poslouchal a potom slezl z postele. Pohyboval se rychle a tiše. Nejdříve zhasl světlo, zamkl dveře a potom roztáhl záclony a okno nastražil tak, aby se dalo co nejnadhěji otevřít. Okamžik zůstal stát a pátral zrakem po letišti, které bylo z okna celé jasně vidět. Místnost zaplnilo modravě žluté světlo měsíce. Ustoupil od okna, vyndal z vaku svou automatickou pistolí, zkontroloval ji a pak zastrčil do postranní kapsy dlouhých kalhot, které ještě nesvlékl. Všiml si, že je šest hodin čtyřicet minut. Potom, zjevně uklidněn, se uvelebil na posteli v pozici hluboce spícího a napůl zavřel oči.

Čas mýjel. Chvíli se venku ozývaly různé obvyklé zvuky: kroky letců přicházejících a odcházejících do služby a jejich hlasy, jak spolu hovořili nebo na sebe volali. Ale jak postupovala noc, tyto zvuky přestávaly a nastalo ticho. Po krátké přestávce bylo slyšet dozorčího důstojníka, jak vykonává svou první obchůzku. Uplynul další čas. Jednou kdesi daleko zavyl pes nebo šakal. Ve vzdálené vesnici začal kokrhát kohout, zjevně zmatený jasným světlem měsíce tak, že si myslel, že už je ráno. Biggles nepohnul ani svaem. Jenom jeho hrud' se zvedala v pravidelném rytmu hlubokého dechu. Zjistil přitom, že předstírat to a ubránit se skutečnému spánku, je nesmírně obtížné, zvláště když teď začínal pociťovat únavu z práce pod neustálým tlakem a s vysokým nasazením. Jeho napůl zavřené oči však byly stále upřené na pootevřené okno a nepolevily ani na okamžik.

Už ztratil pojem času, ale odhadoval, že je asi devět třicet, když uviděl to, nač tak dlouho čekal. Nikde se sice neozval žádný zvuk, ale stín se pomalu přesmykl přes čtverec okna záramovaný měsíčním svitem. Ve vteřině

byl opět zpátky a tentokrát se zastavil přímo u okna. Biggles to všechno jasně viděl polozavřenýma očima. Měsíční světlo na skleněné tabuli se zalesklo jak se okno dále palec po palci otevíralo. Stále ještě nebylo ale nic slyšet a když se do pokoje začal šplhat jakýsi muž, Biggles se musel ptát sám sebe, jak je možné, že se člověk dokáže pohybovat absolutně bez hluku. Zatímco stál u okna, noční návštěvník nenadělal víc hluku, než nadělal stín. Ostatně i on také vypadal jako stín. Biggles nebyl schopen rozeznat žádné podrobné rysy jeho tváře, rozeznával jenom, že je to postava nahého muže majícího bederní roušku a nesoucího v levé ruce kus látky.

Jako černý mrak se náhle návštěvník nesl bezhlučně k posteli. Na okamžik se zarazil, naslouchal a pak se teprve přiblížil až nad lůžko, kde se naklonil a opět bedlivě naslouchal. Jeho dech bylo sotva slyšet. Potom chytil ten kus látky oběma rukama a přitiskl pevně Bigglesovi přes ústa a nos.

Jakmile se Bigglese ten hadr dotkl, jeho ruce vystřelily vzhůru a popadly útočníka za krk. Ale ten se prudkým škubnutím vyprostil a Biggles okamžité poznal, že udělal chybu, protože mužovo hrdlo bylo natřené olejem a nebylo možné jej klouzajícími prsty udržet. Muž se jako panter vrhl k oknu. Biggles vyletěl z postele a popadl ho za nahé nohy. Ale ty byly také natřené olejem a přesto, že muž upadl, uvolnil se dříve, než mohl Biggles využít jeho situace. Vyklouzl mu z rukou jako úhoř a bleskem byl opět na nohou. Biggles už také vstával a stačil ještě zahlédnout záblesk oceli. Hodil sebou do strany, ale ostrá bolest nad levým loktem mu prozradila, že si nůž našel svůj cíl. Po prvním bodnutí už

žádnou bolest necítil, jenom se mu udělal nevolno a slabo.

V tu chvíli se útočník otočil k oknu a chystal se vyskočit na rám. Biggles už se poučil jak je naivní chtít zachytit to kluzké tělo, sáhl po jeho bederní roušce a snažil se vtáhnout jej zpátky do místnosti. Ale buď byla ta látka zpuchřelá, nebo ze dvou kusů, protože se ihned uvolnila a Biggles padl dozadu. Než se sebral alespoň natolik, aby byl schopen vyskočit, útočník už seděl jednou nohou na okenním rámu, černá silueta proti bledému světlu měsíce. Bylo zřejmé, že v příští vteřině zmizí navždycky.

Bigglesův plán byl chytit toho člověka živého a proto zatím nepoužil své pistole. Ale když teď viděl, že se nepřátelský agent pravděpodobně spasí útekem a vědom si toho, že by mu tím překazil veškeré plány na odhalení nepřátelské špionážní sítě, vytáhl pistoli. Neměl ani čas mířit. Vypálil od boku. Zbraň zaburácela a záblesk ohně jej na chvíli úplně oslepil, takže neviděl, jestli zasáhl cíl nebo ne. Jaksi okrajově si uvědomoval, že mu teče po ruce horká krev, ale přesto se vyškrábal na nohy a hnál se k oknu. Letmý pohled mu prozradil všechno, co potřeboval. Na hnědé hlíně ležela roztažená postava muže. Protože posledních pár minut Bigglese velmi vyčerpávalo prudké dýchání, couvl a posadil se na postel, aby se dal dohromady.

Venku se ozvaly hlasy a cosi na sebe pokřikovaly. Pak se přibližovaly kroky, zvuk běžících nohou, jak uvnitř tak i vně domu. Kdosi zabušil na dveře. Ještě než se Biggles zmohl na to, aby je otevřel, s prasknutím vyletěly z pantů. Někdo se vpotácel do pokoje. Rozsvítilo se světlo. Uprostřed místnosti stál v pyžamu Frayle.

„Co se stalo?“ vykřikl napjatě. „Kdo to tady vystřelil?“

„To já,“ odpověděl mu lakonicky Biggles a neučinil nejmenší pokus vstát.

„Dobrý Bože, vy jste raněn, člověče!“ Frayle upíral zrak na rukáv Bigglesovy košile, kde se objevila rostoucí rudá skvrna.

„To je jenom škrábnutí,“ odpověděl mu Biggles těžce. „Dejte mi napít. Voda úplně postačí.“

Frayle vzal ze stolu džbáněk a naplnil sklenku, kterou mu podal, všechno bez jediného slova.

„Díky,“ řekl Biggles a zhluboka se napil. Potom se nadechl a vrátil sklenici. „Takhle je to už lepší. Pošlete pro doktora, Frayle, aby se mrknul na toho chlapa tam venku. Taky mu řekněte, ať si přinese jehlu a nitě – moje ruka potřebuje asi pár stehů.“

Bargent vlezl dovnitř oknem. „No ne!“ vykřikl vzrušeně. „Vy jste toho chlapa zastřelil!“

„Je mi to vlastně líto,“ odpověděl mu Biggles. „Potřeboval jsem ho živého. Kdo je to – znáte ho někdo?“

„Ovšemže ho známe. Je to Kong Po, náš člověk z prádelny.“

„Jakou měl národnost?“

„Vždycky jsme si mysleli, že je to nějaký Číňan.“

Ozval se Frayle: „Podle osobního průkazu z naší evidence je to Číňan.“

„Tak si to změňte na Japonce!“ zavolal Biggles a chytil se za paži.

Vstoupil doktor. „Pro toho chlápka venku už nemůžu nic udělat. Je mrtvý,“ oznamoval jim. „A co vaše paže?“ Začal si prohlížet zranění. Odhalená rána

vypadala dost hroživě. „Je to sice úzký řez, ale hluboký,“ pokračoval doktor. „Radši to sešijeme, co říkáte?“

„Dejte se do toho,“ vyzval ho Biggles. „A ať to moc dlouho netrvá, prosím vás. Musím se rychle vrátit do Dum-dumu. Dejte mi cigaretu, Frayle.“

„Ještě než odjedete, tak třeba uznáte za vhodné mi sdělit, proč jste sem přijel a zabil jste mi mého pradláka?“ ptal se sarkasticky Frayle a vytáhl balíček cigaret. Jednu vyklepl a podal Bigglesovi zapaluje si těžkým americkým vojenským zapalovačem z oceli.

Biggles zhluboka vtáhl kouř a vydechl. „Já jsem nepřišel proto, abych ho zabil,“ vysvětloval Fraylovi klidně vychutnávaje cigaretu. „Přiletěl jsem, abych ho chytil, ale vytáhl na mě nůž a já jsem nemohl riskovat, že mi uteče. Tady je totiž příliš mnoho v sázce.“

„Na co jste ho potřeboval?“

„Protože,“ odpověděl Biggles a cukl sebou bolestí, jak mu propíchla kůži doktorova jehla, „on byl naší sice malou, ale také tajnou zbraní. Vlezl sem oknem, aby mě zabil. Já jsem předpokládal, že přijde. Doufal jsem, že přijde. Jeden z našich mechaniků v Dum-dumu, jistý seržant Gray, byl zavražděn za naprosto stejných okolností a ze stejného důvodu. Takže jsem si naplánoval opakování stejných událostí a ono to skutečně vyšlo. Váš nepostradatelný člověk z prádelny se bál, že si dám dvě a dvě dohromady a začnu o tom mluvit, když se zotavím z toho, o čem si myslel, že je stav po požití té jeho drogy.“

„Ale já to nechápu,“ přerušil ho netrpělivě Frayle. „Co má tohle společného s tou tajnou zbraní?“

„Řeknu vám to jednoduše,“ rozhodl se Biggles. „Ale musíte si to nechat pro sebe, alespoň prozatím. Žádná tajná zbraň neexistuje – rozhodně ne ten typ tajné zbraně,

kterou máte na mysli vy. Nepřítel nám nasadil na naše letiště tajné agenty. S takovou spoustou orientálců všude kolem to není vůbec žádný problém. Mozek, který to všechno řídí, má dostatek vlivu, aby jim tady sehnal zaměstnání. V našem případě v Dum-dumu byl špiónem steward z důstojnické jídelny. Skutečná činnost těchto lidí byla ale velice jednoduchá. Museli prostě jenom umístit pár balíčků žvýkaček nebo čokolády do našich letadel těsně před startem. Tahle cukrátku nebyla stejného druhu, která byste ale dali svým dětem. Byla napuštěná silnou drogou. Není ani třeba mít velkou fantazii, abyste si představili, co se pak dělo v letadle. Během letu pilot přijde na žvýkačky nebo čokoládu a pustí se do toho, načež ztratí vládu nad svými končetinami a mozkiem a zřítí se. Vždycky ale existovalo riziko, že se ta látka dostane do nepovolaných rukou, že to sní někdo jiný místo pilota. Ten seržant, o kterém jsem se právě zmínil, se k takovému balíčku dostal. Potom v noci, když byl stále ještě pod vlivem těchto drog, ho zavraždil náš steward, protože se bál, že seržant promluví. Nevěděl jsem sice, jak k tomu došlo, ale teď už to vím. Použili metodu udušení. Předpokládám, že není nijak zvlášť obtížné udusit bezmocného člověka pod vlivem drog tak, aby po tom nezůstalo ani stopy. Dneska večer jsem nalíčil past. Odstartoval jsem, ale pak jsem se vrátil, demonstrativně kvůli potížím s motorem. V letadle byla droga a když jsem přistál, dělal jsem jako že jsem to zbaštil. Někteří z vašich lidí si mysleli, že jsem opilý. Ale jenom ten špión, který se určitě o to zajímal, musel znát pravdu – nebo to, co si myslel, že je pravda, totiž že jsem nadrogovaný. Bylo tedy na něm, aby zajistil, že se už nevzpamatuji a proto ke mně sám přišel. Já jsem ale

čekal připravený s tím, že to prostě koupil on a ne já. To je všechno. Teď už jsme ho odstranili a už ve svých letadlech nebudete mít žádnou nadopovanou čokoládu nebo žvýkačku, takže od zítřka už bude zase Čínská trasa normálně operativní. Ale bychom si byli naprosto jisti, nemusím ani říkat proč, můžete vydat všem pilotům tajný rozkaz nedotýkat se žádného jídla, cukrovinek a tak dále dokud budou ve vzduchu. Já se sice chystám zlikvidovat celý ten gang během nadcházejících pár hodin, ale vy po tu dobu nesmíte nikomu nic prozradit. Kdyby sem někdo přišel a sháněl se po tom vašem Kong Poovi a to se pravděpodobně stane, jenom řekněte, že měl nehodu a momentálně není k dispozici.“

„No to mě teda podržte!“ zamručel Bargent. „Něco takového jsem v životě neslyšel!“

„Východ je plný podivuhodných příběhů,“ odpověděl mu suše Biggles, přičemž se snažil zvednout trochu ruku, kterou inu doktor zavazoval.

„To mě ale podržte,“ ozval se udivený Frayle, „jak jste tomu vlastně přišel na stopu? Je to tak strašně jednoduché a přitom tak rafinované –“

„Orientální myšlení funguje přesně tímhle způsobem,“ zachmuřil se Biggles, když se pokoušel vstát. „Já už jsem na Východě byl. Teď bych se ještě mrknul do pokoje toho prادلáka a pak se vrátím do Dumdumu.“

Když odcházeli v čele Fraylem z místnosti, zeptal se Biggles: „Jak to, že jste zaměstnali tohohle Kong Pua?“

„Zavolał mi jeden chlápek v Kalkatě a ptal se, jestli bych neměl místo pro jednoho spolehlivého člověka. Tvrdil, že Kong Po pro něho pracoval, takže ho může

plně doporučit. Ten člověk byl nezaměstnaný a on mu chtěl pomoci. Takže jsem Kong Poa vzal.“

„Předpokládám, že toho, kdo vám telefonoval znáte? Tedy, nebyl to někdo cizí?“

„Ach ne. Několikrát jsem se s ním setkal. Je to totiž velmi bohatý obchodník, který často věnoval jídelně nejrůznější dary. Kéž by bylo víc takových jako on!“

Na Bigglesových rtech se objevil stín úsměvu. „Nejmenoval se náhodou Larapindi?“

Frayle sebou trhl. „Ano. Pane na nebi, jak to, že to víte?“

„Jenom proto, že se velmi zajímal také o letiště v Dumdumu,“ odpověděl zběžně Biggles.

Pokoj agenta byl jenom malý obdélníkový prostor hned za kuchyní. Systematická prohlídka odhalila jenom jednu zajímavou věc – malou lepenkovou krabici obsahující několik tabulek čokolády a balíčků žvýkaček. Krabice nesla nápis tištěný velkými písmeny: Charneyova Zlatá čokoláda, Londýn, filiálky v Kalkatě, Kapském Městě, Singapuru a Sydney.

„Velmi zajímavé,“ prohodil Biggles. „Jelikož už je to rozbalené, tak ta krabice asi bude jenom na odkládání těch už nadrogovaných kousků. Pochybuji totiž, že by tenhle chlap měl prsty v distribuci té drogy do cukrovinek a v její přípravě. Dostal asi už hotovou čokoládu i žvýkačku. Raději to spalte, Frayle, aby nedošlo k nějakému nedopatření.“

Vstoupil voják ze sanitního oddílu držící v ruce balíček úplně nových bankovek. „Napadlo mě, že to radši předám vám pane,“ řekl svému veliteli. „Našel jsem to přivázaný k tý bederní roušce Kong Poa. Je to určitě

nejméně tisíc rupií – na to, aby to u sebe měl jen takový obyčejný pradláka jako byl on, je to nějak moc.“

„To je opravdu příliš na počestného pradláka,“ řekl tiše Biggles. „Já si to vezmu k sobě, Frayle, jestli dovolíte. Mám totiž nápad, jak nám to prozradí něco víc. No, vypadá to, že se už nic jiného nezjistí, takže já poletím.“

„Jste si jistý, že jste dost fit, abyste mohl pilotovat?“ ptal se starostlivě doktor.

„Jsem v pořádku, díky“ usmál se Biggles. „Ruka mi trochu tuhne, ale to je všechno. Jenže levou rukou stejně neřídím.“

Za dvacet minut byl už zpátky v Dum-dumu. Bylo právě něco po desáté. Šel přímo do kanceláře komodora Raymonda. Ten byl u sebe a právě sestavoval hlášení.

„Myslel jsem, že by odlehčilo vašim starostem, kdybyste věděl, že Čangking je teď v pořádku, pane,“ hlásil Biggles.

„Pravidelné lety začnou znovu zítra ráno. Věci se daly rychle do pohybu a budou možná ještě rychlejší před svítáním. Ale mezitím co budu mluvit se svými hochy, chtěl bych, abyste pro mne něco udělal.“

„Zajisté.“

Biggles vytáhl z kapsy bankovky, které byly nalezeny u mrtvého pradláka. „Z jejich stavu usuzuji na to, že byly vydané teprve nedávno. Potřeboval bych, abyste zjistil, která banka je vydala a komu.“

Komodor vypadal pochybovačně. „V téhle době? Lidi už teď nepracují.“

„No tak jim prostě přikažte, aby zase začli,“ ušklíbl se dobromyslně Biggles. „Tahle záležitost nemůže čekat

na další pracovní den. A měl byste to dokázat jenom po telefonu, pane.“

„Pokusím se,“ sliboval poněkud dotčeně komodor. „Z toho soudím, že jste už nepřátelského rezidenta v Jangpuru identifikovali?“

Biggles už byl mezi dveřmi. Ohlédl se přes rameno a chmurným úsměvem řekl: „Identifikoval jsem ho spolehlivě – automatickou pětačtyřicítkou. Tak zatím.“

Šel do důstojnické jídelny. Algy s ostatními už tam netrpělivě čekal. Někteří z dlouhé chvíle dřímali, ale když vstoupil Biggles, všichni se nedočkavě pohnuli. Nejdrív ale Biggles oslovil Bertieho.

„Sežeň trochu kávy a dohlédni na to, aby byla pořádně silná. Jsem k smrti utahaný, ale budeme muset ještě udělat spoustu práce, taky bys mohl schrstit pár sendvičů a sušenek, když už tam jdeš.“ Potom se obrátil na Algyho. „Tak co, měl jsi štěstí?“

„Fungovalo to přesně tak, jak jsi povídal,“ odpověděl Algy s úsměvem. „Nějaký chlap, který si říká bratr Lal Dina, se objevil u brány a že s ním potřebuje mluvit. Řek jsem mu, že je Lal Din nemocný. Odešel a já jsem ho sledoval.“

„Prima. Kam šel?“

„Do doků, do skladu firmy Tahil a Larapindi. Chvilí jsem se potloukal kolem, ale nevyšel už ven, i když to vypadalo, že tam mají pěkně napilno.“

„A to ještě budou mít,“ sliboval Biggles. „Myslím, že to bude náš cíl dneska v noci. Čekám jenom na potvrzení. Budu rád, že bude po všem. Strašně mi chybí pořádný spánek. Á, tady je káva!“

„Co se stalo v Jangpuru?“ ptal se Ginger, zatímco si Biggles naléval kávu. „Kluci už mi řekli, co se stalo tady.“

Biggles jim stručně pověděl o událostech v Jangpuru. Právě skončil, když vešel komodor.

„Sehnal jsem ty informace, co jste potřeboval,“ oznamoval s uspokojením. „Ale obávám se, že budete zklamaný. Vypadá to, ty peníze byly dány do oběhu zcela normálním legálním způsobem.“

„To jistě,“ ironicky poznamenal Biggles.

„Je to součást platby od Penninsular and Oriental Bank, na adresu – moment.“ Komodor si začal prohlížet útržek papíru.

„Tahil a Larapandi?“ navrhl Biggles.

Komodor zůstal koukat. „No správně! Jak jste to, u všech všudy, uhodl.“

„Já jsem nehádal,“ odporoval mu Biggles. „Ale děkuji mnohokrát, pane. Teď se můžete jít v klidu vyspat. Doufám, že pro vás budu mít ráno dobré zprávy.“

„Chystáte se ven?“

„Ano.“

„Mohu s vámi?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Uděláte dobře, když se raději budete držet mimo. Co dneska v noci bude dělat eskadra 666, nebo lépe řečeno, možná bude dělat, je zcela neoficiální. Pro komodora RAF v tom není místo.“

„Dobrá. Nechám to tedy na vás.“ Komodor se podezíravě zahleděl na Bigglese. „Ale buďte opatrný.“ Potom vyšel z jídelny.

„Fakt půjdeme do toho skladu?“ ptal se zvědavě Tug a ostatní dychtivě čekali odpověď.

„Pravděpodobně. To závisí na návštěvě, kterou nejdřív musíme udělat.“

„Ale já bych řek, kamaráde, že je na jakýkoli návštěvy už trochu pozdě, ne?“ ptal se Bertie.

„Doufám, že ne příliš pozdě.“

„A co když v tom skladu už nikdo nebude?“ vložil se do diskuze Tex. „Jak se tam dostaneme?“

„Nikdy jsem tam nezamýšlel lézt předním vchodem a zvonit na zvonek,“ odpověděl s úsměvem Biggles. Pak změnil tón a začal dávat rozkazy. „Algy, zajisti dopravu. Nejlépe by bylo, kdybys sehnal lehký nákladák, do kterého se všichni vejde. A pro případ, že by došlo ke sporům, vezměte si všichni zbraně. Na druhé straně je ale také možné, že nebudete mít nic na práci. Uvidíme.“

Gingere, ty jsi asi v partě nejlepší zámečník, takže si vem nějaké nářadí sebou, pro případ, že bysme se museli dovnitř trochu jako vloupat. Což mi připomíná: myslím, že by bylo dobré, kdybysme všichni měli tenisky nebo něco s podrážkou, která je nehlučná.“

„Kam jedeme *nejdřív*?“ ptal se Algy.

Biggles šel k polici s telefonním seznamem, otevřel jej, zapsal si nějaké číslo a adresu. „Nejdřív mě povezte do Mimosa Lodge, Razlet Avenue. Pokud si vzpomínám, je to jedna z těch širokých ulic v evropské části východně od Maidanu. Já vás povedu.“

„Co tam budeš dělat?“ ptal se Algy.

„Jenom někoho navštívím.“

„Koho?“

„Jistého gentlemana jménem Larapindi,“ odvětil stručně Biggles.

Kapitola patnáctá

BIGGLES JDE NA NÁVŠTĚVU

Algy řídil lehký vojenský náklad'ák přikrytý plachtou až do Kalkaty. Biggles seděl v kabině vedle něho a Ginger vlevo.

Během té krátké jízdy Biggles vysvětloval oběma svým plán: „Nedokážu vám říct přesně co udělám, protože si tím sám nejsem jistý. Celá ta záležitost už se dostala do velice citlivého stádia, kde se může stát cokoli. Sám se trochu toho plánu, co mám na mysli, bojím, ale jsme k tomu prakticky donuceni. Musíme reagovat rychle ještě než se nepřítel dozví, co se stalo jeho operativcům v Dum-dumu a Jangpuru. Jsem si sice dost jistý, že tenhle Larapindi v tom jede, ale jestliže to není ten šéf, bude určitě dost vysoké zvíře. Moje představa, pokud bude Larapindi doma, je tahle: nejdřív rozptýlit jeho podezření – pokud se takové vyskytuje, a zadruhé ho musíme donutit udělat něco, co nám dá konkrétní důvod, abysme ho pověsili.“

„Co kdybysme požádali policii, aby mu provedla domovní prohlídku a prohlídku skladiště?“ navrhoval

Algy.

„To bysme samozřejmě mohli, a to by asi také policie udělala, kdyby věděla, to, co my. Jenže já si myslím, že by to k ničemu nevedlo. Je to deset ku jedné, že by nenašli vůbec nic. Špioni nejsou naivní blázni, kteří nechávají všude ležet důkazy proti sobě, když vědí, že po nich jde policie. Policejní akce podléhají určitým předpisům. Musí například oznámit svůj úmysl a

zaklepat na dveře. Kdybysme požádali o policejní razii, mohli bysme nadělat víc škody, než užitku, protože bysme jim prozradili naše plány a nezískali nic na oplátku. Já jsem byl vždycky toho názoru, že když člověk jedná s podvodníky, musí jednat podvodně. Takže zkusím nějakou tu neortodoxní taktiku. Jestli se mi to nepovede, tak to bude pěkný průšvih – v Parlamentě se možná zvedne bouřka. Dostaneme pěkně přes prsty a možná i přijdeme o nějakou tu vyšší hodnot.“

„Toho se moc bojím,“ řekl Algy sarkasticky.

„Zastavíme kousek od domu,“ pokračoval Biggles. „Tady je Maidan. Pokud se pamatují, je Avenue Razlet tamhleto. Zastav u chodníku, až ti řeknu.“

Vzhledem k pozdní hodině – bylo skoro jedenáct hodin – bylo na chodnících jen málo chodců a na ulici jenom slabá doprava. Noc byla krásná a horká. Řeka Hugli se vinula jako obrovitý černý had skrz odpočívající město.

„Stačí,“ řekl ostře Biggles. Jak se auto zastavovalo u chodníku, pokračoval: „Řekněte hochům, ať jsou pěkně zticha, dokud budu pryč. Jestli se nevrátím do hodiny, tak už budete mít jistotu, že se něco stalo, takže bude lepší, když si pro mne přijdete. A jestli za mnou vyrazíte, tak si pamatujte, jestli se nepletu, že Larapindi je lstivý jako liška a smrtelně nebezpečný jako kobra. Takže mějte všech pět pohromadě a sledujte ten sklad. Možná se zdržím.“

Biggles vyšel po Avenue. Policista mu ukázal cestu do Mimosa Lodge, nádherného luxusního domu stojícího ve vlastní rozsáhlé zahradě. Krásná tepaná brána hlídala vstup na krátkou příjezdovou cestu, která končila u

strmého schodiště. Brána nebyla zamčena a za minutu už Biggles zvonil na domovní zvonek.

Otevřely se dveře a jak očekával, vyšel ven sluha, čistý a úslužný, celý oděný v neposkvrněné bílé uniformě. Vypadal nepatrně překvapený, když uviděl, co je to za návštěvníka, ale na Bigglesovu otázku odpověděl, že pan Larapindi je doma. Biggles mu dal svou navštívenku a potom byl požádán, aby počkal v hale, jejíž zařízení bylo tak dokonalé, vzácné a luxusní, že mu z toho bylo trochu nevolno. Ukázalo se, že dům je sídlem milionáře spíše, než sídlem nepřátelského špiona. Zatímco šel sluha odevzdat navštívenku, Bigglesovy oči putovaly od jednoho orientálního uměleckého díla k druhému až měl pocit jistých pochybností. Pak si teprve uvědomil, že partner tak obrovské firmy jako Tahil & Larapindi, kterého přichází navštívit, musí být nejméně několikanásobný milionář.

Vrátil se sluha, kráčeje tiše a nenápadně. „Tudy, sahibe,“ pravil uctivě.

Biggles ho následoval pompézně zařízenou knihovnou ke dveřím na druhém konci. Sluha na ně nejdříve zaklepal a pak je teprve otevřel. „Vstupte, sahibe,“ řekl s malou úklonou. „Pan Larapindi vás očekává.“

Biggles přijal pozvání a rychle se rozhlédl po místnosti, do které vešel. Nebyla velká, a zařízena byla ve stylu, který byl něčím mezi soukromým obývacím pokojem a pracovnou. Opět zde byl velmi luxusní nábytek. Byly tu exempláře nedocenitelného orientálního porcelánu, předměty z vyřezávané slonoviny a dokonale jemné výrobky ze vzácných kovů, které zaplňovaly police. Za velkým vyřezávaným stolem s jemným

japonským lakem stál majitel, aby se přivítal se svým návštěvníkem. Byl to muž malé postavy, oblečen v dokonale ušité šaty evropského střihu. Jeho velké zlatem lemované brýle se slabě kouřovými skly téměř ukrývaly jeho oči.

„Prosím posad'te se, pane,“ řekl Larapindi v bezchybné, i když trochu příliš hladké angličtině současně ukazuje na bohatě vyřezávané křeslo, které již bylo připravené u stolu. Uvítav svého návštěvníka, sedl si zpátky do křesla za stůl.

„Děkuji vám,“ odpověděl zdvořile Biggles.

„Přál jste si mne vidět?“ pokračoval plynule Larapindi. „Myslím, že jsme se ještě nesetkali?“

Biggles se neohrabaně usmál. „Ne. Obávám se, že tohle je sotva vhodná doba na návštěvy, ale když vám vysvětlím její důvod, doufám, že mi prominete. Čirou náhodou, míjeje váš dům, jsem si uvědomil, nebo mi to připomněl vlastně váš dům, co mi jednou řekl můj vedoucí kantýny. Ale ještě než se dám do dalšího vysvětlování měl bych vám říci, že jsem dočasným velitelem stravovacích zařízení v Dum-dumu. Před nějakým časem mne seržant Mansur, vedoucí naší kantýny, informoval, že jste byl tak laskav a doporučil nám nějakého člověka pro práci v kantýně – jménem Lal Din. Ale možná, že si na něho ani nevzpomínáte?“

„Vzpomínám si na něho velmi dobře,“ odpověděl Larapindi bezvýrazným hlasem. Postrčil k Bigglesovi masivní zlaté pouzdro s cigaretami. „Prosím, poslužte si.“

„Děkuji vám.“ Biggles si vzal jednu cigaretu. „Tenhle Lal Din se ukázal být absolutně dokonalým

stewardem – vždycky veselý, vždycky ochotný a úslužný. Budeme ho postrádat.“

Larapindiho brada trochu poklesla, aby si mohl svého hosta změřit přes brýle. „Chcete říci, že odešel?“

„Ne tak úplně,“ odporoval mu Biggles. „Ale už předevcírem si stěžoval, že mu není dobře. Včera už byl zjevně nemocný, takže jsem k němu poslal vojenského lékaře a ukázalo se, že ten ubožák dostal neštovice.“

Larapindi vydechl. „Ach bože! To je ale opravdu velice smutné.“

Biggles si myslel, že zachytil v jeho hlase tón úlevy, nebo něco jako pochopení.

„Samozřejmě vám ani nemusím líčit, co znamená výskyt takhle nakažlivé nemoci na základně jako je Dum-dum,“ pokračoval. „Lal Din, ten chudák jeden, byl umístěn do izolace a tam, obávám se, bude muset nějakou dobu zůstat. Což mne přivádí konečně k důvodu, proč jsem zde. Velice ho totiž postrádáme. Zítra ráno se budu muset poohlédnout po novém stewardovi. Normálně bych měl uveřejnit inzerát, ale když jsem dneska večer přijel do města a projížděl kolem vašeho domu, tak mne najednou napadlo, že když se vaše první doporučení setkalo s takovým úspěchem, možná byste věděl o nějakém jiném chlapíkovi? Neočekávám samozřejmě, že jen tak zničehonic nám dohodíte druhého Lal Dina, abych tak řekl, ale třeba náhodou znáte někoho, kdo by mohl ihned převzít jeho povinnosti. Bez Lal Dina budeme mít nedostatek personálu a čím dříve ho budeme moci nahradit, tím lépe. Normálně by to trvalo dva až tři dny. Tak, teď už znáte důvod a doufám, že mi prominete, že vás ruším v tak pozdní době.“

Larapindi mávl odmítavě rukou. „Nemluvte o tom,“ protestoval. „Mne můžete navštívit kdykoli. Pokud vám mohu být nějak užitečný, bude to pro mne čest. Náhodou jste mne navštívil v tu nejvhodnější dobu. Zrovna dnes mi můj obchodní ředitel sdělil, že zná jednoho člověka, který se u nás uchází o práci. Jde o vynikajícího pracovníka. Já bych ho velmi rád zaměstnal sám, ale budu si považovat za čest, když mi dovolíte, abych vám ho přenechal. Momentálně si nemohu vybavit jeho jméno, ale je to Barmánek z Rangúnu, jeden z nešťastníků, co museli utéci do Indie před invazí těch nenáviděných Japonců. Byl zaměstnán jako pomocník v domácnosti a má zkušenosti jako číšník. Kdy byste chtěli, abych vám ho poslal?“

„Hned ráno,“ požádal ho Biggles. „Čím dříve se ujme svých povinností, tím lépe, protože se zmenší tlak na náš přepracovaný personál.“

„Dohlédnu na to, aby tam přijel,“ sliboval Larapindi.

„Děkuji vám. To je od vás skutečně nesmírně laskavé,“ prohlásil Biggles s vděčným úsměvem. „Mimochodem, během své poslední služební cesty v Indii jsem měl příležitost setkat se s panem Tahilem, vaším starším partnerem ve firmě. Doufám, že se těší dobrému zdraví?“

„Ach, bohužel ne,“ povzdechl si smutně Larapindi. „Vy jste zřejmě neslyšel o jeho tragické nehodě?“

„Cože? Co se mu stalo?“ zeptal se Biggles, který sice byl upřímně překvapen, ale ani za mák ho to nezajímalo.

„Ubohý pan Tahil zemřel na hadí uštknutí,“ vysvětloval ochotně Larapindi. „Stalo se to na golfu, představte si to. Jeho míček zapadl do jakéhosi porostu a

když se pan Tahil sehnul, aby jej vyndal, náhodou se dotkl hada druhu krajt, který zjevně ležel pod míčkem. Naneštěstí jsme byli dosti daleko od klubovny. Celou cestu tam jsem běžel, ale nedalo se nic dělat. Než dorazil lékař se sérem, bylo po něm. Byla to přežalostná záležitost a v Kalkatě způsobila cosi jako senzaci, protože pan Tahil byl známým lidumilem, kromě toho, že byl také oddaným služebníkem vlády.“

Biggles se díval Larapindimu přímo do tváře. „To pro vás musel být strašlivý šok. Chápu to tak, že jste zrovna hráli spolu?“

„Aho, hráli. Byl to skutečně šok. Ještě jsem se z toho úplně nestačil vzpamatovat.“

„A jaká rána, to si dovedu představit,“ mumlal Biggles soucitně. „Chci říct, že ta jeho smrt pro vás jistě znamenala spoustu práce, kterou jste musel převzít po něm, protože jste se tak prakticky stal jediným majitelem.“

Larapindi pokrčil rameny. „Takové věci se prostě stávají. Musíme se jim postavit tváří v tvář. Dělán co mohu, abych to zvládl sám.“

Biggles potřásl hlavou. „Je mi moc líto, že se dozvídám něco takového.“

Během té poslední části jejich duchaplné konverzace se jeho zrak zvedl na zarámovanou fotografii, která visela na zdi nad jeho hostitelem. Bylo tam vlastně několik takových fotografií, většinou portrétů různých kancelářů firmy Tahil a Larapindi po celém Orientu. Ale jeho pozornost přitahovala obzvláště jedna fotografie – snímek letadla, civilního námořního letadla, totiž přesněji, typu Gull. Sedělo na řece, na konci mola se soukromým hangárem se jménem firmy v pozadí.

Letadlo neslo registrační číslo VTT-YQL a na nose mělo opět jméno své firmy.

„Promiňte mi mou zvědavost, pane Larapindi,“ zdvořile se zatvářil Biggles, „ale ta fotografie nad vámi vzbuzuje můj profesionální zájem. Vidím totiž, že vaše firma má k dispozici i svá vlastní letadla?“

„Měla, dokud válka neučinila přítrž soukromému podnikání,“ odpověděl Larapindi otáčeje se v křesle a dívaje se nahoru na fotografii. „Víte, snažíme se jít s dobou. Naše zájmy na Východě jsou tak široké, že pořízení letadla jako dopravního prostředku bylo téměř automatické. Zakoupili jsme tedy jeden stroj typu Gull a postavili opravárenský a servisní hangár pár mil proti proudu řeky. Kdyby byla válka naše plány nepřerušila, byli bychom bývali tuto dopravu dále rozvíjeli. Doufám, že válka nám to znemožnila jenom dočasně.“

„Zajisté,“ odpověděl mu tiše Biggles. „Bezpochyby jste museli to letadlo rozmontovat, když válka začala, že pane?“

„Ano, požádala nás o to vláda a přirozeně jsme jí velmi ochotně vyhověli. Až bude po válce, budeme potřebovat piloty, takže až opustíte službu u královského letectva jako svou profesionální dráhu, doufám, že mě k našemu vzájemnému užitku navštívíte?“

„Budu to vést v patrnosti,“ slíbil Biggles. „Ale teď už musím po svých. Jsem rád, že jsem měl příležitost se s vámi setkat.“ Vstal.

„Doufám, že se setkáme znovu, pane,“ odpověděl mu Larapindi také vstávaje.

„Jsem si tím jist,“ zdvořile pronesl Biggles. „Mezitím ale mohu očekávat, že k nám pošlete svého člověka hned ráno?“

„Bude tam.“

Larapindi doprovodil svého hosta ke dveřím, kde se rozloučili.

Biggles se rychle vrátil k nákladnímu autu.

„Jak jsi dopadl?“ ptal se nedočkavě Algy.

„Dostal jsem to, co jsem chtěl,“ odpověděl stručně Biggles. „Ted' všichni poslouvejte. Pověděl jsem Larapindimu, že Lal Din leží s neštovicemi a že nám má poslat někoho místo něho. Slíbil, že nám jednoho člověka pošle hned ráno. To znamená, že sebou musí hodit a ještě dneska večer najít toho agenta, dát mu podrobné instrukce a zásobit ho novou dávkou nadopovaných cukrovinek. Pochybuji, že bude riskovat telefonování. Nemýlím-li se bude to muset vyřídit osobně. My ho budeme odtud hlídat. Jestli vyjede ven, pojedeme za ním.“

Ještě ani neskončil svou instruktáž, když z domu vyšel jakýsi muž, podle obleku indický sluha, prošel branou a zamířil dolů po ulici.

„A co tenhle?“ ptal se Ginger.

„Ten pravděpodobně patří také k té organizaci, ale my lovíme větší zvířata,“ odpověděl Biggles. „Toho chlapa jen poslali s nějakou obsílkou, pravděpodobně, aby sem přivedl toho člověka, kterým chce Larapindi nahradit Lal Dina. My jsme v klidu. Bud' sem toho člověka musí přivést, přičemž ho uvidíme, nebo ho vezmou někam jinam. A když to bude někam jinam, tak bude muset Larapindi vyjít ven. Oho! Co má být tohle?“

U brány se objevil sluha a otevřel ji dokořán. Za minutu se potichu branou protáhlo luxusní auto. Brána se opět uzavřela. Automobil se rozjel stejným směrem jako šel sluha.

„Za ním!“ nařídil Biggles ostře. „Udržujte to auto v dohledu, ale nejezděte za ním moc blízko.“

„A co dělá ten jeho partner Tahil?“ ptal se Algy, když se nákladník rozjel. „Ty o něho nemáš žádný zájem?“

„Tahil je mrtvý,“ odpověděl pomalu Biggles. „Zjevně ho uštknul had, když hrál golf s Larapindim. Jelikož se něco takového muselo Larapindimu náramně hodit, být najednou majitelem celého podniku, tak mám pocit, že toho rána museli být na golfovém hřišti nejméně dva hadi. Ale to prodiskutujeme, až na to bude čas.“

Pět minut nato už bylo jasné, že automobil ujíždí do oblasti doků.

„Vypadá to, jako když jede do toho skladiště,“ poznamenal Algy. „Je to stejný směr.“

Ukázalo se, že jeho odhad byl správný. Automobil zastavil před hlavním vchodem skladu firmy Tahil & Larapindi. Nákladní auto také zastavilo, o kus dál, ale dost blízko, aby Biggles mohl vidět, jak Larapindi vystupuje a vchází do budovy. Automobil odcouval kus zpátky, takže se ukázalo, že má šoféra. Zaparkoval v úzké zatáčce, jejíž jednu celou stranu zabírala budova skladu.

„Zdá se, že to bude asi nějaký čas trvat, jinak by ten auták zůstal stát u hlavního vchodu,“ poznamenal Biggles. „Je to větší stavba, než jsem si představoval,“ dodal prohlížeje si sklad a jeho lokalitu. Budova měla tvar obrovského čtvercového sloupu, stála o samotě, oddělena od ostatních skladišť, která lemovala stejnou stranu úzké uličky. Zadní trakt, který vypadal mnohem starší než přední, zjevně moderní, tvořil nábrežní stranu široké a divoké řeky Hugli vinoucí se městem.

„Když jsem to viděl za denního světla, tak jsem měl dojem, že je to hodně stará budova s přilepenou novou fasádou,“ povídal Algy. „V zadním traktu je to pěkná zřícenina.“

„Většina skladišť, aspoň těch, co jsem já viděl, tak vypadá,“ odpověděl Biggles. „A hele, tady je další auto, tentokrát je to taxík.“

Taxík zahnul k chodníku, zastavil, vyložil dva pasažéry a opět odjel.

„Zatím se nám to daří,“ zamničil Biggles. „Jeden z těch dvou je Larapindiho sluha, ten co jsme ho viděli, jak odchází z domu. Ten druhý je určitě chlápek, co ho měli přivést, aby Larapindimu nahradil Lal Dina. Tak on si ho přivezl taxíkem? To znamená, že má hodně naspěch. Já jsem doufal, že se to bude takhle vyvíjet. Jestli se nemýlím, tak Larapindi bude toho člověka instruovat a instrukce bez té drogy nejsou k ničemu. To znamená, že drogy jsou tady a tady taky přiložíme ruku k dílu i my. Teď všichni poslouchejte. Algy a Ginger půjdou se mnou. Musíme se nějak do toho skladiště dostat. Bertie, ty si vezmeš na povel zbytek týmu. Nechte tady někoho, aby hlídal nákladák. Ostatní obklíčí budovu, aby se nikdo nedostal ven. Jestli uslyšíte střelbu, nebo cokoli, co vypadá jako rvačka, vtrhněte dovnitř a přijďte nám pomoci.“

„A co kdybysme počkali, až se ten novej zase vynoří z domu a pak bysme ho chytli i s těma věcmama?“ navrhoval Johnny Crisp.

„Ten mě ale nezajímá,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Ten, koho chci já, je Larapindi a toho musíme chytit, jak rozděluje drogy, nebo nám proklouzne prstama jako

mokrý ryba. Tak jdem, Algy. Pojď, Gingere a vem si svojí tašku.“

V minutě byli na chodníku a na rohu velikého skladiště, Biggles šel kus podél zdi a prohlížel si okna. „Musíme se dostat dovnitř bez hluku,“ šeptal. Pokračoval v chůzi až téměř k řece a pak se zastavil u dveří vypadajících jako nějaký postranní vchod. Jen tak mimochodem zkusil vzít za kliku, ale jak očekával, bylo zamčeno. Obrátil se na Gingera: „Co máš v té tašce?“

„Pilník, pilku, páčidla na sundávání pneu, vrtačku –“

„Prima. Vrtačka by to měla zvládnout,“ přerušil ho Biggles. „Udělej vedle kliky díru a vyřízni tak veliký kus dřeva, aby se jím dala prostrčit ruka. Vsadím se, že je klíč z druhé strany v zámku.“

Ta hypotéza se ukázala jako správná, nicméně vyvrtat tak velkou díru trvalo celých deset minut. Zatímco Ginger vrtal, Algy s Bigglesem hlídali. Náhodou tou opuštěnou ulicí nikdo nejevíl chuť procházet a tak mohl Ginger pracovat nerušeně. Jakmile dodělal díru, Biggles prostrčil ruku a s výkřikem uspokojení vytáhl klíč. Vložil ho zvenku do zámku a otevřel dveře, které se rozletěly tiše a lehce dokořán. Okamžitě je zaplavila těžká aromatická vůně smíšeného indického zboží, čaje, koření, juty, olejných semen a obilí. Neslyšně vstoupili. Biggles zavřel dveře. Když zapnul baterku, slabě to cvaklo. Její paprsek prořízl temnotu.

Kapitola šestnáctá

ZELENÝ BŮŽEK

Teprve až uvnitř si Biggles uvědomil, jak je to budova obrovská a co to znamená za problém. Bylo jasné jedině to, že se octli v části vyhrazené skladování zboží, jehož povaha ukazovala na export. Bedny čaje, pytle rýže, žoky a krabice stály pečlivě seřazené od podlahy až po strop ponechávající mezi sebou jenom uzounké cestičky pro toho, kdo se o ně měl starat. Bigglesovi se zdálo nepravděpodobné, že by Larapindi vedl svá jednání v téhle části budovy. Bylo téměř jisté, že bude spíše někde v administrativní části budovy. Proto se jí Biggles vydal hledat a začal paralelní chodbou s ulicí venku, směrem k hlavnímu vchodu, Algy a Ginger ho následovali. Pach zboží nebyl nepříjemný, ale svou intenzitou jako by je začal přemáhat.

Po chvíli se však ta těžká vůně začala citelně měnit a brzo se ukázal důvod, proč tomu tak je. V hromadách zboží byla najednou mezera a druh zboží viditelný už na konci jedné z chodbiček, byl podstatně jiný. Byly tu dřevěné a lepenkové bedny s nápisy britských a amerických výrobců. Zjevně šlo o importní oddělení. Jednou se Biggles na okamžik zastavil a beze slova ukázal na velký nápis na jedné z beden: „Charneys, London. Cukrovinky. Skladujte dál od strojního zařízení.“

Biggles šel opatrně dál kupředu a za okamžik už viděl, že se blíží svému cíli – té administrativní části budovy. Zboží ubývalo, až úplně přestalo a vystřídala jej

změť všelijakých chodeb, dřevěnými přepážkami oddělených kanceláří, některých velkých, některých malých, nesoucích jména velkoobchodních a maloobchodních oddělení se jmény vedoucích. Biggles teď postupoval pomaleji a ještě opatrněji.

Dosud hrobové ticho skladiště neporušil ani jediný zvuk. Ale teď, když procházeli kolem obyčejného schodiště z hrubého dřeva, uslyšeli odkudsi seshora hovor hlasů ne hlasitější než šumění uschlého listí. Biggles na moment zaváhal, ale pak pokračoval v cestě. Nepotřeboval jít daleko, protože se musel zarazit kvůli létacím dveřím, kterými chodba končila. Byly zasklené matovým sklem, skrz něž procházelo slabé, ale stálé světlo. Zhasl baterku, přiložil si prst na ústa a kývl na ostatní. Prohlédl podrobně dveře a potom opatrně nahlédl dovnitř. Pomaloučku spustil na škvíru otevřené lítačky zpátky na místo a obrátil se k ostatním.

„To je hlavní hala,“ vydechl. „Uvnitř je u dveří na stráží nějaký chlap. Tady se dál jít nedá, jestli nechceme, aby nás uviděli. Musíme se vrátit.“ Ustoupili až k tomu dřevěnému úzkému schodišti a po chvíli naslouchání vzdáleným hlasům, začal pomalu stoupat.

Schodiště se dvakrát točilo do pravého úhlu a pak končilo v chodbě na prvním patře, které osvětlovala jedna jediná žárovka. Chodba se po obou stranách táhla dál a lemovaly jí četné dveře v pravidelných intervalech. Všechny byly zavřené. Teď už bylo možné rozeznat jednotlivé hlasy a nad nimi, jak to vypadalo, hlas zjevné autoritativní, který velice rychle hovořil. Stále ještě se ozýval někde nahoře. Biggles se rozhlížel a asi půl tuctu kroků po chodbě před sebou objevil další schodiště vedoucí kamsi vzhůru. Bylo absolutně stejné jako to

první a vlastně bylo jakýmsi pokračováním. Vystupovalo do druhého poschodí, na další chodbu, opět úplně stejnou jako ta dole. Ale ten hlas přicházel ještě z větší výšky. Po chvilce objevili další schodiště, které je dovedlo až do třetího patra. Jenomže hlas byl pořád ještě někde výš. Teď už zněl naprosto zřetelně, takže Biggles chvíli naslouchal, ale pak pokrčil rameny. Nebyl schopen rozeznat jazyk, natož význam té cizí řeči.

Další postup vzhůru znemožňovaly nějaké dveře, na kterých bylo v několika jazycích napsáno jedno slovo. Jeden z těch jazyků byla angličtina. Stálo tam: PRIVATE. Biggles zkusil vzít za dveře. Otevřely se kupodivu naprosto lehce a odhalily další schodiště. Tentokrát to ale bylo něco jiného. Tam dole byla schodiště z hrubého dřeva a tady je pokrýval tlustý rudý koberec. Biggles musel trochu schýlit hlavu, aby mohl vystoupit do absolutně rozdílného prostředí. Dojem jakéhosi skladiště nebo obchodních prostor byl ten tam. Teď to tady vypadalo jako v luxusním hotelu nebo v apartmá činžovního domu pro bohaté nájemníky. Schody končily v prostoru, který by se dal nazvat nejlépe jako velká domovní hala, bohatě zdobená a s koberci ode zdi ke zdi. Naproti vetřelcům, jak tak stáli na vrcholu schodiště, byly čtvery dveře. Jedny z nich byly dokořán. Místnost za nimi byla osvětlena, ale odtamtud ten autoritativní hlas nevycházel. Ten se ozýval odvedle.

Biggles se udiveně ohlédl na ostatní. Nepromluvil, ale gestem ruky naznačil, na co myslí. Skutečně, to co udivovalo celou dobu jejich výstupu po schodech Gingera, ta hlasitost toho projevu, se teď vysvětlilo. Ten hlas totiž normálně nemluvil, ale jako kdyby cosi vysokým tónem rychle četl posluchačům a neměl k

dispozici žádný mikrofon. Jelikož pro to neměl Biggles žádné vysvětlení, po chvilce váhání přešel halou k těm otevřeným dveřím a aniž by se jich dotkl, nahlédl dovnitř. Překvapením lehce mlaskl, takže ostatní se k němu také rychle příkradli. Pomaloučku otevřel dveře úplně dokořán, až bylo vidět celý vnitřek kanceláře. Přesně vzato to ale kancelář nebyla, ani žádná místnost obchodního charakteru. Byla to laboratoř.

Biggles rychle přehlédl celou laboratoř a nevšímaje si nijak zvlášť různých laboratorních souprav, zkumavek a řad lahvíček a sklenic, které se tísnily na spoustě polic, šel přímo k lavici, na níž byly rozložené nejrůznější předměty, opravdu zvláštní předměty, protože by je člověk neočekával v prostředí laboratoře. Nejnápadnější byly dvě lepenkové krabice nesoucí tučnými velkými písmeny jména, která Biggles už tak dobře znal: CHARNEYS. Obě krabice byly rozbalené a část jejich obsahu rozložená na lavici. V jednom případě šlo o žvýkačky, ve druhém o čokoládu. Poblíž byl stoh balicího papíru, nějaký růžový, některý hnědý, zjevně bezohledně stržený z výrobků popsaných na krabicích. Jenomže obsah těch papírů tady nebyl. Hned vedle byly dvě samostatné krabice, úplně stejné jako ty balicí papíry, ale byly úplně nové. Na lavici pak už byly jenom dva další předměty, ale ty byly dost příznačné. Jedním byla malá skleněná nádobka obsahující olejovitou, bezbarvou tekutinu a tou druhou bylo pouzdro s napříč ležící injekční stříkačkou.

K tomu, aby člověk ty věci zaregistroval, je třeba méně času, než je popisovat. Proto Biggles už po jednom delším pohledu zašeptal: „To je ono. Jsme v té jejich dopovácí základně. Larapindi neztrácí čas a už připravuje

materiál pro toho nového člověka, aby to distribuoval na Dum-dumu. Tahleta kolekcička hovoří za všechno. Jakmile dorazí zboží z Anglie, odebere jej, rozbalí tolik, kolik potřebuje, do každého kousku injekční stříkačkou vpraví tu drogu a zabalí do úplně nového obalu. Do tvrdé tabulky čokolády toho moc dát nemůže, ale bezpochyby jedna kapka stačí na to, aby každého, kdo není na drogu navyklý, absolutně vyřídila. Zním jednoho chlápka, co jednou zkusil žvýkat čaraz nejpoblárnější drogu v Indii. Pro jistotu si vzal jenom kousíček velikosti asi tak polovičky pomerančového jádra, ale stejně ztratil vědomí tak rychle, jako kdybyste ho vzali po hlavě kladivem. Musíme předpokládat, že ta tekutina v lahvičce je vysoce koncentrovaná droga. Byl bych moc rád, kdybych dokázal Larapindiho přinutit, aby to najednou všechno vypil. Tam vedle té místnosti to mluví on. Jeho hlas poznávám docela dobře, ale to, co tam křičí, tomu nerozumím. Přesto už máme dost důkazů, abysme ho mohli pověsit, takže se mrkneme, co na to on. Až nás uvidí, může dojít k menší diskuzi, takže mějte zbraně pohotově. Algy, ty tady zůstaneš a nedovolíš nikomu, aby se té drogy dotknul. Rád bych, kdyby to Komodor Raymond uviděl tak, jak to je. Pojd', Gingere," kýval Biggles na svého partnera a současně vytahoval z kapsy automatickou pistoli, kterou si strčil do pravého rukávu, takže ji tam přidržoval jenom dvěma prsty.

Nechal Algyho u lavice s drogou a sledován Gingerem vrátil se do haly a přešel ke dveřím, skrz které zněl ten hlas.

„Vypadá to, že toho má na srdci hodně," zamumlal. „Zkusím ty dveře otevřít – předpokládám, že nebudou zamčené – aby mě zevnitř nikdo neviděl, ale myslím, že

to se mi asi nepodaří. Nedovedu si vůbec představit, co bude dělat, až nás uvidí, ale buď připravený na rychlý zásah. Drž si klobouk, jdeme na to!“

Bigglesovy prsty se pevně sevřely kolem kulovité kliky dveří a pomalu jí otáčely. Dveře se pohnuly. Mezi rámem dveří se objevilo světlo. Pustil kliku. Jenomže místo toho, aby se dveře zastavily a zůstaly tak, jak je nechal, začaly se otevírat dál a dál, sice pomalu, ale zato jistě.

Výsledek byl nevyhnutelný. Zpozorovali pohyb dveří. Ale ještě než k tomu došlo, bylo Bigglesovi dopřáno, aby za tři sekundy vstřebal obraz, který se jeho zraku naskytl. Bylo to dost, i když to, co viděl, nebylo to, co čekal. Původně se ujistil, zcela hloupě, jak se později přiznal, že v místnosti jsou pouze tři lidé: Larapindi, steward, který měl nahradit Lal Dina a pravděpodobně tentýž sluha, který pro něho jel. Místo toho v té místnosti nebylo méně než sedm či osm lidí. Nepočítal je, na to nebyl čas. Ti lidé seděli kolem velikého mahagonového stolu, takže celé jednání mělo charakter zasedání nějaké správní rady. Samozřejmě podivné rady, protože střed stolu zabíral jakýsi bůžek ze zeleného kamene. Larapindi stál v čele stolu, ale Bigglesovi na smůlu, na druhém vzdálenějším konci, protože tak mohl vidět na dveře. Hlavy jeho žáků, agentů či sympatizantů nebo co to vlastně bylo, se skláněly v bezmezné úctě před tím bůžkem.

Kdyby tohle bylo všechno tak by se asi Biggles cítil značně na rozpacích, kdyby měl vyrušovat uprostřed nějakého náboženského obřadu ať už se to týkalo jakéhokoli náboženství. Ale to všechno nebylo. Před každým mužem, vypadaje absurdně svým evropským

charakterem v orientálním prostředí, ležela hromádka žvýkaček a tabulek čokolády. Víc vědět nepotřeboval. Fakt, že tam místo jednoho agenta bylo agentů několik a že se zavazovali ke své zákeřné vražedné činnosti přímo v jakémsi náboženském obřadu, nehrálo žádnou roli. Jak plánoval, podařilo se mu chytit sabotéry při činu. To bylo to hlavní. Ovšem jinou otázkou bylo, jestli je spolu s Gingerem bude schopen všechny zadržet. Alespoň že na jeho straně byla výhoda překvapení!

Larapindi si všiml otevřených dveří jako první. Současně určitě uviděl Bigglese. Jeho hlas se najednou zlomil. A na zlomek sekundy zůstala scéna nehybná, zmrazená, jako kdyby najednou herci uprostřed nějakého divadelního představení zkameněli. A potom, jakoby zvědavostí nad tím náhlým tichem, se začaly hlavy zvedat. Agenti pohlédli na svého šéfa, uviděli jeho podivný výraz a zaregistrovali směr jeho pohledu. Jako jeden muž se ohlédl.

Pistole Bigglesovi vklouzla do ruky jako hlava jedovaté kobry útočící odnikud. „Nikdo ani hnout,“ vyštěkl. Pokud by bylo možné, chtěl se vyhnout krveprolití.

Možné to přirozeně nebylo. Snad mu ti agenti prostě nerozuměli. Ať to bylo ale jakkoli, jeho slova zrušila kouzlo okamžiku. Jeho rozkaz byl ignorován. Pohyb se všem vrátil a vrátil se značně uspěchaně. Agenti vyskočili se sborovým vyjeknutím poplašeného překvapení a převraceli za sebou židle. Dostali se tak mezi Bigglese a Larapindiho, který ani na okamžik nezaváhal využít příležitosti nabízené tou nenadálou ochrannou zdí z lidských těl. Skočil ke stěně a ve vteřině se místnost ponořila do naprosté tmy.

Prostorem vyšlehly tři oranžové záblesky. Začaly u ústí Bigglesovy pistole a končily na místě, kde se naposledy objevil Larapindi. Jejich třesk přehlušovaly výkřiky strachu. Z různých koutů se ozvaly další výstřely a ihned po nich následoval pád těl. Otevřenými dveřmi do haly sem proniklo trochu světla, ale to zdaleka nestačilo na to, aby Biggles rozeznal, co se děje, kromě toho, že je všude najednou zmatek. Všude se potácely postavy, narážely na sebe a padaly přes překocené židle. To byla situace, na kterou Biggles nebyl připraven a se kterou si nevěděl dost rady. Přitom si nepřál, aby vyvolal nějaký masakr. Když si to uvědomil a pochopil, že uvnitř nemůže ničeho dosáhnout kromě toho, že ho někdo v té mele porazí, vycouval zpátky do haly. Vypadalo to na ten správný směr, protože stačilo kontrolovat dveře, aby nikdo nevycházel. V tom zlomku okamžiku to byl docela přirozený předpoklad, ale jak se ukázalo, byl chybný. Biggles zaujal postavení na straně dveří v osvětlené hale a zavolal na Gingera, aby zaujal podobné postavení na druhé straně.

„Odpráskni každého, kdo se pokusí o útěk,“ nařídil mu tvrdě.

„To je ale bordel!“ zamumlal Ginger zhnuseně, ale poslechl rozkaz. Švihl sebou stranou, když se vyřítíl ven hnědý mužík divoce mávající malou pistolí.

Biggles vystřelil a mužík padl. „Obávám se, že jsme něco rozjeli,“ suše pronesl Biggles s vráskami na čele, když se odkudsi zdola ozvalo praskání, bouchání, rány a sporadická střelba.

„To je určitě naše parta. Uslyšeli výstřely a snaží se dostat dovnitř,“ dohadoval se Ginger. „Co kdybysme ty dveře zamkli a nechali Larapindiho s ostatními uvnitř,

dokud si pro ně nepřijde policie?“ navrhoval ukazuje na místnost, odkud se teď ozývalo vzrušené mumlání.

„To je nápad,“ souhlasil Biggles. Přešel ke dveřím, vzal klíč z druhého křídla a otočil jím.

Zatímco zamykal, děly se další věci. Algy vystrčil hlavu zpoza rohu u laboratoře chtěje vědět, co se děje. Biggles mu stručně vysvětlil, co se stalo, přičemž mu přikázal zůstat na místě. Zdola volaly nějaké hlasy. Na schodech zadupaly nohy.

„Bigglesworthi, kde jste?“ volal jeden hlas.

„To zní jako Raymond,“ povídá Ginger. „Co ten tady dělá?“

„Musel nás sledovat. Jako starej chrt, co se nenechá z honu vystrnadit,“ odpověděl mu usmívající se Biggles. „Možná je to dobře. Aspoň mu tady ten bordel můžeme nechat.“

Nahoře na schodišti se objevil Tug, v ruce pistoli, na tváři a na prsou měl krev. „Dostali jste je?“ volal na ně vzrušeným hlasem.

„Ne tak úplně,“ odpověděl Biggles. „Co jsi to, prosím tě, vyváděl?“

„Na schodech jsem potkal nějakého chlapa,“ vysvětloval Tug. „Pokusil se mě zastavit. Trošku jsme se chytili a on to odnesl.“

Další se objevil těžce dýchající komodor Raymond. „Co to tady, propánakrále, děláte?“ naléhal hned.

„To bych se mohl ptát já vás,“ shoze mu odpověděl Biggles. „Říkal jsem vám, abyste se do toho nemíchal a –“

„Já vím, já vím. Takže kdyby to nevyšlo, aby to bylo na vás. To ale já nestrpím. Já jsem vás sem do toho

dostal, takže jestli má někdo nést následky, tak jsem to já.“

„Na to může taky dojít,“ prohlásil Biggles lakonicky. „V těchhle končinách je Larapindi pěkně veliký zvíře a třeba bude schopen kontaktovat svoje známosti a způsobit v téhle části Indie nějaké vážné potíže. Larapindi je šéfem místní špionážní sítě – na to už mám všechny důkazy, které potřebuju, abych to bezpečně prokázal soudu. Je právě s několika svými agenty tady v té místnosti.“

„Tak si ho vyndáme,“ navrhl prostě a jednoduše komodor Raymond.

„Oukej,“ souhlasil Biggles. „Jenomže přitom může dojít ke zranění. Tomu jsem se právě chtěl vyhnout. Nejsem si vůbec jistý, jakou národnost mají ti chlapi tam uvnitř a rozhodně nechci nějakou mezinárodní zápletku, kterou by z toho mohli udělat. No ale...“ Přesl ke dveřím, otočil klíčem, rozrazil dveře dokořán a vkročil dovnitř. „Vyděte ven!“ volal. „Jste obklíčení, uniknout nemůžete!“

Následovala krátká pauza. Potom, jeden po druhém, vyšli čtyři muži.

„Ti chlapi jsou oblečení jako Hindové, ale jestli to nejsou Japíci, tak sním své frčky!“ rozčílil se komodor.

„Ale kde jsou ostatní?“ ptal se Biggles rozhlížeje se kolem. Světlo baterky prořízlo tmu. Několika skoky se ocitl u vypínače a rozsvítil. Na podlaze leželi další tři muži. Larapindi mezi nimi ale nebyl. Biggles pátral po místnosti a jedinou možnou skrýš se zdál polootevřený sejf. Když k němu ale přistoupil, Larapindi v něm nebyl.

„Utekl nám!“ vykřikl hněvivě. „Je tady určitě někde tajný východ – pravděpodobně výtah! Jenže hledat ho

ted' nemá cenu.“ Obrátil se na komodora. „Pane, já vás tady nechám, abyste se tu postaral o všechno potřebné. Vedle v laboratoři je Algy s pár věcmi, které si jistě rád prohlédnete. Tugu, ty tady zůstaneš s Gingerem a pomůžete komodorovi ten nepořádek trochu uklidit. Bude potřebovat pomoc.“ Potom Biggles vyrazil ke dveřím.

Kapitola sedmnáctá

KONEC STOPY

Biggles letěl dolů po schodech a vztekal se na sebe, že se to vyvinulo takhle, že se tam nahoře nepokusil o razantnější akci. Mohl přece předvídat, že se Larapindi o něco takového určitě pokusí! Musí vědět, že když se nepodaří dopadnout jeho, jako velitele celé záškodnické sítě, celé přepadení bude vlastně krachem. Pořád ještě ale existovala naděje, že se Larapindi zdržuje někde v budově a když se Bigglesovi podaří rozmístit hochy z eskadry kolem všech východů, jeho únik nebude možný.

Skoro přepadl přes jakési ležící tělo u paty schodiště v druhém patře – zjevně to byl ten chlápek, kterého Tug zastřelil, když šel nahoru. Biggles si na něho posvítíl a zatajil dech, protože se objevila uniforma japonského letectva. Teprve později si však uvědomil její význam v celé té záležitosti. V dané chvíli byl prostě ohromen, že ten japonský letec nocí uniformu na takovém místě a v takové souvislosti. Aniž by však nad tím hloubal, napadlo ho, že ten japonský letec bude možná jedním z těch, co vyskákali z letadel při souboji ve vzduchu a v noci se proplížili do skladu dobře vědouce, že jim Larapindi obstará nějaký úkryt. Pilot stále ještě svíral v ruce japonský armádní revolver.

Biggles seběhl do hlavní haly. První, koho uviděl, byl nějaký muž v domorodém oděvu, asi vrátný, napadlo ho, jak leží na zádech na podlaze. Vedle něho ležel nůž. Na židli vedle seděl jako mrtvola bledý Tafty Hughes a

jednou nohou stál v kaluži krve. Johnny Crisp klečel na kolenou a snažil se mu obvázat stehno.

„Co se stalo?“ ostře se zeptal Biggles.

Johnny nepřestal zavazovat ránu. „Taffy a já jsme vletěli dovnitř, když se začalo střílet. Taffy byl první a tenhle chlap,“ pokynul Johnny hlavou k mrtvému, „ho bodnul nožem.“

„Postarej se o Taffyho,“ rozkázal Biggles. „Neviděli jste tudy běžet dolů nějakého chlapa?“

„Tudy nikdo neprošel,“ odpověděl Johnny sykaje bolestí.

„Kde jsou ostatní?“

„Asi venku. Za námi šel dovnitř jenom Tug a ten běžel nahoru.“

Biggles vyšel ven. Pořád ještě tam stál jejich nákladník a hlídal ho Ferocity.

„Neviděl jsi nějakého muže vyjít ze skladu?“ zeptal se úsečně Biggles.

„Neviděl jsem živou duši,“ odvětil Ferocity.

„Kde jsou Bertie a Tex?“

„Šli dolů tou postranní uličkou, aby zabrali Larapindiho auto.“

„Dobrá, zůstaňte tady. Taffy je pobodaný, ale je u něho Johnny. Kdyby se ukázalo, že je to těžké poranění, dovezete ho do nemocnice. Jestli ne, čekejte na další rozkazy –“

Biggles se potom rozběhl dolů po ulici. Larapindiho auto tam stále ještě čekalo, vedle něho stál Tex s pistolí v ruce a domorodý řidič se opíral o zeď s rukama nahoře.

„Neviděl jsi někoho vycházet ven, Texi?“ ptal se Biggles.

„Jasně,“ rychle odpověděl Tex. „Nějakej mrňous v evropských šatech se vyřítíl z postranního vchodu. Když jsme na něho křičeli, aby zůstal stát, vystřelil na nás a pak zdrhal dolů k řece. Bertie běžel za ním.“

Biggles pádil k řece. Ulice u ní najednou končila, ale po pravé straně byla dlouhá kamenná hráz obepínající skladištní budovu. „Bertie!“ křičel do tmy. „Kde jsi?“

Odpovědi mu byly dva výstřely rychle za sebou. Přicházely ze vzdáleného konce nábřeží, kde stály jeřáby, pásové dopravníky, vozy a podobné přístavní zařízení. Biggles se rozběhl směrem k výstřelům. Jak běžel, doprovázely ho další výstřely. Potom se *ozval* další zvuk, který ho pobídl do trysku. Byl to zvuk silného motorového člunu. Doběhl k Bertiemu, který z dálky střílel na malou loď brázdící hladinu řeky proti proudu.

„Ujel mi ve člunu?“ zamumlal Bertie. „Promiň, kamaráde.“

„Byl to takový prcek v evropských šatech a s brýlemi na nose?“

„Ano. V tom všem zmatku jsem ho ztratil z očí. Pak už jsem jenom uviděl ten člun.“

„Jsou tady ještě nějaké čluny?“ ptal se Biggles udýchaně.

„Žádné jsem nepozoroval. Řek bych ale, že tady žádný takový už nebudou.“ Bertie ukázal na mizící rychlý člun. „Můžeme ho sledovat autem. Dřív nebo pozdějc musí někde přistát.“

Biggles sepal ruce a zapiraskal klouby. „Páni!“ Právě si něco uvědomil. „Teď si vzpomínám, že možná vím, kam ten chlap míří! On má proti proudu řeky hydroplán a zřejmě doufá, že nám uletí!“ Biggles za okamžik rychle pokračoval: „Ale pořád ještě máme

šanci. Bertie, běž do hlavní haly a zavolej na Dum-dum, aby mi připravili jednoho Spitfira a ať ho taky nastartují. Budu tam za pět minut.“

Aniž by čekal, aby se přesvědčil, jestli ho Bertie následuje, běžel Biggles zpět k Larapindiho autu. „Poslyš, potřebuji tohle auto,“ striktně přikazoval Texovi. „Vezmi svého vězně dovnitř a předej ho Johnnymu, kterému řekneš, že má zavolat sanitku z letiště, aby odvezla Taffyho. Pak se připojíš k Ferocitimu v nákladáku a pokusíš se předjet ten motorový člun, co jede proti proudu řeky. Je v něm Larapindi. Někde proti proudu má hangár a v něm letadlo. Zkuste mu nějak překazit start. Jestli je ten hangár na naší straně řeky, máte šanci.“

Biggles udílel rozkazy, zatímco nasedal do auta a když skončil, už startoval. Automobil vystřelil kupředu a v minutě ujížděl jak o závod po hlavní silnici k Dum-dumu.

V krátké zatáčce pak Biggles riskoval tolik, že by to za normálních okolností pokládal za vyloučené. Nepochybně by s ním býval souhlasil i vozká volského potahu, kterého minul o pár palců, když se vyhýbal neopatrnému chodci. Jenže tentokrát všechno záviselo na rychlosti. Nakonec bez nehody dorazil na letiště, smykem zabrzdil u hlavní brány, aby ukázal legitimaci a ujížděl dál rovnou k místu, kde na startovací dráze stál Spitfire s nahozeným motorem.

„Je v pořádku, seržante?“ zakřičel na službu konající personál sotva vyskočil z vozu.

„V pořádku, pane,“ zněla odpověď s vojenskou řízností.

Biggles se vyšplhal do kabiny. Za okamžik už se motory rozeřvaly naplno a Spitfire se rozběhl kupředu. Za pět sekund už byl ve vzduchu a dělal oblouk směrem ke Kalkatě. Řeka se ihned objevila na obzoru. Biggles uvolnil knypl směrem kupředu a jakmile byl nad řekou, prudce se obrátil a hnal se plnou rychlostí proti proudu řeky s břichem letadla ani ne padesát stop nad hladinou. Jak prolétl kolem skladiště, zaregistroval před ním několik automobilů. Před sebou viděl jenom hladinu řeky, jejíž nehybnost zčerily vlny. Po žádném motorovém člunu nebylo nikde ani stopy. Dvě až tři minuty se hnal dál. Měsíc se zlatě blyštěl ve vlnách. Bylo mu jasné, že je dětinské pokoušet se o hledání v docích, které se táhnou na míle daleko, ale doufal, že někde nad nimi, kde není tak hustá doprava, motorový člun nebo letadlo bude moci rozeznat. Neviděl však ani jedno, ani druhé. Zmocnily se ho pochyby. Byl to přece jenom pouhý dohad, že se Larapindi pokusí o něco takového jako je útěk vzdušnou cestou. Nepřátelský agent mu sice tvrdil, že hydroplán je neschopný letu a bezpochyby oficiálně také takovým byl, uvažoval Biggles. Ale to nemohlo zabránit Larapindimu, aby jej tajně neudržoval v letové pohotovosti pro případ, že by ho náhodou potřeboval. A to se dalo zařídit v krátké době.

Biggles začal létat v kruhu, jemně řezal zatačky a snažil se proniknout očima modrou prázdnotu všude kolem sebe. Po letadle, které hledal, nebylo ani vidu ani slechu. Začal se otráveně peskovat, jestli to vůbec bylo moudré vrhnout se tak bezhlavě do vzduchu a pořád ještě si to vyčítal, když během jednoho obratu uviděl na zemi dvě jasné skvrny, které na něho mrkaly. Předpokládal, že to jsou světlomety automobilu na druhém břehu řeky. Se

vzrůstajícím zájmem si uvědomil, že by to mohl být pro něho nějaký signál a protože šlo o nákladák, dalo se očekávat, že to jsou jeho lidé, kteří se orientují podle zvuku motoru a jako piloti jsou schopni správně odhadnout polohu a pozici letadla.

Zamířil zpět ke světlům a téměř přitom narazil do hydroplánu typu Gull. Bylo to jistě jeho nejtěsnější střetnutí v životě. Ani nevěděl, že to byl Gull. Stěží ho rozeznal. Soustředil totiž veškerou svou pozornost na mrkající světlomety a pokoušel se určit, jestli signalizují v morseovce, když se to najednou stalo. Říci prostě, že se ze tmy najednou vynořil stín by bylo jenom slabé vylíčení dojmu, který to způsobilo. Když se dva silné stroje náhle vyříti proti sobě čelem a za bílého dne, od okamžiku, kdy se stanou viditelnými do okamžiku kontaktu uplyne hrozně krátká doba. V noci je tento časový faktor ještě menší podle toho, jaká je viditelnost. Černý obrys Gulla se bezpochyby nějakou dobu přibližoval, ale od okamžiku, kdy se dal rozeznat, do okamžiku, kdy se oba letouny minuly, uplynul jenom zlomek sekundy. Biggles jej vlastně ani neviděl, spíše si jej uvědomil. Reagoval podvědomě, tak jako je tomu při příležitostech, a takových je v životě pilotů hodně, kdy není na přemýšlení vůbec žádný čas. Život prostě závisí na koordinaci mozku a končetin. A ty dvě součásti uvedené do činnosti vlastně spíše instinktem, musí reagovat naprosto simultánně, nebo je všechno zbytečné. Bigglesova pravá ruka a pravá noha sebou trhly. Spitfire zareagoval křečovitým trhnutím, jako když kůň ze spánku najednou vyletí. Dva stíny se slily v jeden a pak se bleskově oddělily. Nebezpečí bylo odvráceno. Bigglesovy nervy byly ztuhlé napětím, srdce jako by se

zastavilo. Přesto se dokázal přinutit k pohybu. Držel knypl opět u stehna a Spitfire se téměř převrátil podél své osy. Tehdy poprvé pořádně spatřil hydroplán a rozeznal Gulla.

Zbytek byl relativně snadný. Když se mrknul dolů, aby zjistil, kde je, shledal, že díky ironickému osudu Gull právě prolétá nad východní hranicí polního letiště, ze kterého nepřátelští agenti poslali tolik britských pilotů na smrt. Okamžik počkal a pak vypálil sérii výstřelů podél kabiny hydroplánu. Předpokládal, že civilní stroj nebude vyzbrojený a chtěl dát pilotovi šanci na přistání, kdyby náhodou dával přednost tomu vzdát se před smrtí, i když nakonec by to asi skončilo stejně. Neočekával ani, že jeho protivník nabídku přijme. A měl pravdu. Gull sebou švihl a pak k Bigglesovu překvapení na něho někdo z kabiny, asi přenosným lehkým kulometem, zahájil palbu. Dál už Biggles neváhal.

Sletěl po křídle na druhou stranu uprchlíka, přiblížil se těsně k němu, zamířil a vypálil. Vzdálenost mezi nimi zaplnily světelné střely. Vrcholek trojúhelníkové salvy z palubních zbraní zasáhl Gulla uprostřed. Nejdřív se rozpadl jeho motor a utrhl se od předku držíc kabinu pilota.

Vzduchem začaly létat kusy železa. Nos pronásledovaného stroje se obrátil k zemi. Motor zmlkl, ale letoun pokračoval v rychlém a přímém pádu. S bezvýraznou tváří pozoroval Biggles jak narazil na mez rýžového pole. Dvakrát zakroužil a pak se otočil pryč nechtěje riskovat noční přistání u trosk letadla, přesto, že šlo o otevřenou krajinu. V každém případě si byl jistý, že ať byl v kabině kdokoli, nic by pro něho stejně udělat

nemohl. Takže se obloukem vrátil zpět na letiště, přistál a roloval ke stanici první pomoc.

„Právě jsem sestřelil nepřítel, asi dvě míle východně od letiště, kousek od silnice,“ hlásil. „Asi tam budou zranění. Pojedu tam s vámi.“

„Já si říkal, že slyším střelbu,“ odpověděl mu řidič, zatímco Biggles nasedal vedle něho.

V troskách byla dvě mrtvá těla. Jedno patřilo Larapindimu. Druhé, zjevně pilotovo, neznal. Sanitka se vrátila na letiště a mrtvoly putovaly do márnice. Biggles se vrátil k Larapindiho automobilu, který stále ještě stál tam, kde ho opustili, a nenápadně se vrátil zpátky ke skladu.

Vypadalo to tady podstatně jinak, než když odjížděl. Před hlavním vchodem u chodníku parkovalo několik policejních aut, z čehož usoudil, že komodor Raymond považoval za vhodné zavolat posily. V hale uviděl menší zástup lidí. Byli tam většinou všichni z jeho eskadry a Komodor. Jeho příjezd vyvolal značné vzrušení.

„Co Larapindi?“ ptal se komodor se značně úzkostlivým tónem.

„Už nám nebude dělat žádné potíže,“ odpověděl Biggles. „Kde je?“

Biggles vytáhl své cigaretové pouzdro. „To, co z něho zbylo, je v letištní márnici,“ odpověděl, když si zapálil.

„Jak se to stalo?“

„Měl na řece zaparkované letadlo, zjevně s pilotem připraveným celou dobu k okamžitému startu. Držel si ho určitě stále pro všechny případy.“

„Objevíli jsme tady zatím pět japonských pilotů, kteří se schovávali různě po budově,“ vložil se do

rozhovoru komodor. „Tohle bylo určitě styčným místem nepřátelských pilotů, kteří byli nuceni přistát nebo skončit na naší linii fronty. Vypadá to tak, že tohle byla další část Larapindiho aktivit. Pátrání pořád ještě pokračuje. Předpokládám, že jste ho sestřelil?“

„Musel jsem, jinak by unikl. Mířil na východ. To je asi tak všechno. Co se stalo tady?“

„Nic moc vzrušujícího. Pořád ještě to tady čistíme. Všechny jsme vzali do vazby. Ty věci v laboratoři byly zajímavé, ale ještě zajímavější byl obsah Larapindiho sejfu. Chytili jste ho, abych tak řekl, už jednou nohou pryč. Kdyby byl měl čas, bezpochyby by všechno zničil. Takhle jsme získali podrobnosti všech operací s drogami na ostatních letištích nemluvě o agentech a místech, kde fungují. Ti jsou právě likvidováni. Do rána už bude po celé jejich síti.“

„Byl Larapindi Japonec?“ ptal se Biggles.

„To se mi ještě nepodařilo zjistit,“ odpověděl letecký komodor. „Byl to v každém případě fašista. Byl to boháč, ale to mu nestačilo. Chtěl ještě moc, což u jistých typů lidí je přímo posedlost. V sejfu jsem objevil dokument, jakousi smlouvu, slibující mu vysoké politické postavení v Indii, kdyby ji obsadili Japonci. Vsadil na vysokou kartu a prohrál.“

Biggles přikývl. „Našel jste nějaké důkazy, že ten podnik s drogami byl jeho vlastní iniciativa nebo ho k tomu donutili Japonci?“

„To ještě nevíme. Asi se to nedozvíme nikdy – ne, že by to bylo nějak zvlášť důležité.“

„Jakou roli v tom hraje celá firma?“ ptal se Biggles.

„Ta je pravá, alespoň původně, o tom není pochyb,“ tvrdil komodor. „Larapindi byl ten podvodník. Když

zemřel Tahil, získal báječnou základnu pro špionáž. Firma má zástupce a pobočky všude a poslední patro téhle budovy bylo absolutně ideálním místem setkání nepřátelských agentů. Tahil zemřel po uštknutí hadem, jak víte.“

„To mi taky řekl Larapindi. Já bych spíš řekl, že tím hadem byl asi sám Larapindi.“

„Starý Tahil byl dobrý člověk. Larapindimu se to hodilo, když ho měl z cesty. Mladý Tahil, syn starého pána, studuje v Oxfordu. Předpokládám, že se vrátí a převezme firmu. No, udělal jste obrovský kus práce, Bigglesworthi. Dohlédnu na to, abyste za to získal uznání.“

„Chcete říct, že dohlédnete na to, aby eskadra získala uznání,“ opravoval ho Biggles.

Komodor se usmál. „Ovšem, tak jsem to myslel. Domnívám se, že teď byste se rádi vrátili do Anglie? Pokud byste chtěli letět ihned, tak se obávám, že tady budete muset nechat Mackaila a Harcourta.“

„Jak se jim daří? Víte o nich něco?“

„Ano, dnes večer jsem telefonoval do nemocnice. Harcourt se má výborně, nebyl vážně zraněn. Mackail se vzpamatoval a doktor říká, že než bude zase létat bude to nějakou dobu trvat.“

„Prima. A co Taffy? Když jsem ho viděl naposledy, tak z něho tekla krev jak z prasete. Jeden z Larapindiho lidí ho pobodal.“

„Není to nic vážného,“ konstatoval komodor. „Crisp, který s ním jel v sanitce mi řekl, že mu doktor udělal pár stehů a pak ho poslal na ubikace.“

„Bertie a Tex viděli, jak Larapindi startuje,“ vložil se do konverzace Ginger, který spolu s několika

ostatními poslouchal – stoje u dveří. „Odjeli s Ferocitým nákladákem, ale nemohli ho nijak zadržet, protože byli na druhém břehu řeky.“

„Přesně tak,“ souhlasil Bertie. „Mohl jsem na tebe jediné blikat světlometem, abys pochopil, kde jsme.“

Biggles se usmál. „Já jsem je viděl, A tak jsem se o ně zajímal, že jsem málem vletěl přímo do Larapindiho. Jestli ho to vylekalo ještě víc než mne, tak ho určitě ranila mrtvice. Bude mě to dneska ve snu strašit – představa srážky ve vzduchu, ta mě dokáže pěkně vyděsit.“ Zazíval. „Což mi připomíná, že by nám neuškodilo trochu se prospát. Vrátime se na letiště. Chci se s Taffym o něco vsadit.“

„O co?“ zeptal se Algy.

Biggles se rozesmál. „Vsadím se s ním, že mám hlubší díru v ruce, než má on v noze. Pojd'te, musíme vypadnout dřív, než si komodor vymyslí další průšvih, který budeme muset vyžehlit.“

OBSAH

Do světa
Strašidelné nebe
Biggles se informuje
Biggles se sází
Sebevražedná hlídka
Rande se smrtí
Biggles vyšetřuje
Smrt kráčí dál
Biggles si hraje na lišku
„Blizz,“ který ztroskotal
Biggles dělá závěry
Duch Orientu
Nový plán
Past
Biggles jde na návštěvu
Zelený bůžek
Konec stopy

W. E. Johns: BIGGLES PROTI KAMIKADZE

Z anglického originálu Biggles in the Orient

přeložil Jan Nemějovský

Vydalo nakladatelství RIOPRESS,

109 00 Praha 10-Horní Měcholupy,

Dýšinská ul. 279 jako svoji 80 publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 64,– Kč

ISBN 80-85611-49-x